अशुद्धम् ।	शुद्धम् ।	पृ०	पं०
पटला	पाटला	८७	८
शभा	शुभा	९०	१२
क्षुल्लक्षणम्	क्षुतलक्षणम्	९२	१२
द्वि	द्विः	९३	३
क्षुल्लक्षणम्	क्षुतलक्षणम्	”	७
समङ्गलैः	सुमङ्गलैः	९५	१
चिपिटः	चिपिटैः	९८	२१
सः स्यात्	स स्यात्	१०३	१८
वशे	वंशे	१०४	२५
भुजभ्यां	भुजाभ्यां	११३	२४
यस्य	यस्या	१२१	४
ज्ञानासम्भव	ज्ञानसम्भव	१२४	५
शालिग्राम	शालग्राम	१२५	१
शुभासुभ	शुभाशुभ	”	१०
स्कधांस	स्कन्धांश	१२७	६
तत्तद्रेखा	तत्तलतद्रेखा	”	”
मौलिकाः	मौलिजाः	”	२५
भोगः	भोगदः	१४०	९
पृथु पीनौ	पृथूपान्तौ	१४७	२
पर्यङ्क	पर्यङ्कः	१५६	१
शङ्ख	शङ्खः	१६०	५
सुवर	सुस्वर	१६६	१२
मिश्रमेत	मिश्रकमेत	१६८	२२
वन्ध्यां	वन्ध्या	१७९	११

अशुद्धम् ।	शुद्धम् ।	पृ०	पं०
पुरुप	पुरुष	१८७	२५
शशकं	शशकः	१९२	२१
महीपते	महीपतेः	२१०	१०
"यद्प्यल्पतरं कर्म तदप्येकेन दुष्करम्" एतदनन्तरम्—"पुरुषेणासहायेन किमु राज्यं महत्पदम्" इदमर्धमधिकं पठनीयम् ।		२१६	२४
ताम्बूललक्षणग्रन्थो विषयानुक्रमेऽपरिगणितत्वात्प्रक्षिप्त इति भाति ।		२१९	२०
प्राङ्मुखीं	प्राङ्मुखीं	२२३	१०
पार्थिवैः	पार्थिवः	२२८	२
प्रायो विशेषेण	प्रभुं विशेषेण	२३१	१५
तै	ते	२३३	१४
सान्निवेश	सन्निवेश	२३४	
विपमैः	विषमं	२४०	२५
घनतरुगहन	घनतरगहन	२४१	२
उत्तम	उत्तमं	२४५	३
जातिभेदः	जातिभेदः	२५०	१५
मध्यम्	मध्यमम्	२७७	१९
विस्तिः	वितस्तिः	"	२२
ज्वयेष्ठो	ज्वयेष्ठो	२८७	११
लोह	लोहं	२९७	९
क्वचि	क्वचि	"	२५
नाशः सञ्चयो	नाशोऽसञ्चयो	३०३	४
त्रिविधा	त्रिविधो	३१२	२०

अशुद्धम् ।	शुद्धम् ।	पृ०	पं०
हस्तिकी	हस्तिका	३१८	२०
दिङ्गागान्	दिङ्नागान्	३२५	१२
पृष्ट	पृष्ठ	३३१	६
कृतो	कृतां	३३२	१२
'सर्पच्छत्रक'इति 'मान्तयोरिति' चार्थौ विनिमयेन पठितव्यौ		३३३।१४।१५	
लङ्कारकम्	लङ्कारकारकम्	३३९	१
विल्वे	विल्वं	३५५	४
कालिङ्गके	कालिङ्गके	३५६	२३
याश्वन्या	याश्वान्या	३६६	१९
क्षिप्र	क्षिप्रं	३८५	२०
वामना ये च	न तथा धार्या	३८८	१७
हस्तगतां	हस्तगता	४०४	२४
सेनापति	सेनापतिः	४०६	२३
सपृष्ठा	भूपृष्ठा	४१६	२
सपृष्ठा	भूपृष्ठा	"	२२
सपृष्ठं	भूपृष्ठं	"	२३
पृष्ठ्यः	पृष्ठाः	४१८	१४
गोरथिं	गोरथं	"	२१
अपवृत्तका	उपावृत्तका	४२०	१३
श्वेम	श्वेत	"	१७
प्रियपर्शनाः	प्रियदर्शनाः	४२१	१५
पृष्ठोन्नतो	पृष्ठानतो	४२२	५
श्वाद्गामिनः	श्वारुगामिनः	"	१४

अशुद्धम् ।	शुद्धम् ।	पृ०	पं०
प्रयाणाख्यं	प्रपानाख्यं	४३५	१४
हिष्टः	हिष्टः	४३७	१७
विधीये	विधीयते	४३८	७
मोथगे	मोथजे	४३९	१६
स्थूलाक्षिकूटः	स्थूलाक्षिकूटः	"	२१
ऽध सिताः	ऽप्यासिताः	४४०	१७
जदत्त	जयदत्त	४४२	१६
सौष्ठवर्जिता	सौष्ठववर्जिता	"	२१
श्वतेषु	श्वेतेषु	४४५	१६
पर्याणयेद्धम्	पर्याणयेद्धयम्	४४६	२३
केशः	कशा	४५५	७
वजिताः	वर्जिताः	४६२	३
पण्णवत्यो	पट्सप्तत्यो	४७३	२
गुणासिन्धवः	गुणसिन्धवः	४७६	२
मार्युभवति	मायुर्भवति	४९०	२४
मध्यैपु	मध्येपु	४९२	२०
मानने	मानेन	४९३	२
चापि	चापि	४९९	४
वाराहं	वाराहे	५००	१४
पितृन्नेतान्	पितृनेतान्	५०७	२१
ब्रह्मणः	ब्राह्मणः	५६९	१०
मूर्तिजनं	मूर्तिपूजनं	५७३	७
अता	क्षता	५७७	१०
शिवनाम इति	शिवनामिरिति	५८२	१२

अशुद्धम् ।	शुद्धम् ।	पृ०	पं०
शाच्छङ्कर	शाङ्कर	५८३	१
रुक्ष	रूक्ष	५८६	१९
नन	नून	५९५	२०
मूल्प	मूल्य	६०८	१३
चण्डांशाय	चण्डेशाय	६२२	५
मनागुपहितं	मनागुपहतं	६२५	२५
परीक्षेव	परीक्षेत	६३५	२२
पराशिष्टे	परिशिष्टे	६३७	२४
वैखानसह्वन्थे	वैखानसग्रन्थे	६४०	१८

इति लक्षणप्रकाशस्य शुद्धिपत्रम् ।

वीरमित्रोदये पूजाप्रकाशस्य

शुद्धिपत्रम् ।

अशुद्धम् ।	शुद्धम् ।	पृ०	पं०
मवागात्मकत्वात्	मर्त्यागात्मकत्वात्	१	२
मोक्षणां	मोक्षाणां	५	१५
वन्धुत्कृत्या	वन्धुसत्कृत्या	१०	३
चक्रदाधर	चक्रगदाधर	१२	९
फशी	काशी	२०	१
प्रतिष्टा	प्रतिष्ठा	२२	३
नाशया	नाशाय	२३	२४
विनाशतः	विनाशनः	"	"
समार्जिता	संमार्जिता	२५	२२
देवा लये	देवालये	"	२४
सतो	ततो	३०	८
तण्ढुल	तण्डुल	३२	१०
पयसो	पयसा	३४	२४
पुरं	पुरे	३५	१४
ग्रास्तो	ग्रस्तो	४४	२४
पुनुरावृत्तिः	पुनरावृत्तिः	४५	४
ज्वलैः	उज्वलैः	५५	२१

अशुद्धम् ।	शुद्धम् ।	पृ०	पं०
यथातथ्य	याथातथ्य	६१	६
वन्यानि	धन्यानि	६२	२५
विष्ण्ववर्चने	त्रिष्णवर्चने	६५	१५
मर्चयेत्	मर्चेच	६६	१४
ब्राह्मणामपि	ब्रह्मणामपि	७१	११
ऽव्याख्यत्	व्याख्यत्	"	१३
पुष्पं	पुष्पं	७२	१२
गन्धैः	गन्धः	"	२२
शेपणे	शेपेण	७४	११
विशेपः	विशेपतः	७६	४
अत्युज्वलश्च	अत्युज्ज्वलश्च	"	१६
निष्पावनां	निष्पावाणां	८१	२
मुनीन्द्रं	मुनीन्द्र	८२	३
दुदीरयेत्	मुदीरयेत्	८५	१६
मान्दिरं	मन्दिरे	८९	१४
खङ्ग	खड्ग	१०७	२२
पुरुपोत्तम्	पुरुपोत्तमम्	११०	१३
त्रिष्टुबं	त्रिष्टुभं	"	२२
सुवर्णस्तं	सुपर्णस्तं	११३	९
पारस्प	पारस्य	११५	१९
विलेप्यां	विलेप्यायां	११६	१५
श्रुतिः	स्मृतिः	११७	२२
उयगायन्	उपगायन्	१२१	८
च परस्परम्	परिरभ्य च	"	१४

अशुद्धम् ।	शुद्धम् ।	पृ०	पं०
अथात्रैव	अथात्रैव	१२३	१३
ष्टिका	मुष्टिका	१२५	२४
न्दमानं	वन्दमानं	१२८	१३
पार्ष्णि	पार्ष्णि	१३०	४
विनियोनः	विनियोगः	१३८	२१
कुक्कुरः	कुक्कुरः	१७९	२१
[१६]	[२६]	१८४	१७
ह्रीमान	ह्रीमान्	१९०	६
दर्भमयस्ति	दर्भमयस्त्रि	१९५	७
इहव	इहैव	१९८	२१
शालग्रम	शालग्राम	२००	१६
मूर्तय	मूर्तये	२०१	२५
मेव च	रेव च	२०३	१४
तिन्तिणी	तिन्तिडी	२१६	११
संमिस्र	संमिश्र	२१९	१३
चकारद्वयायादाने	चकारद्वयादाने	२२४	१०
सूक्ष्मचारण	सूक्ष्मधारण	२२९	२४
धूपोपेक्षं	धूपोत्क्षेपं	२३१	१७
प्रतिमाम	प्रतिमासं	२४७	७
मृत्कम्भा	मृत्कुम्भा	२५०	१
महराज	महाराज	"	८
यस्त्वकार्य	यस्त्वकार्य	२५१	२०
निच्छिद्रैः	निश्छिद्रैः	५५५	१२
भस्करालय	भास्करालय	२६७	११

अशुद्धम् ।	शुद्धम् ।	पृ०	पं०
अपते	अपत्ये	२८०	२१
संगूह्यास्त्रेण	सङ्गृह्यास्त्रेण	२८९	८
फन्द्रूणि	फन्दुरूणि	३०३	१९
स्नापयेद्विविद्धत्वा	स्नापयेद्विधिवद्धत्वा	३१२	२३
गौरिकं	गैरिकं	३२२	४
त्रपुसीसमयोः	त्रपुसीसयोः	३२६	१२
देवीं देवं	देवं देवीं	३३१	३
वल्लकीकरम्	वल्लकीकराम्	"	"
अभिषेकेन	अभिषेकेण	३३९	१४
समुद्रं	समुद्रकं	३६४	८
ऽबुजोद्भवम्	ऽम्बुजोद्भवम्	३७५	२१
पापेः	पापैः	३७६	१०
दर्शनास्पर्शनं	दर्शनात्स्पर्शनं	"	१६
ह्रस्वो	ह्रस्वो	३७८	९
न्नृप	नृप	३८२	१२

इति पूजाप्रकाशस्य शुद्धिपत्रम् ।

अथ गजाध्यक्षलक्षणम् ।

विष्णुधर्मोत्तरे,

हस्तिशिक्षाविधानज्ञो वनजातिविशारदः ।
क्लेशक्षमस्तथा राज्ञो गजाध्यक्षः प्रशस्यते ॥ इति ।

पालकाप्ये,

गजाध्यक्षोऽतिमतिमान् शरण्यः संयतेन्द्रियः ।
विनीतः सत्त्वसम्पन्नो वयस्थः प्रतिपत्तिमान् ॥
नृपतुल्यः प्रियाभाषी महाभोगपरिग्रहः ।
गजजीवी गजानां तु हितकार्ये रतस्तदा ॥
स्वामिभक्तः शुचिर्दक्षो धार्मिकश्च प्रशस्यते । इति ।

इति गजाध्यक्षलक्षणम् ।

अथ गजारोहलक्षणम् ।

विष्णुधर्मोत्तरे,

एतैरेव गुणैर्युक्तः स्वाधीनश्च विशेषतः ।
गजारोहो नरेन्द्रस्य सर्वकर्मसु शस्यते ॥ इति ।

पालकाप्येऽपि,

रहस्यधृक् प्रियः शूरो धृतिमान् सुदृढेन्द्रियः ।
सुशरीरस्त्वरोगश्च यन्ताङ्कुशविभागवित् ॥
निमित्तोत्पातकुशलश्चिकित्सितविशारदः ।
दम्यस्तु कुशलोत्साही गजभर्तुर्हिते रतः ॥
ब्राह्मणः शीलसम्पन्नो यज्ञकर्मप्रतिष्ठितः ।
शक्तश्च युद्धे नागानामारोढा तु प्रशस्यते ॥ इति ।

इति गजारोहलक्षणम् ।

इति श्रीमत्सकलसामन्तचक्रचूडामणिमरीचिमञ्जरी-

नीराजितचरणकमल-
श्रीमन्महाराजाधिराजप्रतापरुद्रतनज-
श्रीमन्मधुकरसाहसूनु-
चतुरुदधिवलयवसुन्धराहृदयपुण्डरीक-
विकासदिनकर-
श्रीमहाराजाधिराज-
श्रीवीरसिंहदेवोद्योजितश्रीहंसपण्डितात्मज-
परशुराममिश्रसूनु—
सकलविद्यापारावारपारीणधुरीणजगद्दारिद्र्यमहागजपारी-
न्द्रविद्वज्जनजीवातु—
श्रीमान्मित्रमिश्रकृते
श्रीवीरमित्रोदयाभिधनिबन्धे लक्षणप्रकाशे गजलक्षण-
प्रकरणं समाप्तम् ।

अथाश्वलक्षणप्रकरणम्।

तत्र—

तस्य राष्ट्रे यशो लक्ष्मीर्धर्मकामार्थसम्पदः।
वाजिनो यत्र तिष्ठन्ति सर्वलक्षणसंयुताः॥
कुञ्जरं तुरगं कुर्यात्तस्य राज्ञः परीक्षितम्।
सर्वलक्षणसम्पूर्णमारुहेद्वाजिनं नृप॥

इत्यादिवचनैः सुलक्षणैरेवाश्वैर्धर्मकामार्थादि शुभं फलं प्राप्यते। अतो राजा सङ्ग्रामादिकार्ये परीक्ष्य अशुभलक्षणमश्वं विहाय सुलक्षणमश्वमेवारुहेदित्युक्तम्। तत्र किंलक्षणोऽभिमतः किंलक्षणो निषिद्ध इत्यश्वलक्षणमुच्यते। अत एव जयदेवेनोक्तम्—

अशुभैर्लक्षणैर्युक्ता हया न ग्रहणोचिताः।
अतो लक्षणमेवादौ तेषां वक्ष्यामि देहजम्॥ इति।

तत्रादावश्वप्रशंसा उच्यते—

विष्णुधर्मोत्तरे,

पुष्कर उवाच।

राज्ञां तुरङ्गमायत्तं विजयं भृगुनन्दन।
तस्मात्सर्वप्रयत्नेन तुरङ्गाणां समर्जने॥
राज्ञा यत्नवता भाव्यं पालने च विशेषतः।
तावन्तस्तुरगा धार्या यावतां पोषणं सुखम्॥
कर्तुं शक्यं न धार्यास्ते दुःखिताः क्षुधितास्तथा।
दुःखितास्ते श्रियं लोकान् विनिघ्नन्ति जयं तथा॥
धारणीयाः सुविहिता विधिना यवसादिना।
विधृतास्ते तथा कुर्युर्लोकद्वयजयं तथा॥
मङ्गलास्ते पवित्रास्ते रजस्तेषां तथैव च।

केवलस्यैव ते भक्ता देवस्य परमेष्ठिनः ॥
अतिमेध्यतया तेन चानुज्ञाता दिवौकसाम् ।
ततोऽश्वमेधतुरगस्तस्यैवैकस्य ह्रियते ॥
सर्वरत्नाधिको जातस्तुरगोऽमृतमन्थनात् ।
उच्चैःश्रवास्तेन हयाः सर्वरत्नोत्तमाः स्मृताः ॥
सपक्षा देववाह्यास्ते मानुषाणामपक्षकाः ।
छद्मना शालिहोत्रेण वाहनार्थं पुरा कृताः ॥
नीराजयन्ति ते देशान् हेषितैर्बलशोभिनः ।
गन्धर्वास्ते विनिर्दिष्टाः श्रियः पुत्रा जितश्रमाः ॥
प्रधानमङ्गं सैन्यस्य शोभा च परमा हयाः ।
सुदूरगमने युद्धे यानश्रेष्ठास्तुरङ्गमाः ॥
चलगन्तमुच्चैस्तुरगं चामरापीडधारिणम् ।
आरुह्य या भवेत्तुष्टिर्न सा राम त्रिविष्टपे ॥
सम्बद्धपुरुषारूढैः सुसन्नद्धैस्तुरङ्गमैः ।
[illegible]रेणारिसैन्यस्य पतन्ति हृदयान्यलम् ॥

तुरङ्गपादोद्धतधूलिदण्डं
[illegible]स्यातपत्रानुकृतिं करोति ।
[illegible], समग्रा वसुधा तु तस्य
[illegible]वतीसा भवतीह वश्या ॥ इति ।

[illegible] मणकृते—
[illegible]पूर्वके,
[illegible]विधैर्ना तुरङ्गैर्भवेत्तथा पूर्वम् ।
[illegible]तिरपि पश्ये समुद्देशम् ॥
[illegible] पृथ्वी श्रीरश्वैर्विपुलं यशः ।
[illegible] दर्पविभूषणम् ॥

तस्य राष्ट्रं यशो लक्ष्मीर्धर्मकामार्थसम्पदः।
वाजिनो यत्र तिष्ठन्ति सर्वलक्षणसंयुताः॥
तस्य सागरपर्यन्ता हस्ते तिष्ठति मेदिनी।
एकाश्वमपि यस्याश्वा निवसन्ति गृहाजिरे॥
विष्णोर्वक्षस्थलं मुक्त्वा लक्ष्मीस्तस्य गृहे स्थिरा।
निवसत्यश्वसङ्घातैः सम्पूर्णा यस्य वाहिनी॥
ते हयाः शत्रुलक्ष्मीणां हठादाकर्षणक्षमाः।
ये वाजिनः सुसञ्चारा सव्यासव्येषु शिक्षिताः॥
ते विपक्षक्षयं कृत्वा प्राप्नुयुः श्रियमुत्तमाम्।
कोऽन्यस्तुरङ्गमं हित्वा प्रविशेद्रिपुवाहिनीम्॥
श्येनवत्पुनरभ्येति कृत्वा परपराभवम्।
स्वामिनो वाजिनं मुक्त्वा को निर्वाहयितुं क्षमः॥
पवित्रं परमं स्थानं माङ्गल्यमपि चोत्तमम्।
दूराध्वानं गमयतां तथा सङ्ग्रामकर्मणि॥
अश्वेभ्यः परमं नास्ति राज्ञां विजयसाधनम्।
यस्यैकोऽपि सुपुष्टोऽश्वो बद्धस्तिष्ठति वेश्मनि॥
तस्यापि विगतोत्साहा भीतास्तिष्ठन्ति शत्रवः।
दूरदेशान्तरस्थोऽपि रिपुस्तिष्ठति शङ्कितः॥
तुरगा यस्य शास्त्रोक्ता विचरन्ति महीतले।
आशु कार्याणि भूपानां यथाश्वाः पृथिवीतले॥
कुर्वन्तीह तथा शीघ्रं न गजा न पदातयः।
पदातिगजमुख्यैश्च शतशोऽथ सहस्रशः॥
वेष्टितोऽपि व्रजत्यश्वो यथेष्टं पक्षिराडिव।
रणाहतोऽपि तुरगो देशकालाद्यपेक्षया॥
पुनः प्रतिनिवृत्याशु हन्ति शत्रुं च मूर्द्धनि।

क्षणादेकत्वमायाति क्षणाद्याति सहस्रताम् ॥
क्षणान्मुख्यं रिपुं वीक्ष्य नयति स्वस्य सादिनम् ।
क्षणमन्तः क्षणं दूरं क्षणं याति रिपुं प्रति ॥
इन्द्रजालिकवत्सिप्रेत्कोऽन्यं मुक्त्वा तुरङ्गमम् ।
खण्डीकृत्य रिपुव्यूहं विचरन्ति तुरङ्गमाः ॥
खड्गप्राशधनुर्हस्ताः सङ्ग्रामे दुर्जया नराः ।
जितशीतातपा ये च जितत्रासा जितासनाः ॥
युध्यमाना हयारोहा देवानामपि दुर्जयाः ।
तस्मादरिघटा कार्या हयसन्दोहसंश्रुता ॥
चन्द्रहीना यथा रात्रिः पतिहीना पतिव्रता ।
हयहीना तथा सेना विस्तीर्णापि न शोभते ॥
युध्यन्ते येऽपि मातङ्गा भिन्नाः शैलेन्द्रसन्निभाः ।
दुर्धरा दुर्निवारास्ते यानरत्नैस्तुरङ्गमैः ॥
तस्मादश्वान् प्रशंसन्ति सेनाङ्गेषु महर्षयः ।
अश्वैर्विहीनाः पात्यन्ते छिन्नमूला इव द्रुमाः ॥

तस्यानुरक्ता श्रुतहृष्टविग्रहा
महारिलक्ष्मी रणवाससद्मनि ।
हृष्टानना साप्यभिसारिका भवेत्
तुरङ्गमा यस्य बले महीपतेः ॥

सर्वाम्भोनिधिमेखलां सुरसरिद्रोमावलीभूषिता-
मुत्तुङ्गाद्रिपयोधरां पुरवरप्राकारगण्डोज्ज्वलाम् ।
निःशेषप्रतिपक्षदोषरहितां विद्वज्जनौघाननां
पृथ्वीं सोऽमरकामिनीमिव चिरं भुङ्क्तेऽश्वसेनापतिः ॥
एते चान्ये च राजन् प्रकटगुणगणाः सन्ति मर्त्ये हयानां
स्वर्गेऽप्येवंगुणा ये सुरपतिसहिताः सूर्यचन्द्रादयश्च ।

देवा जानन्ति येषां प्रवरगुणवतां रोगनाशस्य हेतुं
सिद्धैः स्वमैश्च योगैर्मुनिवरगदितैरप्यमीषां चिकित्साम्॥इति।

इत्यश्वप्रशंसा।

अथाश्वानां नरवाहनत्वसम्भवः।

नकुलकृते अश्वशास्त्रे,

सपक्षा वाजिनः पूर्वं सञ्जाता व्योमचारिणः।
गन्धर्वेभ्यो यथाकामं गच्छन्ति च समन्ततः॥
तान् दृष्ट्वा जवसम्पन्नान् बलौघान् वाहनोचितान्।
शक्रः प्रोवाच पार्श्वस्थं शालिहोत्रं मुनीश्वरम्॥
नासाध्यं च मुने किञ्चित्तवास्ति भुवनत्रये।
तस्मात्कुरु रथावाहे योग्यानेतान् हयोत्तमान्॥
यथा मे युध्यतः सैन्ये प्रवहन्ति रथं सदा।
अशक्या दानवेन्द्रस्य नित्यं च बलगर्विताः॥
इषीकास्त्रं समुत्सृज्य पक्षच्छेदं व्यधत्त सः।
वाजिनां शक्रवाक्येन शालिहोत्रो मुनीश्वरः॥
छिन्नपक्षाश्च ते सर्वे गत्वा तमृषिमब्रुवन्।
दीना दुःखसमोपेता रुधिरेण परिप्लुताः॥
भगवन् किन्निमित्तेन पक्षच्छेदः कृतस्त्वया।
अपराधविहीनानां न च हिंसन्ति पण्डिताः॥
तस्माद्वृत्तिर्भव प्राज्ञ सर्वेषामिह वाजिनाम्।
यथा स्यात्सर्वदा सौख्यं तुष्टिश्च मुनिसत्तम॥
अतोऽसौ कृपयाविष्टस्तानुवाच सुदुःखितान्।
इन्द्रादेशात्कृतं सर्वं भवतां पक्षभेदनम्॥
तस्माद्वः प्रकरिष्यामि भविष्यति यथा सुखम्।

पुष्टिरग्र्या यथा देहे गौरवं च जगत्रये ॥
यूयं शक्रादिदेवानां वाहनत्वं करिष्यथ ।
तथा भूमिपतीनां च गौरवेण समन्वितम् ॥
यो राजा भवतां पुष्टिं खानपानादिभिः सदा ।
करिष्यति न सन्देहो भविष्यति सुदुर्ज्जयः ॥
न च त्यजति तं लक्ष्मीः कदाचिज्जयलक्षणा ।
अपि सर्वगुणैर्हीनं बहुशत्रुभिरावृतम् ॥
तथा चैवं विधास्यामि परमं च चिकित्सितम् ।
तुष्ट्यर्थं रोगनाशार्थं नराणां विहितं यथा ॥
तस्माद्गच्छत भूलोके पाताले च तथापरे ।
स्वर्गे चान्ये महादेशायेन शान्तिः परा भवेत् ॥
एवं विसृज्य तान् सर्वान् शालिहोत्रस्तुरङ्गमान् ।
चक्रे द्वादशसाहस्रीं तदाख्यां संहितां तदा ॥
ततः प्रभृति लोकेऽस्मिन् वाहा जातास्तुरङ्गमाः ।
ततश्चिकित्सितं तेषां शालिहोत्रप्रकाशितम् ॥ इति ।
इत्यश्वानां नरवाहनत्वसम्भवः ।

अथाश्वजातिविभागः ।

शालिहोत्रे,

हयस्वरूपतत्त्वज्ञं वत्परं नियतेन्द्रियम् ।
शालिहोत्रं महाप्राज्ञं मित्रजित्परिपृच्छति ॥
चातुर्वर्ण्यं महातेजा जानीयाद्वाजिनां कथम् ।
कैश्चेष्टाव्यञ्जनाकारैस्तथा त्वं वक्तुमर्हसि ॥
व्यञ्जनं चिन्हविशेषः ।
एवं पृष्टो महाचार्यः शालिहोत्रोऽभ्यभाषत ।
दुर्विज्ञेयं तु वाहानां चातुर्वर्ण्यं निबोध मे ॥

अभिज्ञातेन रूपेण शीलेनाभिजनेन च ।
स्वरसंस्थानवर्णैश्च गन्धैश्चाप्युपलक्षयेत् ॥
चातुर्वर्ण्यविभागेन ये चाश्वा अनुलोमजाः ।
अनुलोमजपदं प्रतिलोमजानामप्युपलक्षणार्थम् ।
तान् विशेषेण गदतः शृणु चैवोपधारय ॥
रूपोपपन्नाः श्रीमन्तो विनीताचारशालिनः ।
भृशं यत्नोपचार्याश्च स्मृतिमन्तः सुमेधसः ॥
गुरूणां चैव राज्ञश्च यत्नान्निर्देशकारिणः ।
प्रदक्षिणाः समर्थाश्च शुचयः शुचिसेवनाः ॥
क्षुधासहा भारसहाः सुकोपाः सुप्रसादिनः ।
गन्धमाल्यप्रिया नित्यं भूपवेषा यथा तथा ॥
पूजिताः सम्प्रहृष्यन्ति भवन्ते चाग्रगाः सदा ।
नित्यं प्रमुदिताश्चैव भवन्ते चारुदर्शनाः ॥
मनस्विनस्तेजोवन्तः सर्वकर्मानुयायिनः ।
पानास्वादनभोज्यानि उच्छिष्टानि त्यजन्ति च ॥
तथा चैवाशुचिं सर्वं पुरीषं मूत्रमेव च ।
मधुलाजाघृतापूपपायसाद्यभिलाषिणः ॥
गन्धमाल्यसुमनसः स्नानमङ्गलकानि च ।
प्रहेषमाणा जिघ्रन्ति सुस्वप्नाः प्रियदर्शनाः ॥
क्षुत्पिपासासहाः शूराः श्रुतिनादा महास्वनाः ।
पीतश्वेतारुणा गौराः प्रायशो मधुपिङ्गलाः ॥
उदग्रगामिनो हृष्टाः स्निग्धातुध्वनिनः स्थिराः ।
स्निग्धवर्णास्तनुघ्राणा ब्राह्मणाः सर्वमन्त्रिणः ॥
क्षिप्रं सुप्ताश्च बुध्यन्ति लाजेक्षुक्षीरगन्धिनः ।
देवगन्धर्वसत्त्वास्ते तत्तुल्याचारशालिनः ॥

एवमाचारतस्ते वै विज्ञेया ब्राह्मणा हयाः ।
क्षत्रिया दुःखशीलास्तु कोपना ब्रह्मवर्चसः ॥
तीक्ष्णप्रकृतयः शूरा महागम्भीरनिःस्वनाः ।
धर्म्मवन्तो महासत्त्वाः शुद्धसत्त्वा लघुक्रियाः ॥
धर्म्मे प्रमाणम् ।
सारसंहननोपेता विविक्ताङ्गास्तनुत्वचः ।
सारो बलम् । संहननं संहतिः ।
वर्षादिजलसंह्रादे ताडने प्लवने भरे ॥
कर्कशस्पर्शने चैव निर्भया ह्युपसङ्कटे ।
निरोधविप्रमोक्षेषु न विषीदन्ति ते हयाः ॥
कल्याणाभिजवापातैः कल्याणप्रियदर्शनाः ॥
रथनेमिनिनादेषु शङ्खतालस्वनेषु च ।
बृंहितेष्वथ नागानां घण्टास्वौदुम्बरासु च ॥
बृंहितं शब्दितम् । उदुम्बरं ताम्रम् ।
क्ष्वेलिताकृष्टनिनदैः मत्तश्वानां च हेषितैः ॥
शङ्खभेरीनिनादैश्च वेणुदुन्दुभिनिःस्वनैः ॥
छत्रध्वजपताकाद्यैर्महाव्यूहेषु गर्विताः ।
महाव्यूहो महान् सेनासमूहः ।
वालधिं प्रकिरन्तश्च हृष्यन्ते मुदितेक्षणाः ।
सम्प्रयुक्ताः प्रधावन्ति मेदिनीं धारयन्ति च ॥
खुराग्रैर्दारयन्तश्च तेऽपि हेषन्ति मेदिनीम् ।
स्वेदमूत्रपुरीषाणि सृजन्त्यप्यर्थमेव च ॥
आक्रीडन्ति महेषन्ति तर्जयन्तः परान् हयान् ।
मुदितास्तेऽवगाहन्ति चतुरङ्गबलं रणे ॥
सानुनादं स्वरं स्निग्धं हेषन्ते पूरयन्ति च ।

अन्येषां पृष्ठतोऽश्वानां नेच्छन्ति गमनं सदा ॥
शस्त्रं दृष्ट्वा प्रहृष्यन्ति प्रहारैर्न व्यथन्ति च ।
आहवेषु पराक्रान्ताः शूरास्ते क्षिप्रकारिणः ॥
मणिमल्लिकपिङ्गाक्षा न विवर्णाऽविवर्णिनः ।
सर्वकर्मसहाश्लिष्टासुखा नात्मप्रमादिनः ॥
देवगन्धर्वसत्त्वास्ते कल्याणाभिजवस्वनाः ।
एवमाचारवन्तश्च विज्ञेयाः क्षत्रिया हयाः ॥
वैश्या यानक्रियामन्दगुरुमेधाल्पजातयः ।
न कुप्यन्ति न हृष्यन्ति स्थिरात्मानो जितेन्द्रियाः ॥
विनीताचारवन्तश्च जितक्रोधा न मानिनः ।
मृदवः सामशीलास्ते वेदनोष्णक्षुधासहाः ॥
भाराध्वगमनयानस्थिरा मध्यजवाश्च ते ।
मध्यसारबलाश्चैव हरिपिङ्गेक्षणास्तथा ॥
क्रौञ्चनेत्राः सिताः शोणापरपल्लवरोमकाः ।
नातिवीर्ययुताः पश्चादव्यङ्गाश्च भवन्ति ते ॥
मत्स्यविस्रावगन्धाश्च तथोष्ट्रीक्षीरगन्धिनः ।
क्षुत्क्षाः मसादिताः शान्ता मानुषं सत्त्वमास्थिताः ॥
एवंविधसमाचारा वैश्या ज्ञेयास्तुरङ्गमाः ।
उच्छिष्टं ये हि मन्यन्ते परेषां पानभोजनम् ॥
युग्याशनमपि क्लिष्टं हृष्टाः सेवन्ति ते सदा ।
युग्या बलीवर्दास्तेषामशनं भोज्यं कडङ्गरादि ।
शोणाक्षा रक्तनेत्राश्च पादैर्भूमिं लिखन्ति च ।
पुरीषमूत्रे जिघ्रन्ति भक्षयन्ति जुगुप्सितम् ॥
मत्सरिण्वप्रवर्तन्ते निघ्नन्ति परिपालकान् ।

आत्मानं खुरपुच्छैर्वा दन्तैस्ते घर्षयन्ति च ॥
मस्तब्धकुथकाः सन्ति भयाज्ञानविषादिनः ।
कुथः प्रावरणकम्बलः ।
शुचित्वं च जुगुप्सन्ति नाचारशुचयश्च ते ॥
चतुष्पथेषु द्वारेषु पुरीषं चोत्सृजन्ति ते ।
धूमाभ्रसमवर्णाश्च स्थूलवक्त्रासिताननाः ॥
रूक्षा भिन्नस्वराः शूरा न मशस्ता दुरासदः ॥
पिशाचा राक्षसाश्चैव सर्वे सुप्ताः प्रमादिनः ।
एवमाचारसंस्थाश्चेच्छूद्रानश्वान् विनिर्दिशेत् ॥
विज्ञानमनुलोमानां जात्याचारं च मे शृणु ।
ब्राह्मणो जनयेद्गर्भं क्षत्रिण्यां क्षत्रियो भवेत् ॥
क्षत्रियाद्वैश्यवाजिन्यां वैश्यो वाहः प्रजायते ।
वैश्येन चैव शूद्रायां वैश्य उत्पद्यते हयः ॥

अत्र अनुलोमा मातृसमानजातीयाः । "ब्राह्मणो जनयेत्" इत्यादिना ब्राह्मणात् क्षत्रियायामुत्पन्नः क्षत्रियः क्षत्रियाद्वैश्याया-मुत्पन्नो वैश्य इत्युक्तत्वात् । वैश्याच्छूद्रायामुत्पन्नः शूद्र एवेति वक्तव्ये वैश्याच्छूद्रायामुत्पन्नो वैश्य एवेति यदुक्तम् तत्तु शूद्रा-पेक्षया उत्कृष्टत्वज्ञापनार्थमित्यविरोधः । अपि च ब्राह्मणात् क्ष-त्रियायामुत्पन्नः क्षत्रिय इत्यत्र क्षत्रियपदं क्षत्रियजात्यश्वचेष्टा-दिसादृश्यार्थं रणादिकार्यान्तरयोग्यतार्थं चेति ।

एते द्विजसमाचारा यथावर्णा हयाः स्मृताः ।
परिभ्रष्टास्ततश्चैभ्यः शूद्रैस्तुल्या भवन्ति ते ॥
वैश्यायां ब्राह्मणाज्जातस्तं वैश्यमिति निर्दिशेत् ।
क्षत्रियेण तु शूद्रायां क्षत्रमुत्पन्नमादिशेत् ॥
अथ वा त्रिभिरप्यन्यैर्निषादः स्याद्द्विजन्मभिः ।

शूद्रायामित्यनुषङ्गः ।
अनुलोमास्तु व्याख्याताः प्रतिलोमानिमान् शृणु ।
ब्राह्मण्यां जनयेद्गर्भं क्षत्रियः सूतमाह तम् ॥
कर्काः कुरण्टगौराश्च दन्तगौरारुणप्रभाः ।
कर्काः अश्वाः ।
प्रायशः सुप्रसन्नाक्षाः सानुनादा महास्वनाः ।
पानमाल्यसुगन्धास्ते न च निर्हारगन्धिनः ॥
सुप्तप्रमादिनः शान्ता ज्ञेया हि बधिरा हयाः ।
ब्राह्मण्यां तु यदा वैश्यो जनयेन्मागधस्तु सः ॥
भारक्षमाः सत्त्वहीना मृजाहीना न हेषणाः ।
अनवस्थितशीलाश्च न जुगुप्सन्ति कस्य चित् ॥
सुप्रज्ञाहीनसदृशाश्चण्डवेगा ह्यनिर्वृताः ।
निर्वर्णवर्णाः प्रायेण पैशाचं सत्त्वमास्थिताः ॥
पापाभिजानिनः क्रूरा वसाकुणपगन्धिनः ।
अनाचारप्रवणाश्च मागधा दीनदर्शिनः ॥
ब्राह्मण्यां तु यदाश्वायां शूद्र उत्पादयेत्सुतम् ।
स चाण्डाल इति ज्ञेयः पापाभिजनगोचरः ॥
नाभिजानन्ति कर्माणि प्रमत्ताः खरनिःस्वनाः ।
रूक्षभिन्ननखाः क्रूरा अप्रशस्ता दुरासदः ॥
उपदग्धाः प्रशस्तैस्तु व्यञ्जनावर्तलक्षणैः ।
पुष्पैः पुण्ड्रैश्च विविधैर्निन्दितैः परिमण्डिताः ॥
पुष्पैः शरीरोपरितनबिन्दुभिः । पुण्ड्रैस्तिलकैः ।
पुरीषं मूत्रमुत्कृष्टं खादन्ति न जुगुप्सिताः ॥
भिन्नागारेष्वशुचिषु शून्यागारेषु मोदनाः ।
शृगालवृकवर्णाश्च धूमवर्णा विवर्णिनः ॥

क्रूरस्वरा यूपगन्धाः प्रियमांससुरौदनाः ।
पिशाचरक्षोभिजनाश्चाण्डालाश्च दुरासदः ॥
एभिर्व्यञ्जनलिङ्गैस्तु चातुर्वर्ण्यं विनिर्णयेत् ॥ इति ।

किल्हणकृतसारसमुच्चये,

शीलान्वितो भारसहः सुगन्धः
शुद्धैकवर्णः सुमनोहरश्च ।
गम्भीरहेषः शुचिसत्त्वयुक्तो
प्रासातुरो ब्राह्मणजातिरश्वः ॥
शूरः सुतीक्ष्णस्त्वभिमानयुक्तः
क्रोधान्वितो वातभवः सुहेषी ।
सुदीर्घकायः सुलघुक्रमः स्यात्
स क्षत्रियोऽश्वो द्युतिसत्त्वयुक्तः ॥
मेधप्रियो मानविवर्जितश्च
क्षुद्वेदनाभारसहः सुसत्त्वः ।
वेगान्वितः शौर्यकुलाभिमानी
पिङ्गेक्षणो वैश्यहयः प्रदिष्टः ।
छिद्रप्रहारी ह्यशुचिप्रियश्च
स्यात्क्रूरदृष्टिर्लघुकाययपश्च ।
क्रोधाभिमानातिशयेन युक्तः
शूद्रस्तुरङ्गोऽतिजडः प्रसिद्धः ॥ इति ।

नकुलकृते अश्वचिकित्सिते,

वाजिनो जलजाः केचिद्वह्निजातास्तथा परे ।
समीरप्रभवाश्चान्ये उल्कामृगजास्तथा ॥
जलोद्भवा द्विजा ज्ञेयाः क्षत्रिया वह्निसम्भवाः ।
प्रभञ्जनभवा वैश्या एणोल्काश्च शूद्रकाः ॥

पुष्पगन्धः सदा विप्रः क्षत्रियोऽगुरुगन्धकः ।
घृतगन्धोद्भवो वैश्यो मीनादीनां च शूद्रकः ॥
विवेकी सघृणो विप्रस्तेजस्वी क्षत्रियः स्मृतः ।
दुष्टभावस्तथा वैश्यः शूद्रो निःसत्त्वकातरः ॥
विप्रस्य वाहनाः सर्वे त्रयो भूमिपतेः सदा ।
द्वौ वैश्यस्य च शूद्रस्य एक एव सुखावहः ॥
केचिदिच्छन्ति भूपानां सर्वेऽश्वा वाहनोचिताः ।
तदर्थे भूतले यस्माच्छालिहोत्रेण निर्मिताः ॥
ब्राह्मणाः क्षेमकृत्येषु सिद्धिं गच्छन्ति वाजिनः ।
क्षत्रिया युद्धकार्येषु वैश्या भृत्यार्जने सदा ॥
शूद्राश्चान्येषु कार्येषु ज्ञात्वैवं वाजिनः सदा ।
आरुहेत्सर्वकृत्येषु य इच्छेच्छाश्वतीं श्रियम् ॥ इति ।

इत्यश्वजातिविभागः ।

अथाश्वोत्पत्तिदेशाः ।

नकुलकृतेऽश्वचिकित्सिते,
चतुर्धा वाजिनो भूमौ जायन्ते देशसंश्रयात् ।
ताजिकाः खुरसाणाश्च तुषाणाश्चोत्तमा हयाः ॥
गोजिकाणाश्च केकाणाः पोटाहाराश्च मध्यमाः ।
गाहुराः साहुराणाश्च सिन्धुवाराः कनीयसः ॥
अन्यदेशोद्भवा ये च नीचनीचास्तथा परे ॥ इति ।

जयदेवकृतेऽश्वायुर्वेदे,
अश्वानां जन्मदेशांस्तु प्रवक्ष्याम्यनुपूर्वशः ।
उत्तमानां च मध्यानामधमानां च तत्त्वतः ॥
उत्तमास्त्वधिकाः प्रोक्तास्तथा पारसिकाश्च ये ।

केकाणाश्चैव ये वाहाः पृष्ठजा ये च कीर्तिताः ॥
ऊरुजातास्तुरुष्काश्च सपृष्ठा माण्डलाश्च ये ।
पट्टजाः सैन्धवा मध्यास्तथा सारस्वता हयाः ॥
सम्भलाश्चाकुलाश्चैव जटादेशोद्भवाश्च ये ।
अधमा दक्षिणैः सार्धं ये च प्राग्दक्षिणा हयाः ॥
वृत्तदीर्घाश्रितग्रीवहस्वकर्णा महाहयाः ।
महाकाया महोरस्का निश्वासास्तेऽधिका मताः ॥
अत्यन्तं विनतं येषां निर्मांसं च मुखं भवेत् ।
पीनेन कटिदेशेन सुखराश्च भवन्ति ये ॥
अधन्याश्च महास्वराः सङ्गमे चाभिपूजिताः ।
अपि शस्त्रहताङ्गाश्च नैव मुञ्चन्ति सादिनम् ॥
पारसीकाधिकाः प्रोक्ताः केकाणाः किञ्चिदूनकाः ।
स्थूलाः स्थूलशरीराश्च पृष्ठजा दीर्घपृष्ठकाः ॥
केकाणदेशजातानामधमानां च वाजिनाम् ।
नाविकैः सदृशं वक्त्रं बाहुल्येन विनिर्दिशेत् ॥
सुवृत्तदेहस्तीक्ष्णश्च स्वप्रमाणेन मध्यमः ।
ऊरुजातः समुद्दिष्टः किञ्चित्स्थूलो मनाग्जवः ॥
अतिस्थूलोऽतितीक्ष्णश्च ह्रस्वग्रीवतनुस्तथा ।
तुरुष्कः कीर्तितो वाजी स्थूलवक्रमुखश्च यः ॥
केकाणाकारदेहस्तु भवेन्माण्डलिको हयः ।
शान्त्या चैव प्रमाणेन केवलं नैव तत्समः ॥
सिन्धुदेशोद्भवो वाजी सपृष्ठाश्वानुकारकः ।
आननं चापि दीर्घं च तत्सपृष्ठं च कीर्तितम् ॥
सत्वेनैव जवेनापि रणशूरत्वघातनः ।
सादिभक्तोद्यतश्चापि ताजिकादधिकस्तथा ॥

परिमण्डलदेहास्तु तीक्ष्णकर्णमुखा हयाः ।
पट्टदेशोद्भवा हृष्टास्तथा सारस्वताश्च ये ॥
लम्बकर्णजटश्चैवमव्यालः परिकीर्तितः ।
सम्भले श्लिष्टजानुश्च पदा पश्चाद्गलोपमः ॥
वर्तुलश्चापि ह्रस्वश्च टङ्को नाम स कीर्तितः ।
दाक्षिणात्यो भवेद्घोटो यो धन्यः सर्ववाजिनाम् ॥
जवहीना महाद्युताः पूर्वदेशसमुद्भवाः ।
वाजिवद्वेसराणां च देशं विद्याद्विचक्षणः ॥ इति ।

इत्यश्वोत्पत्तिदेशाः ।

अथाश्वकुलविभागः ।

शालिहोत्रे,

आसीनं च हयागारे वेदवेदाङ्गपारगम् ।
मित्रजित्प्रमुखाः पुत्राः शिष्याश्च गुरुसम्मताः ॥
पप्रच्छुर्हयवेदज्ञं हयशिक्षाविशारदम् ।
भगवन् सागरान्तेयं वसुधा शैलमालिनी ॥
पत्तनागारदेशैश्च वनैश्चाप्युपशोभिता ।
तस्यां विभागात्तुरगा भवन्ते कामचारिणः ॥
चरन्ति विविधाकारा उत्तमाधममध्यमाः ।
व्यामिश्रेषु चरन्त्यश्वा भृशं विस्मयते मनः ॥
तेषां च जनने यानि कुलान्युपकुलानि च ।
देशलिङ्गाभिजननैर्वर्णाचारबलौजसा ॥
पृथक् पृथक् कुलानां तु विज्ञानानि ब्रवीहि मे ।
ज्ञानं सङ्कीर्णदेशानां घोटकाजननानि च ॥
अन्त्यजाश्च गुणोपेता गुणैर्हीनाश्च देशजाः ।
भवन्ति कस्मात्तत्सर्वं भगवन् वक्तुमर्हसि ॥

ततः प्रोवाच भगवान् पुत्राणां मुनिसत्तमः ।
कुलाभिजनवर्णैश्च रूपाचारजवौजसा ॥
छविसंस्थानगन्धैश्च गत्याऽनूकस्वरैस्तथा ।
सर्वमेतद्यथोद्दिष्टं शालिहोत्रकुलोद्भवाः ॥
आदिसर्गेषु सृष्टाः स्म दिव्या गन्धर्वमातरः ।
कर्का शोणा च काला च धूम्रा सिता तु पाटला ॥
कृष्णा सारा च सहिणी ता देशेषु विभाजिताः ।
एत एव च तावन्तस्तासां सृष्टा हयोत्तमाः ॥
इन्द्रसोमयमार्कैश्च वायुना वरुणेन च ।
हयानां पतयः सृष्टा वह्निना धनदेन च ॥
भूमौ दिक्षु विभक्तास्ते दिव्या हयकुलाकराः ।
मनुकास्त्वेवमेवैते सृष्टास्तैरमरोत्तमैः ॥
पृथिव्यां प्रविभक्तास्ते दिक्षु जानपदेषु च ।
माहेन्द्रपृष्ठ्यः कङ्काश्च अपराश्च यथाक्रमम् ॥
तासां पुत्रैश्च पौत्रैश्च व्याप्ता सर्वा वसुन्धरा ।
समुद्रमाश्रिताः केचित्तथाऽन्ये सिन्धुमाश्रिताः ॥
श्रिता यवनकाम्बोजान् वानायुं चापरे पुनः ।
शतद्रुं च विपाशां च चन्द्रभागां सकाभिधाम् ॥
सरस्वतीं कौशिकीं च गङ्गां मेघवतीं तथा ।
महानदीनामेतासामन्तर्द्वीपाश्रिताः परे ॥
कच्छकं हिमवन्तं च मलयं गोरथं गिरिम् ।
गन्धमादनकूणीरौ कैलासमभि चाश्रिताः ॥
सुराष्ट्रान् शूरसेनांश्च काश्मीरान् मद्रभूमिकान् ।
पञ्चालान् कुक्कुसान् वङ्गान् गान्धारवनवर्बरान् ॥
दशार्णान् मध्यदेशांश्च सौवीरान् विविधानपि ।

पूर्वावन्त्यकालिङ्गांश्च विदर्भक्रथकैशिकान् ॥
दिशो जनपदांश्चैव पृथिव्यामाश्रिता हयाः ।
तेषां विभक्तिः कुलतो नामतश्चापि वक्ष्यते ॥
देशवैशेष्यतस्तेषां विभक्तिं त्रिविधामपि ।
जानीयादिति शेषः ।
सरस्वत्युत्तरे कूले तत्राभिजनितास्तु ये ।
नानाजननसम्भूताः विद्याद्यान् जननोत्तमान् ॥
अथ ये दक्षिणे कूले पूर्वस्रोतोनदीवने ।
ते सारबलतेजोभिर्मध्याऽमध्याश्च वर्ष्मतः ॥
भूपृष्ठपट्टभूमीषु मन्द्राः सौराष्ट्रकेकयाः ।
कौशिकाः कोशवङ्गेषु मगधेष्वपि ये हयाः ॥
तेजःकायबलैर्हीना हीनसत्त्वा जवौजसा ।
एतानि जननान्याहुः समुद्रान्तानि वाजिनाम् ॥
चतुष्पञ्चाशदेतानि कुलान्युपकुलानि च ।
शृणु सङ्कीर्त्यमानानि देशतद्विधनामभिः ॥

तत्र चत्वारि कुलानि चत्वार्युपकुलानि चत्वार्यन्तस्थानि चत्वारि तदनुस्थानि पञ्च पञ्चस्थानि पञ्च विषमेयस्थानि चत्वार्यनूपजानि चत्वारि आपरान्तकानि चत्वारि क्षुद्रकाणि चत्वारि दाक्षिणात्यानि चत्वारि वैशिमानि चत्वारि वेसराणि द्वावन्यौ कुक्कुसौ एकमुत्तरं हैमवतमेकं मागधमानव घोटककुलानि।

चतुष्पञ्चाशदेतानि कुलान्युपकुलानि च ।
नामतस्तानि वक्ष्यामि घोटकाजननैर्विना ॥

तत्र काम्बोजकुलं वानायुजकुलम् आरट्टजकुलं सैन्धवकुलम्। काम्बोजानां वाल्हिकेया उपकुलं, वानायुजानां गान्धारा उपकुलम्, आरट्टजानां चाम्पेया उपकुलं, सैन्धवानां सैतिला उप-

कुलम् । मेचका अन्तस्था, उपमेचका अन्तस्थाः, कुलजा अन्तस्था, उपकुलजा अन्तस्थाः । त्रैगर्तास्तदनुस्थाः, आर्जुनेयास्तदनुस्थाः, सावित्रेयास्तदनुस्थाः, योधेयास्तदनुस्थाः, यावनाख्याः पञ्चस्थाः, तुषाराः पञ्चस्थाः, विपमेयाः पञ्चस्थाः, कान्दरेयाः पञ्चस्थाः वार्ष्मतेयाः पञ्चस्थाः । आवन्त्या विपमेयाः, अतसा विपमेयाः, काश्मीरा विपमेयाः, साकानका विपमेयाः, पार्वतीया विपमेयाः । उत्तरान्तमाद्रेया अनूपजाः, दक्षिणान्तमाद्रेया अनूपजाः, अन्तर्द्वीपका अनूपजाः, कैकया अनूपजाः । अम्बष्ठका अपरान्तकाः, वासन्तका अपरान्तकाः, सौवीरका अपरान्तकाः, दरदा अपरान्तकाः । सैन्धवाः शूद्रकाः, क्षुद्रकाः शूद्रकाः, मालवाः शूद्रकाः, ऐरावताः शूद्रकाः । आवन्त्यका दाक्षिणात्याः, कालिङ्गका दाक्षिणात्याः, मौकुल्या दाक्षिणात्याः, वानवासिका दाक्षिणात्याः । तैलङ्गा वैशिमाः, कथना वैशिमाः, अपवृत्तका वैशिमाः, सौराष्ट्रा वैशिमाः । साल्वेया वेसराः, कुरुक्षेत्रजा वेसराः, पञ्चालजा वेसराः, वोत्थजा वेसराः । अभिसारजा कुक्कुसाः, स्वाकजा कुक्कुसाः । हिमवत्युत्तरेया मागधाः । मन्तावका घोटकाः, अश्मकेया घोटकाः, मौलिका घोटकाः, चकोरका घोटकाः, श्वेतशैलजा घोटकाः, वैदर्भिका घोटकाः, पूर्वहैमेया घोटकाः, दक्षिणहैमेया घोटकाः, सामेयका घोटकाः ।

इति देशविदेशांश्च उक्तान्यायतनानि च ।
व्याहारो नामतश्चैषामुक्तो देशकुलान्वये ॥
अतः परं व्यञ्जनेभ्यः प्रत्येकैकस्य वक्ष्यते ।
विस्तरेण तुरङ्गाणां यथावदनुपूर्वशः ॥
यथोद्दिष्टान् कुलगणान् शृणुष्व च पृथक् पृथक् ।
काम्बोजानां तु विज्ञानमङ्गलिङ्गैः प्रवर्तते ॥

काम्बोजास्तुरगाः श्रेष्ठाः सकलेषु कुलेषु च।
महासत्त्वा महामोथा महोत्साहाश्च ते हयाः॥
महाऽनुललाटाश्च शङ्कुकर्णा महामुखाः।
महासमुद्रनादाश्च उच्चपादान्तपार्ष्णयः॥
समकायोदरा वृत्ता महाजघनशालिनः।
मण्डूकाक्षाः स्पष्टमुखा दीर्घग्रीवाः समुत्थिताः॥
मृद्वारतनुकेशाश्च महास्कन्धा महोरसः।
दीर्घैः सुजातैश्च भुजैः सम्पूर्णसमवक्षसः॥
पीनवृत्तोरुजङ्घाश्च हयास्ते स्थिरकुष्किकाः।
कुष्किकाद्यङ्गविशेषाः, अनन्तरं वक्ष्यमाणाश्वाङ्गप्रदेशनिर्देशे द्रष्टव्याः।
तनुस्निग्धसुरोमाणो मृदुरोमतनुत्वचः।
ह्रस्वमेढ्रफलाश्चैव न दीना नित्यनिर्वृताः॥
रूपतेजोजवैः श्रेष्ठा वर्ष्मवन्तः सुसंहताः।
विनीताचारवन्तश्च श्रीमन्तः प्रियदर्शनाः॥
श्वेताः शोणाश्च कृष्णाश्च न विवर्णा भवन्ति ते।
दृष्ट्वा ते नाभिहेषन्ते वडवामश्वमेव च॥
स्वरूपजवनाः श्रेष्ठाः स्वरतेजोबलान्विताः।
शीलवन्तः सदाचाराः सत्त्ववन्तो न कर्कशाः॥
स्वामिनो हितकर्त्तारो मनोज्ञाः प्रियदर्शनाः।
शुभानूकाः समरसाः काम्बोजाः सम्प्रकीर्तिताः॥
तेषामुपकुले जाता वाल्हिकेयास्तुरङ्गमाः।
अल्पान्तरा दर्शनतो दुर्ज्ञेयास्ते विजानता।
काम्बोजा वाल्हिकेयाश्च तुल्यसंस्थानसंस्थिताः॥
समानकर्णरूपाश्च तुल्यतेजोजवाश्च ये।

समानि तेषां लिङ्गानि विशेषो यस्तु तं शृणु ॥
दीर्घाङ्गा मृदवस्ते च दीर्घपृष्ठखुराश्च ते ।
आयामपरिणाहाभ्यां किञ्चिदभ्यधिकाश्च ते ॥
सुपृष्ठह्रस्वजघना बिन्दुमन्तोऽसुकुष्टिकाः ।
पृष्ठोन्नतोद्यतग्रीवाः पूर्वकायसमुन्नताः ॥
द्विजैः क्रुद्धास्त्वभिघ्नन्ति न दीना भर्तृवत्सलाः ।
महासनाः स्थिराः शूरा भूयिष्ठं पिङ्गलाश्च ते ॥
न च त्यजन्ति पतितं सङ्कटेष्वथ सादिनम् ।
एतावदेव विज्ञानं वाल्हिजानां प्रकीर्तितम् ॥
वानायुजा नातिह्रस्वा न महन्तः सुसंस्थिताः ।
मध्यप्रमाणाः कोलाक्षाः पूर्वकायसमुन्नताः ॥
शङ्कुकर्णा ह्रस्वमुखा वृत्ताङ्गास्तुङ्गनासिकाः ।
वृत्तायताः कायसमा ह्रस्वपृष्ठत्रिकाश्च ते ॥
ह्रस्वमेढ्राण्डकोशास्ते सुनेत्राश्चारुगामिनः ।
चारुगात्राः समाश्चैव न दीना दृढकुक्षिकाः ॥
खुरैर्गर्दभसंस्थानैर्गम्भीरपरिमण्डलैः ।
स्थिराः कर्मसु सर्वेषु भारेऽध्वनि च पारगाः ॥
दृढास्तरस्विनः शीघ्रा धुरकर्मदुरासदाः ।
ये वाऽतिजानते कर्म ते भवन्त्युत्तमा हयाः ॥
कृष्णानुवर्णा भूयिष्ठं मध्यकाश्च भवन्ति ते ।
सत्त्वतेजोबलोपेता हया वानायुजाः स्मृताः ॥
तेषामुपकुले जाता गान्धारास्तान् शृणुष्व मे ।
कृष्णाः कुक्कुटका धूम्राः कृष्णसारा विवर्णिनः ॥
शोणाश्च बहुवर्णाश्च कायवन्तः सुसंस्थिताः ।
दृढपश्चार्धकायाश्च दृढोदग्राः पुरस्ततः ॥

पश्चार्धविषमाश्चण्डा बलिनः स्थूलकेसराः।
तन्वायतमुखाश्चैव गान्धारकुलजा हयाः॥
आरट्टजानां विज्ञानं कीर्त्यमानं शृणुष्व मे।
ह्रस्वपृष्ठाः सुष्ठुमुखास्तनुवालाः शुभेक्षणाः॥
उदग्रायतपूर्वार्धा मृदुश्लक्ष्णतनूरुहाः।
तनुत्वचो ह्रस्ववर्णा मृदुग्रीवाः सुसंस्थिताः॥
सुसंहिताः शङ्कुकर्णा दृढमध्याः सुकुक्षिकाः।
शोणा भूपृष्ठतः शीघ्रा उच्चरोमान्तपार्ष्णयः॥
हरिवर्णानुवर्णाश्च हरिसाराश्च प्रायशः।
लघुपाणिविहाराश्च न च विक्षिप्तचारिणः॥
महाजवाः सुविक्रान्ताः पादान्तरविहारिणः।
आरट्टजकुला ह्येवं विज्ञेया बलिनो हयाः॥
तेषामुपकुले जाताश्चाम्पेयास्तान् शृणुष्व मे।
परिमण्डला ह्रस्वपृष्ठा सुगन्धाः सुप्रतिष्ठिताः॥
एणजङ्घास्तनूपादा गात्रवन्तः सुविक्रमाः।
बलवन्तः सुरोमाणस्तेजसा रजसान्विताः॥
स्थूलाक्षिकूटघातास्ते स्थिरपादाः सुकुक्षिकाः।
समांसपूर्णकायाश्च चाम्पेयास्तुरगाः स्मृताः॥
सैन्धवाः स्थिरपादाश्च विशीर्णजघनाः स्थिराः।
दीर्घग्रीवाः सुखास्यास्ते स्थूलासास्तनुकेसराः॥
शङ्कुकर्णा महाकाया महोच्छ्वासास्तनुत्वचः।
तनुसृक्का महाप्रोथा हयास्ते वडवोदराः॥
लघुमेहनमुष्कास्ते पुच्छवक्रा महौजसः।
मुखे पृष्ठे च कल्याणा हयास्तेजस्विनस्तु ते॥
शीलवन्तो बलोपेताः सर्वकर्माभियायिनः।

सत्त्ववन्तश्च तुरगाः सैन्धवाः समुदाहृताः ॥
तेषामुपकुले चाश्वास्तैतिला मन्दमेधसः ।
स्थूलग्रीवासहनवः स्थूलवालधिकेसराः ॥
स्थूलमेढ्रफलाः क्षान्ता बलवन्तो जवान्विताः ।
सारवन्तः सुगात्राश्च समुच्छ्रितशिरोधराः ॥
संस्थानवन्तो लघवो दृढपादाः सुकुष्किकाः ।
पृथुवक्षोललाटास्ते विशालजघनेक्षणाः ॥
भाराध्वनि क्लेशसहाः क्षुत्पिपासासहाश्च ते ।
सत्त्ववन्तश्च तुरगास्तैतिलाः सम्प्रकीर्तिताः ॥
सुसंस्थानाश्चतुर्हस्ता मेरुकाः स्थूलवक्षसः ।
शङ्कुकर्णाः सुस्पष्टमुखास्तनुस्निग्धा मदेक्षणाः ॥
दीर्घायतविवृग्रीवा गूढजत्रुमहोरसः ।
महासनाः पृथुग्रीवास्तनुवृत्तोरुजङ्घकाः ॥
ह्रस्वकुक्षिककूर्चास्ते तनुमध्या मितोदराः ।
रोमशाः पूर्वसर्वाङ्गाः समशीला न कर्कशाः ॥
बहुवर्णधराश्चित्रा हयाः पाटलपुष्पकाः ।
मध्यमा ध्यानचपला मध्यसारबलास्तथा ॥
सत्त्वतेजोजवैर्मध्या मेरुकास्तुरगाः स्मृताः ।
तत्रोपमेरुका ह्रस्वाः स्थूलवालधिकेसराः ॥
मृद्वङ्गा दुर्बलशफास्तनुगात्राः सुकुष्किकाः ।
उच्चैर्नद्धशिरोग्रीवा दुर्मुखा बहलैः कटैः ॥
ह्रस्वोरस्का विरूपाक्षा हयाः स्युरुपमेरुकाः ।
कुलजा दीर्घपृष्ठासा ह्रस्वमेढ्रफलालसाः ॥
वृत्तग्रीवायतमुखास्तनुमध्याः सुकुष्किकाः ।
दीर्घवालधिकेशाः स्युः सूक्ष्मरोमशकेसराः ॥

तनूरस्कास्तु तुरगाः कुलजाः समुदाहृताः।
अश्वोपकुलजा ह्रस्वास्तनुमेयोरुकुक्षिकाः॥
दीर्घवालधिकेशाः स्युः कुलजैः समलिङ्गकाः।
मन्दप्राणाल्पतेजस्काः कर्कशा ह्रस्वविक्रमाः॥
अल्पसत्त्वाल्पमेधाश्च तुरगास्तूपकुलजाः।
सदलुस्थास्तु नैगर्त्ता बलवन्तो न कर्कशाः॥
ह्रस्वग्रीवा महोरस्का रूक्षवालधिकेसराः।
प्रायशः शारवर्णास्ते दृढपादशफास्तथा॥
शशक्रोडाः शशमुखाः शशवालधिकेसराः।
क्रोधना नातिशूराश्च नैगर्त्ता दुःखवाहिनः॥
आर्जुनेया महोरस्काः स्थूलाक्षाः स्थूलकेसराः।
सुमुखाः सुकुक्षिकाश्च लम्बमेढ्रफलास्तथा॥
उपस्कन्धविद्धग्रीवाः कृष्णवर्णानुवर्णिनः।
आजानेया जवाक्रूरास्त्वार्जुनेयास्तुरङ्गमाः॥
आर्जुनेया एव आजानेया इत्युच्यन्ते।
सावित्रेया ह्रस्वपृष्ठा विस्तीर्णजघना दृढाः।
पुष्टास्या वक्रजननाः स्थूलवालधिकेसराः॥
दीर्घपृष्ठोरुदशफास्ते स्थिरमांससुगन्धिनः।
मृद्वङ्गाश्च सुनेत्राश्च पृथुपादा महौजसः॥
दीर्घकट्यंसपृष्ठास्ते स्थिरमांसा महोरसः।
वर्ष्मवन्तश्च शूराश्च सावित्रेयास्तुरङ्गमाः॥
योधेया ह्रस्वकर्णाग्राः सारतेजोबलान्विताः।
वृत्तायतोन्नतग्रीवा वृत्तमध्योरुकुक्षिकाः॥
दीर्घवालधिकेशाश्च सुखुरा नातिपिङ्गलाः।
श्रेष्ठायतमुखाश्चण्डाः सुविभक्ताः सुवक्षसः॥

तनुत्वक्सूक्ष्मरोमाणो विभक्ताऽभग्नसन्धयः ।
यौधेयाश्च भवन्त्यश्वा भारेऽध्वनि च पारगाः ॥
विज्ञानं यवनाश्वानां हन्त वक्ष्याम्यतः परम् ।
सुललाटाः सुनेत्राङ्गास्तनुपृष्ठायतैर्मुखैः ॥
तनुत्वक्सूक्ष्मरोमाणः शङ्कुकर्णा लघुक्रमाः ।
सुपृष्ठजघनोरस्का वर्ष्मवन्तः सुमेधसः ॥
बहुवर्णाः सुवर्णाश्च मनोज्ञाः प्रियदर्शनाः ।
सारवन्तः सुगम्भीराः सत्त्वतेजोबलान्विताः ॥
सुश्लिष्टकखुराः शीघ्राः सुस्थिराः सर्वकर्मसु ।
यवनाश्वास्तु बोद्धव्या वृत्ताङ्गा दीर्घबाहवः ॥
चिन्हैरन्येऽपि वक्ष्यन्ते यावनाख्यास्तु वाजिनः ।
स्वभावतो ह्रस्वकायाः सत्त्ववन्तो बलान्विताः ॥
पूर्णाङ्गास्तु विभक्ताङ्गास्तन्वङ्गास्तु सुसंहताः ।
मनोज्ञशफाः शुभाङ्गाः सुवर्णाः प्रियदर्शनाः ॥
सुरोमकेशवालान्ताः सुभगाः शुभमेधसः ।
कर्कशाः क्रीडनपरा ज्ञेया यवनवाहनाः ॥
तुषाराः कायवन्तश्च तथा चैव जवान्विताः ।
पारगा बलवन्तश्च तेजःसत्त्ववहा वराः ॥
रूक्षरोमत्वोदग्राश्चोक्षापराः सुमेधसः ।
भारेऽध्वनि क्लेशसहाः शुभानूका मनस्विनः ॥
सुविक्रान्ता दृढशफास्तुषारा वाजिनः स्मृताः ।
तुषाराश्चैव विज्ञेयाः केशैः सूक्ष्मतरैस्तथा ॥
जवोपेता विपमेया वृत्ताङ्गा ह्रस्वकुष्क्रिकाः ।
प्रगृहीतशिरोग्रीवासुबन्धा गात्रवर्द्धिनः ॥
निरुदरावर्तमध्याः पृथुरस्का लघुक्रमाः ।

श्वेतसाराः सुरोमाणो विषमेया हयाः स्मृताः ॥
कान्देरयास्तु ये वाहास्तेषां शृणुत लक्षणम् ।
कायवन्तः सुसंबद्धा दृढपादाः सुकुष्फिकाः ॥
स्थूलत्वक्सूक्ष्मरोमाणः स्थूलवालधिकेसराः ।
अकोपनाः सुशीलाश्च कान्देरयास्तुरङ्गमाः ॥
वार्ष्मतेयास्तनुग्रीवा ह्रस्वाङ्गा ह्रस्वकुष्फिकाः ।
पश्चार्धकायेषु समाः पूर्वकायेषु च स्थिराः ॥
तनूदरा ह्रस्वपृष्ठाः स्पर्शवन्तः सुसंहताः ।
शीलवन्तश्च विज्ञेया वार्ष्मतेयास्तुरङ्गमाः ॥
विषमेयास्तथाऽऽवन्त्याः स्थूलाङ्गा दृढकुष्फिकाः ।
गात्रवन्तो निरुदराः सुवन्धाः सुशिरोधराः ॥
शोणानुवर्णाश्च तथा वृत्तमध्याः पृथूरसः ।
आवन्त्याः सूक्ष्मरोमाणो महाजघनवक्षसः ॥
अतसा बलवन्तोऽश्वा वीर्यवन्तो मनस्विनः ।
महोरस्काशिरोग्रीवाः पृथुजङ्घोरुकुष्फिकाः ॥
मृदुभृङ्गारकेशास्ते दृढपादा मनोहराः ।
विज्ञेया अतसा ह्येवं श्वेतवर्णानुवर्णिनः ॥
काश्मीरका वर्ष्मवन्तस्तेजोवन्तः शुभेन्द्रियाः ।
पृथ्वायतललाटास्ते शुद्धात्मलघुविक्रमाः ॥
तद्वच्च शङ्कुकर्णास्ते सुरोमाणस्तनुत्वचः ।
सुश्लक्ष्णायतमुखाः शूराः सुविभक्ताः सुसंहताः ॥
दृढाङ्गतलसम्पन्ना दृढपादा मनस्विनः ।
शोणवर्णानुवर्णाश्च हयाः काश्मीरकास्तु ते ॥
सकानकानामश्वानां लक्षणं तु निबोध मे ।
महानदी सकानाम प्रभूतयवसोदका ॥

शूराश्च रूपवन्तश्च तत्रोत्पन्नाः सकानकाः ।
पूर्वकायच्युदग्रास्ते पश्चार्धेषु समुद्यताः ॥
तन्वायतविदुग्रीवा दीर्घवालधिकेसराः ।
क्रुद्धा दन्तैः भार्थयन्ति धूम्रशुद्धेक्षणा हयम् ॥
वीक्षमाणाश्च हेषन्ते मत्यश्वं वडवामपि ।
शङ्कुकर्णाः सुण्डुमुखास्तनुत्तुचाग्रतश्च ते ॥
दीर्घकेशाः सुदीर्घान्ता लम्बपार्श्वोदरस्फिचः ।
शफैस्तलैश्च सुदृढैः कूर्चरोमान्तपार्ष्णयः ॥
उप्रगात्रोरुजघना हयाः साकानकाः स्मृताः ।
पार्वतीयास्तनुग्रीवा महाजघनवक्षसः ॥
प्रध्वस्तपृष्ठगात्रास्ते दीर्घवालधिकेसराः ।
महाजवा बलोपेताः पारगाः सर्वकर्मसु ॥
धृष्टाश्च दृढपादाश्च पार्वतीयास्तुरङ्गमाः ।
अनूपोत्तरमाद्रेया दीर्घवालधिकेसराः ॥
पृथुग्रीवा महाकर्णा हयास्ते दीर्घगामिनः ।
न च कर्मणि योग्यास्ते न च शीलान्विता हयाः ॥
दुरासदा दुःखशीलाः श्रेयांसो मधुपिङ्गलाः ।
हरिवर्णानुवर्णाश्च दृढपादखुराश्च ते ॥
एवं दक्षिणमाद्रेया विज्ञेया लघुचारिणः ।
हया दक्षिणमाद्रेयास्तामसाश्चालसाः स्मृताः ॥
अन्तर्द्वीपेषु ये जाता वक्ष्यन्ते तान्निबोध मे ।
ऐरावतीविपाशयोः शतद्रुचन्द्रभागयोः ॥
अन्तर्द्वीपेषु ये जातास्ते तद्द्वीपकसंज्ञिताः ।
अन्तःस्था ये सरस्वत्या नादेयास्तु तुरङ्गमाः ॥
कल्याणव्यञ्जनोपेता दीर्घग्रीवा मुखोच्छ्रिताः ।

सुजघनाः सुपृष्ठास्ते अन्तर्द्वीपोद्भवा हयाः ॥
कैकेयका वर्ष्मवन्तो महामोघमुखा हयाः ।
दीर्घग्रीवा महोच्छ्वासा दीर्घवालधिकेसराः ॥
समर्था लङ्घनेऽध्वनि पारगा मुखरा भृशम् ।
सुबाहुदृढपादास्ते कैकेया यवनैः समाः ॥
अम्बष्ठकाश्च तुरगा महास्कन्धा महाबलाः ।
वृत्तग्रीवा सुखैर्भैरुपान्तविकटैश्च ये ॥
महोरस्का महावक्षोलम्बश्रवणमेहनाः ।
महास्कन्धफलाश्चैव वृत्तकूर्चोरुकुक्षिकाः ॥
वाजिनोऽम्बष्ठका ज्ञेयास्तानेवमभिनिर्दिशेत् ।
वासन्तकाः सुविक्रान्ता दीर्घग्रीवमुखा हयाः ॥
मृगोदरा ह्रस्वपृष्ठा ह्रस्वश्रवणमेहनाः ।
स्पर्शवन्तश्च क्षान्ताश्च दृढपादाः सुकुक्षिकाः ॥
महोरस्कास्तु चपला महाजघनवक्षसः ।
एवं वासन्तका ज्ञेयास्तुरगाः शीलकर्कशाः ॥
सौवीरका ह्रस्वपृष्ठा दृढगात्राः क्षमान्विताः ।
उदग्रगामिनो दृप्ताः पादान्तरविहारिणः ॥
सुदम्यमानाः शीघ्रास्ते स्थिराचारे तथाऽध्वनि ।
समसम्पूर्णसर्वाङ्गा हयाः सौवीरकाः स्मृताः ॥
दरदा ह्रस्वजघना ह्रस्वकूर्चाल्पमेधसः ।
महोदरशिरःस्कन्धा महाकालपराक्रमाः ॥
सारवन्तो दृढपादा वर्णवन्तो जवान्विताः ।
ह्रस्वाक्षिपृष्ठलाङ्गूला दरदा वाजिनः स्मृताः ॥
सैन्धवाः स्थूलवालाश्च स्थूलरोमत्वचस्तथा ।
विकटा वर्ष्मवन्तश्च बलवन्तो जवान्विताः ॥

महोदरस्कन्धजघना महोच्छ्वासा महाबलाः ।
स्थूलकुक्षिकजङ्घाश्च सैन्धवास्तुरगाः स्मृताः ॥
क्षुद्रका वर्ष्मवन्तश्च बलवन्तो जवान्विताः ।
चतुरस्राः सुजघनाः स्वायताः सुप्रतिष्ठिताः ॥
दीर्घश्रवणमेढ्राश्च सुखुराः क्षुद्रकाः स्मृताः ।
मालवा वर्ष्मवन्तोऽश्वा विस्तीर्णजघनास्तथा ॥
पूर्वकायोद्यता दृप्ता लोहिताश्वा मनोरमाः ।
लम्बोष्ठा लम्बकर्णास्ते ह्रस्वग्रीवा मनोहराः ॥
तेजोवन्तोऽतिजवना मालवा वाजिनश्च ते ।
ऐरावता रूक्षकर्णा मन्दमेधा जवापराः ॥
स्थूलसर्वास्थिमांसास्ते तथा ऐरावताः स्मृताः ।
आवन्त्यका दाक्षिणात्या दीर्घकर्णमहाशिराः ॥
महाकायविदुग्रीवा महाजघनवक्षसः ।
भग्नास्यास्तनुपार्श्वाश्च विदुह्रस्वाः सुशीलिनः ॥
दीर्घकेशा मृदुतला मध्यसारजवाः स्थिराः ।
सुखिनो बहुवर्णाश्च मृद्वङ्गाः प्रायशश्च ते ॥
एवमावन्त्यका ज्ञेयाः सत्त्वहीना न कर्कशाः ।
कालिङ्गकाः स्थूलपादा महाकर्णा दृढैः खुरैः ॥
आयता विगताः स्तब्धाः पश्चार्धा विषमास्तु ते ।
कुब्जा दण्डायतग्रीवा भग्नास्या लम्बमेहनाः ॥
अल्पतेजोजवबला हयाः कालिङ्गकाः स्मृताः ।
मौकुलाः स्थूलरोमाणो दुर्मेधःक्रोधनालसाः ॥
ह्रस्वपृष्ठाङ्गजघनाः स्थूलकुष्ठिकजानवः ।
भारे चाल्पबला मन्दा हीनतेजोजवाश्च ते ॥
बद्धासना निरुत्साहा मौकुलास्तुरगाः स्मृताः ।

दाक्षिणात्यं चतुर्थं तु वक्ष्यते वानवासिकम् ॥
ह्रस्वपृष्ठोरुजघनाः पूर्वकायेषु संहताः ।
पश्चार्धविकृता मन्दा दृढपादाः क्षमान्विताः ॥
मध्यप्राणाश्चाल्पजीवाः सत्त्वतेजोजवापराः ।
वानवासिकजातानामेतद्भवति लक्षणम् ॥
वैशिमास्त्वथ तैलङ्गाः क्रोधनास्तु कलस्वराः ।
क्रूरकर्माभिजनिना विकृताङ्गशिरोधराः ॥
महोरस्का महास्कन्धाः पश्चार्धेषु तु संहताः ।
दृढकुक्षिकपादाश्च हयास्तैलङ्गकाः स्मृताः ॥
क्रथना दीर्घकर्णाश्च दीर्घोरुजघना बलाः ।
उदग्राः पूर्वकायेषु पश्चार्धविकृताश्च ये ॥
हीनवर्णाल्पतेजस्काः स्तब्धगात्रा महोदराः ।
स्थूलकुक्षिकलाङ्गूलाः क्रथनास्ते हयाः स्मृताः ॥
अधोपावृत्तका मन्दाः स्थूललाङ्गूलकुक्षिकाः ।
लम्बकर्णविदुस्कन्धा लम्बमुष्काण्डमेहनाः ॥
महापृष्ठाश्च कुब्जाश्च लम्बसक्थिविषाणिनः ।
पिङ्गलाक्षाश्च भूयिष्ठमुपावृत्ता हयाः स्मृताः ॥
सौराष्ट्राः स्थूलपादाश्च दृढरोमान्तपार्ष्णयः ।
दीर्घविस्तीर्णसमध्यङ्गा दर्शनीयाः पुरस्ततः ॥
पश्चार्धविकृताश्चैव स्थूलजानूरुकुक्षिकाः ।
एवं सौराष्ट्रिका ज्ञेयाः सुपादा न च संहताः ॥
साल्वेया वेसरा ज्ञेयाः स्थिराङ्गा ह्रस्वकुक्षिकाः ।
सन्धापरतविदुग्रीवा दीर्घकर्णा महोरसः ॥
पश्चार्धविकृता रूक्षास्तनुवालाधिकेसराः ।
वेसराः साल्वजास्ते च विज्ञेयाश्च दुरासदः ॥

कुरुक्षेत्रजविज्ञानं वेसराणां निबोध मे ।
अवाग्राः पूर्वकायेषु पश्चादल्पाल्पतेजसः ॥
युक्ताः पृष्ठे तथा स्कन्धे न वहन्ति गुरुक्रमाः ।
कुरुक्षेत्रे ऽपि जातास्तु पश्चार्धेषु गुरुक्रमाः ॥
पाञ्चालानां तु विज्ञानं वेसराणां निबोध मे ।
पञ्चालजा दीर्घमुखाः स्थूलाङ्गाः स्थूलकुक्षिकाः ॥
विनतायतपृष्ठास्ते मृदुगात्राल्पतेजसः ।
सुप्रतिष्ठितपादास्ते विषमा दृढपाणयः ॥
आरोहणे दुरारोहाः पञ्चालेषु हयाः स्मृताः ।
वोत्थजाः स्थूलसर्वाङ्गा दीर्घपृष्ठतनूदराः ॥
सृक्काकर्णोदरैर्लम्बैर्महामुखशिरोधराः ।
कायोपचितमांसास्ते सुविभक्ता दृढा भृशम् ॥
मांसैर्भृताः कुरूपाश्च जाङ्गलं देशमाश्रिताः ।
मन्दतेजोजवाश्चैव वोत्थजा वेसराः स्मृताः ॥
अभिसारजानां विज्ञानं कुक्कुसानां तु वक्ष्यते ।
परिमण्डलह्रस्वकाया भुजैः स्थूलैरसंस्थिताः ॥
ऊर्ध्वकर्णाश्च सुमुखा जवना नित्यनिर्दृताः ।
दुरासदा दुराकारा हयाः स्युरभिसारजाः ॥
स्वाचकास्तनुरोमाणो मुखरा ह्रस्वमेहनाः ।
ह्रस्वपृष्ठतनुग्रीवा ह्रस्वमेढ्रफलाश्च ते ॥
स्थिरपादाल्पतेजस्का मन्दसत्त्वजवास्तथा ।
तुल्यरूपाकृतिनखाः स्वाचकादेशजा हयाः ॥
ह्रस्वगात्रान्तराः किञ्चित्पीतकाश्च सुवाहनाः ।
ह्रस्वायामपरीणाहाः स्वाचका ह्रस्वकौशलाः ॥
एतावत्खलु विज्ञानं द्वितीये ह्रस्वकुक्कुसे ।

हिमवत्युत्तरेयास्तु दीर्घाङ्गास्तनुकुक्षिकाः ॥
महाकायशिरःपादाः पूर्वकाये च संस्थिताः ।
पश्चार्द्धकाये विकृता जवना विषमाग्रतः ॥
दृढपादखुराश्चैव तुरगास्ते प्रकीर्तिताः ।
हिमवत्युत्तरेयास्तु विज्ञेयाः सर्वतः समाः ॥
यदुक्तं मागधं ह्येकं कुलं तदपि श्रूयताम् ।
मागधास्तनुरोमाणो दीर्घाङ्गा नतकुक्षिकाः ॥
निर्मांसाल्पस्थिरबला निरुत्साहाल्पतेजसः ।
अल्पाहारा न कर्मार्हाः कृच्छ्रं जीवन्ति ते भुवि ॥
लम्बोष्ठकर्णमेढ्राश्च तुरगा मागधाः स्मृताः ।
दक्षिणे हिमवत्पार्श्वे मागधात्पूर्वपश्चिमे ॥
जायन्ते तत्र ये वाहा विज्ञेयास्तेऽर्धमागधाः ।
हीनाः पूर्वापरार्द्धेषु प्रमाणेनावराश्च ते ॥
ह्रस्वैर्मुखैः पिङ्गलास्ते नाभिजानन्ति कर्मसु ।
भारवाहावलाः क्लीवाः क्षुधिनोऽथ पिपासिनः ॥
एते ऽर्धमागधा ज्ञेया न योग्या हयकर्मसु ।

प्रमाणहीना न च सत्त्ववन्त-
स्तेजोऽवराः कर्मसु चाप्ययोग्याः ।
भवन्ति मन्दा न च मालिनस्ते
हयास्तु ये घोटकदेशजाताः ॥

कुलानि घोटकानां तु तव वक्ष्यामि तत्त्वतः ।
मन्तावका ह्यल्पकाया विभक्ताङ्गाः सुसंहताः ॥
सुनेत्रा ह्रस्वमुष्काश्च सुपादाः सुमुखाश्च ते ।
तुल्या मन्तावकैरेव अश्मार्केषु भवन्ति ये ॥
स्थूलाक्षिकूटघाटाश्च मौलिकाः स्थूलसन्धयः ।

मन्तावकगुणैर्युक्ताः किञ्चिद्ध्रस्वतराः खराः ॥
एवं चकोरको ज्ञेयः शुभश्रवणवालधिः ।
चकोरकगुणैस्तुल्याः शुभगात्रान्तराः स्थिराः ॥
कृष्णानुवर्णिनस्तीक्ष्णा विज्ञेयाः श्वेतशैलजाः ।
वैदर्भिकाः कायवन्तः सोत्साहा वाग्मिनः स्थिराः ॥
अमर्षिणो वेगवन्तः सत्त्वोपेतशरीरिणः ।
पूर्वदक्षिणभागे ये हिमवन्तं समाश्रिताः ॥
भग्नह्रस्वायतस्फूराः स्थूलजङ्घोरुकुष्किकाः ।
ह्रस्वाल्पतेजसः सारबलहीना न संस्थिराः ॥
पूर्वदक्षिणहैमेयाः समाः सामेयकाः स्मृताः ।

पूर्वदक्षिणहैमेया इत्यत्र पूर्वहैमेया दक्षिणहैमेया इति व्याख्येयम् । एवं च सति नव घोटककुलानीति सङ्ख्याऽनुगता भवति । अन्यथा बाध्येत ।

तेभ्यो विशेषणं चात्र किञ्चिद्दीर्घतराः स्थिराः ॥
शुभकूर्चखुराक्षास्ते बहुवर्णाः सुकुक्षिकाः ।
एवं सामेयका ज्ञेया घोटका नवमं कुलम् ॥
चतुष्पञ्चाशदेतानि कुलान्युपकुलानि च ।
तथार्धभागशश्चैव व्याख्याता घोटकास्तथा ॥ इति ।
एतेषामुक्तानामश्वकुलानामुत्तमादिभेदो ऽप्युक्तस्तत्रैव ।
श्रेष्ठमध्यजघन्यानि कुलानि शृणु सुश्रुत ।
काम्बोजादीनि श्रेष्ठानि कुलान्युपकुलानि च ॥
तथा परकुलानीह अन्तस्थानि च यानि तु ।
तुल्यान्येतानि राजेन्द्र मध्यमानि विनिर्दिशेत् ॥
अवशिष्टानि कनिष्ठानि ।

इत्यश्वकुलविभागः ।

अथाङ्गप्रदेशनिर्देशः ।

जयदत्तकृते अश्वायुर्वेदे,

प्रदेशान् वाजिदेहस्थान् यो न वेत्ति विभागतः ।
न स जानाति मूढात्मा लक्षणं च चिकित्सितम् ॥
अतः परं प्रदेशानां ज्ञानमादौ प्रकीर्त्तितम् ।
एतद्यत्नेन बोद्धव्यं वाजिनां हितकाम्यया ॥
अतिप्रसिद्धा जिह्वा तु तस्याः सृक्वा भवेदधः ।
ऊर्ध्वं तालु भवेत्तस्यास्ततोऽग्रे दन्तपीठिका ॥
ततो दन्ताः समुद्दिष्टा ऊर्ध्वं दन्ता भवन्त्यधः ।
चिबुकं चाधरे भागे तेषां प्रोक्तं विचक्षणैः ॥
चिबुकस्योपरिष्टात्तु अधरोष्ठः प्रकीर्तितः ।
चिबुकात्पार्श्वभागे तु हनुभागो विधीयते ॥
सृक्विद्वयं विजानीयाद्वक्त्रपार्श्वगतं बुधः ।
उत्तरोष्ठं प्रयाणाख्यं तदूर्ध्वं प्रोथमुच्यते ॥
नासाच्छिद्रे तथा पार्श्वे प्रोथस्यैव व्यवस्थिते ।
नासाच्छिद्राक्षिमध्ये तु घोणाख्यं समुदाहृतम् ॥
घोणापार्श्वगतौ गण्डौ क्षीरिके च ततः परम् ।
नेत्रयोरधरे भागे अश्रुपात उदाहृतः ॥
कर्णान्तं चैव नेत्रान्तमपाङ्गं ब्रुवते बुधाः ।
कनीनिकाख्यो विज्ञेयो यश्च नासासमीपगः ॥
सितासितं च यन्मध्ये नेत्रयोर्मण्डलं हि तत् ।
प्रच्छादनं भवेद्वर्त्म चाक्षिकूटमतः परम् ॥
तस्मादूर्ध्वं भ्रुवोर्लेखा ललाटं च तदुत्तरम् ।
ऊर्ध्वं ललाटदेशात्तु केशान्तं च ततः स्रुवम् ॥
ततः शिरो विजानीयात्स्रुवादूर्ध्वगतं बुधः ।

शिरःपार्श्वगतौ कर्णौ तयोर्मूलं शकुन्तलम् ॥
अपाङ्गव्यङ्गुलं चैव शङ्खं विद्याद्विचक्षणः ।
शङ्खकर्णान्तरे चैव कटाक्षः समुदाहृतः ॥
विद् मर्मविदश्चैव कर्णस्याधःपडङ्गुले ।
शालिहोत्रे तु—
कर्णयोः पृष्ठतः पार्श्वे विद् । समुपलक्षयेदिति शेषः ।
घण्टाघन्धसमीपस्थो निगालः परिकीर्तितः ॥
अधस्तले निगालस्य गलमाहुर्मनीषिणः ।
ततः कण्ठं विजानीयादधोभागेन तं बुधः ॥
ग्रीवा लोकप्रसिद्धा तु तस्याश्चोपरि केसरः ।
ग्रीवास्कन्धान्तरे चैव वहं माहुर्मनीषिणः ॥
वहस्योपरि जत्रु स्यात्काकसं ककुदं च तत् ।
ततः पृष्ठं विजानीयादासनं पृष्ठमध्यगम् ॥
अंसकौ ककुदश्चैव नियद्धौ परिकीर्तितौ ।
स्यातामंसादधो बाहू तयोर्बाह्वो पडङ्गुले ॥
बाह्वोरभ्यन्तरे विद्यात्किणं चापि प्रकीर्तितम् ।
अधरे च ततो जानु निर्दिष्टं शास्त्रकोविदैः ॥
मन्दिरः पश्चिमो भागः कलापी जानुनोऽग्रिमः ।
जानुनश्चाधरे भागे जङ्घां विद्याद्विचक्षणः ॥
जङ्घापार्श्वे कलां विद्यात्सन्धिं वैपिकसंज्ञिकाम् ।
अग्रतः पतिहस्तः स्यात्पश्चात् कूर्च उदाहृतः ॥
किणं तत्रैव मध्ये स्यादधोभागे च कुष्टिका ।
खुरसन्धिं ततो विद्यादधोभागे ततः खुरम् ॥
खुरस्य पार्श्वे पार्ष्णिः स्यादग्रभागे नखो भवेत् ।
खुरस्याधस्तलं चैव मण्डूकी तलमध्यतः ॥

खुरमांसं विजानीयात् क्षीरिकाख्यं विचक्षणः ।
हृदयाभ्यन्तरे कुक्षी पार्श्वतश्च विभागतः ॥
जठरं पार्श्वमध्यस्थं तस्य नाभिश्च मध्यतः ।
रोमराजिं ततो विद्यान्मूत्रकोशमतः परम् ॥
आकट्यां पश्चिमे भागे पुटौ स्फिचौ च कीर्तितौ ।
रन्ध्रे चाप्युपरन्ध्रे च कुक्षेरभ्यन्तरे स्मृते ॥
पुच्छमूलं च वाहानां मांसले पुच्छमूलतः ।
तस्याधः कीर्तितः पायुः सीवनी च ततः परम् ॥
मुष्कौ च कटिसन्धिं च ततो विद्यात्परं बुधः ।
अधस्तात्कटिसन्धेस्तु ऊरुसन्धिरुदाहृतः ॥
सक्थिनी तलसन्धिस्तु ऊरू पादाभिधायकः ।
ततः स्थूरं विजानीयात्तस्याधो मन्दिरं भवेत् ॥
किणं चैव ततो विद्यान्मन्दिरेण सुसंस्थितम् ।
ततः परं विजानीयात्कलां कूर्चं च कुष्टिकाम् ॥
खुरान्तसंज्ञां मण्डूकीं ततो विद्याद्विचक्षणः ।
अग्रजङ्घाद्वयं चैव वक्षोग्रीवाशिरोमुखम् ॥
पूर्वकायः समुद्दिष्टः पृष्ठदेशस्तु मध्यमः ।
आकटेः पश्चिमे भागे खुरान्तश्चापरः स्मृतः ॥
इति प्रदेशा व्याख्याताः पूर्वशास्त्रानुसारतः । इति ।

इत्यङ्गप्रदेशनिर्देशः ।

अथायुःपरिमाणम् ।

शालिहोत्रे,

यथा नरे वर्षशतं विंशतिवर्षशतं गजे ।
चतुर्विंशद्गवां चैव खरोष्ट्रौ पञ्चविंशतिः ॥

शुनि षोडशवर्षाणि द्वादशाथाज एडके ।
विंशतिवर्षाण्यायुर्यथा चाश्वतरे स्मृतम् ॥
मृगाणां षोडशसमा रोहितानां तथैव च ।
रोहितो मृगजातिभेदः ।
द्वाविंशन्महिषस्यापि शृगालः पञ्चविंशतिः ॥
कृमयः सप्त चाहानि मक्षिका च चतुर्दश ।
तथा हयेषु द्वात्रिंशत्परमायुर्विधीयते ॥ इति ।

इत्यायुःपरिमाणम् ।

अथायुःपरीक्षा ।

जयदत्तकृते अश्वायुर्वेदे,
आयुर्लक्षणमश्वानामत ऊर्ध्वं प्रचक्ष्यते ।
शालिहोत्रादिनिर्दिष्टं यथा पूर्वं तपोधनैः ॥
उक्तमिति शेषः ।
सुसंहताश्च ये वाहा ह्रस्वकर्णास्तथैव च ।
स्वरनेत्रास्यभावेषु न दीनाश्चिरजीविनः ॥
महाघोणा महाकाया ये चाश्वाः पृथुवक्षसः ।
तेषां दीर्घं भवेदायुः स्निग्धाङ्गाश्चैव ये सदा ॥
कर्णाग्रे पीडिते येषां सिन्दूराभस्य दर्शनम् ।
शोणितस्य भवेच्चैव ते मताश्चिरजीविनः ॥
विनिष्किरन्ति ये घासं स्वग्रासाय तुरङ्गमाः ।
न वा जिघ्रन्ति ये चापि तेऽपि दीर्घायुषो मताः ॥
प्रतिस्रोतः पिबन्त्यम्भो ये च ते चिरजीविनः ।
पद्मपत्रसमाकारं जिह्वाग्रं यदि वाजिनः ॥
दन्ताश्च मौक्तिकाकारा लिङ्गं येषां च निर्मलम् ।
सित्कारश्च भवेद्येषां लाङ्गूले चालिते पुनः ॥

मस्वेदः शुभगन्धस्तु नखा वै दर्पणोपमाः ।
येषां च दृढरोमाणि ते सर्वे चिरजीविनः ॥
स्निग्धा गम्भीरदीर्घाश्च प्रोथजा यस्य वाजिनः ।
भवन्ति विपुला रेखास्तं विद्याद्दीर्घजीविनम् ॥
छत्रचामरभृङ्गारखड्गशङ्खाङ्कुशप्रभाः ।
शुक्तिवज्रगदाकारा ध्वजचक्रसमोपमाः ॥
ऊर्ध्वे चोष्ठास्थिता रेखा यस्य वामेन चानताः ।
श्रीवत्सस्वस्तिकाभासाः प्रोथरेखाश्चिरायुषः ॥
ह्रस्वा वा यस्य वाहस्य न चिरं तस्य जीवितम् ।
ऊर्ध्वे प्रोथसमा रेखा दृश्यन्ते यस्य वाजिनः ॥
तस्य मृत्युः समुद्दिष्टो दशमं प्राप्य वत्सरम् ।
त्र्यङ्गुलास्तु दश द्वे च वर्षाणां तस्य जीवितम् ॥
त्रयोदश स जीवेत्तु यस्य स्युश्चतुरङ्गुलाः ।
प्रोथरेखा इत्यनुषङ्गः ।
तिर्यगेवोर्ध्वगे चैव द्वे रेखे यस्य वाजिनः ।
प्रोथगे यस्य वाहस्य तं विद्याच्च चतुर्दश ॥
अत्र वर्षाणि त्रयोदश चतुर्दश, जीवतीति प्रत्येकं सम्बन्धः।
दक्षिणेन च पार्श्वेन यः शेते सर्वदा हयः ।
बहुमूत्राल्पमूत्रश्च चिरं जीवत्यसौ हयः ॥
विनतः पूर्वकायेन स्थूलजानुश्च यो हयः ।
स्थूलत्रिकूटः स्तब्धाक्षः स्वल्पायुः स प्रकीर्तितः ॥ इति ।

इत्यायुःपरीक्षा ।

अथ वर्णलक्षणम् ।

नकुलकृताश्वशास्त्रे,

सप्त वर्णा भवन्तीह सर्वेषां वाजिनां ध्रुवम् ।

तानहं सम्प्रवक्ष्यामि भेदैर्जातानेकधा ॥
श्वेतो रक्तस्तथा पीतः सारङ्गः पिङ्ग एव च ।
नीलः कृष्णोऽथ सर्वेषां श्वेतः श्रेष्ठतमो मतः ॥
पदार्हो भूपतेर्वाजी सर्वश्वेतः प्रजायते ।
तदभावे यथा प्रोक्तास्तथा श्रेष्ठाः क्रमेण ते ॥
श्वेतः प्रालेयसङ्काशो रक्तः कुङ्कुमसन्निभः ।
प्रालेयं हिमम् ।
हरिद्रासदृशः पीतः सारङ्गः कर्बुरः स्मृतः ॥
पिङ्गस्तु पिङ्गलाकारो नीलो दूर्वाग्रसन्निभः ।
कृष्णो जम्बूफलाकारः शास्त्रज्ञैः समुदाहृतः ॥
पीताभः श्वेतपादो यस्तथा स्यादसितलोचनः ।
चक्रवाकः स विज्ञेयो राजार्हो वाजिसत्तमः ॥
मुखचन्द्रकसंयुक्ता जम्बूफलसमाऽऽकृतिः ।
श्वेतपादः स विज्ञेयो मल्लिकाक्षः सुपूजितः ॥
सर्वश्वेतो हयो यस्तु भवेत् श्यामैककर्णकः ।
स वाजी वाजिमेधार्हः श्यामकर्णः प्रकीर्तितः ॥
चत्वारोऽथ सिताः पादाः सर्वश्वेतस्य वाजिनः ।
भवन्ति यस्य स त्याज्यो यमदूतस्तु दूरतः ॥
यस्य पादाः सिताः सर्वे पुच्छं वक्षो मुखं तथा ।
मूर्द्धजाश्च सिता यस्य तं विद्यादष्टमङ्गलम् ॥
भस्माभं वाजिनं जह्यात्सुदूरेण नराधिपः ।
यदि वाञ्छति कर्माणि यदि च श्रीसमुद्भवम् ॥
यस्य रोमविभेदेषु जायन्ते मधुबिन्दवः ।
पुष्पाक्षः स परित्याज्यः सर्ववाजिक्षयावहः ॥
यस्य पादाः सिताः सर्वे तथा चक्रं च मध्यतः ।

कल्याणपञ्चकः प्रोक्तः सदा कल्याणकृद्धि सः ॥
विमिश्रवर्णकाः सर्वे प्रशस्ता वाजिनः सदा ।
कृष्णनीलस्य मिश्रत्वमेकं मुक्त्वा सुदूरतः ॥
यस्योत्कृष्टतरा वर्णा वृद्धिं यान्ति शनैः शनैः ।
स नाशयति नीचांश्च करोत्यश्वतमान् बहून् ॥
यश्चाधमेन वर्णेन भवेद्युक्तस्तुरङ्गमः ।
विवृद्धिं चैव गच्छन्सः करोति हयसङ्क्षयम् ॥ इति ।
जयदत्तकृताश्वशास्त्रे,
यस्य गौराणि पीतानि गात्ररोमाणि वाजिनः ।
स भर्तुः श्रियमाधत्ते यस्य शुक्लानि त्रीणि च ॥
पुच्छकेशमुखानि त्रीणि शुक्लानीत्यर्थः ।
प्रभूतासितताराश्च प्रशस्ता मुनिभिः स्मृताः ।
यस्तु पीतसितैस्तारैः स धन्यः कीर्तितो हयः ॥
श्वेतया वेष्टितं कृष्णं रेखया तारकं च यत् ।
मल्लिकाक्षः स विज्ञेयः स्वामिनः सुखवर्द्धनः ॥
सिततारोऽप्रशस्तश्च स्वामिनः क्लेशवर्द्धनः ।
सर्वश्वेतश्च कृष्णश्च रक्तः पीतस्तथैव च ॥
एते साङ्ग्रामिकाः प्रोक्तास्तुरगा मुनिसत्तमैः ।
हरिताः किल जायन्ते वाजिनः पुण्यदर्शिनाम् ॥
अतो हिता नरेन्द्राणामायुरारोग्यश्रीप्रदाः ।
रक्तास्यमेहनः शस्तः श्यामकर्णश्च यः सितः ॥
कपोतेन च वर्णेन यो हयः शुक्लकेसरः ।
पाण्डुरा यस्य रेखा स्यात्पृष्ठवंशानुयायिनी ॥
श्वेतकृष्णं शिरो यस्य नैव धन्यः प्रकीर्तितः ।
अन्यवर्णं शिरो यस्य पुच्छं वा यस्य वाजिनः ॥

पुच्छेन शिरसा वापि नानावर्णेन निन्दितः ।
अव्यक्तवर्णो यो वाहस्तथा तित्तिरिसन्निभः ॥
कुत्सितो वानरास्यश्च तथा व्याघ्रावलीढकः । इति ।
गणकृतेऽश्वचिकित्सिते,
सर्वे वर्णाः शस्तास्तुरगाणां शुभभास्थिराः स्निग्धाः ।
तेषां श्वेतः श्रेष्ठो यतो ध्रुवश्चाव्ययश्चासौ ॥
सर्वेषां वर्णानां संयोगः श्वेतसंयुतः शस्तः ।
सर्वश्वेताः शशिनो हरयः कनकप्रभाः सुरेन्द्रस्य ॥
कृष्णा यमस्य वाहाः कर्काः शुभलक्षणा विष्णोः ।
शुकगात्रनिभा भानोः किंशुकवर्णा हया हुताशस्य ॥
असिताभ्रनिभा वरुणस्य कुमुदवर्णाः कुबेरस्य ।
एभिर्वर्णैरश्वाः शुभस्त्वरावर्तकायसर्वाश्च ॥
एतेषां देवानां पृथक्पृथक् वाहनाः कथिताः । इति ।

इति वर्णलक्षणम् ।

अथ गतिलक्षणम् ।

जयदत्तकृतेऽश्वायुर्वेदे,
दूरमुत्क्षिप्य यः पादांस्तप्ताङ्गारान् स्पृशन्निव ।
द्रुतं याति सुसंहृष्टो वाजी भद्रगतिस्तु सः ॥
पूजिता हयमातङ्गसिंहशार्दूलगामिनः ।
अतोऽन्यगतयो नेष्टाः सर्वथुद्धास्तुरङ्गमाः ॥
सङ्कीर्णवक्रगा भ्रष्टा वक्रा सौष्ठवर्जिता ।
अत्यूर्ध्वं चैव विक्रान्ता वाजिनां निन्दिता गतिः ॥
षोडशाच्छोटिका देयाः करतालेन जानुनि ।
शतं द्विगुणितं गत्वा हस्तानां पुनरेति यः ॥
स शीघ्रगतिरित्युक्तो वाजी धन्यस्तपोधनैः ।

दशहीना भवन्त्येते मध्यगाधमगा हयाः ॥ इति ।

अयमर्थः । जानुप्रादक्षिण्येन करतालेन षोडशच्छोटिकादाने यावान् कालस्तन्मध्ये योऽश्वः शतद्वयहस्तपरिमितां भूमिं गत्वा पुनरायाति स उत्तमः । यस्तु दशहस्तोनशतद्वयहस्तप्रमाणां भूमिमतीत्य पुनरायाति स मध्यमः । यस्तु विंशतिहस्तोनशतद्वयहस्तप्रमाणां भूमिं गत्वा पुनरायाति सोऽधम इति ।

किल्हणकृतेऽश्वसारसमुच्चये,

उच्चैःपदन्याससुता गतिः स्यात्सुसौष्ठवा या मसृणा हयस्य ।
विभक्तपादा च मनोहरा या हिता सदा सादिषु सा प्रशस्ता ॥
सादी अश्ववारः ।
मत्तद्विपव्याघ्रमयूरहंसशाखामृगोष्ट्रर्षगतैः समाना ।
या स्याद्गतिर्यस्य तुरङ्गमस्य भर्तुः शिवं सा तनुते यशश्च ॥
शाखामृगो वानरः ।
सङ्कीर्णवक्रा विषमाङ्घ्रिपादा निस्सौष्ठवा वाद्यशफा स्खलन्ती
या स्याद्गतिः सादिषु न प्रशस्ता दुःखानि भर्तुः कुरुते सदैव ॥
यः शीघ्रगामी सविलासमुच्चैः पद्भ्यां व्रजेचाग्रशिरोऽप्यधुन्वन् ।
संस्थानतोऽश्वो नकुलो यथैव सा नाकुली तस्य गतिः प्रदिष्टा ॥
हृत्संस्पृशन् यो विकटैः खुराग्रैः पर्युल्लसद्भिश्चरणैः प्रयाति ।
साङ्गारभूमाविव तस्य यातं स्याच्चैत्तिरं तित्तिरवद्धयस्य ॥
उद्यम्य वक्त्रं तुरगः प्रयाति श्वासोऽर्पितः संस्थिरपादवालः ।
मयूरवद्यः सविलासगामी मायूरकी तस्य गतिः प्रदिष्टा ॥
शुभा गतिर्यस्य तुरङ्गमस्य तं प्राप्य राजा जयतेऽरिसङ्घान् ।
प्राप्नोति लक्ष्मीमतुलं यशश्च क्रीडेच नित्यं सह भृत्यमित्रैः ॥
सुगतिसहितमश्वं लक्षणैर्नैव हीनं
शुभतरमपि चोक्तं शालिहोत्रेण सम्यक् ।

यदि शुभतरलक्ष्यं धावितं नैव यस्य
वृषभ इव स निन्द्यः सङ्गरासेटकादौ ॥ इति ।

इति गतिलक्षणम् ।

अथ प्रसङ्गाद्वाहनविधिर्निरूप्यते । जयदत्तकृते—
अश्वायुर्वेदे,

ब्रह्मणैव यथोद्दिष्टो वाहानां वाहने विधिः ।
सारं तस्य समुद्धृत्य सर्वं तत्कथयाम्यहम् ॥
ग्रासी लुब्धी क्षुधालुश्च विप्रः स परिकीर्त्तितः ।
शूरश्च दृढमन्युश्च क्षत्रियस्तुरगः स्मृतः ॥
पापिनः पापरूपाश्च दुष्टा वैश्याः प्रकीर्तिताः ।
विरूपा विषमाश्चैव शूद्राश्चण्डा उदाहृताः ॥
ब्राह्मणान् भक्तदानेन साम्ना चैव तु क्षत्रियम् ।
वैश्यं दण्डेन शब्देन शूद्रं दण्डेन वाहयेत् ॥
प्रत्यूषे वाहयेद्विप्रं क्षत्रियं प्रहरे गते ।
वैश्यं सन्ध्यागते काले शूद्रं रात्रौ च वाहयेत् ॥
सत्त्वं च त्रिविधं प्रोक्तमुत्तमाधममध्यमम् ।
उत्तमं चोपशामेन साम्ना दण्डेन मध्यमम् ॥
शब्दाङ्गेन च दण्डेन वाहयेदधमं बुधः ।
सहजे निर्मले वाहे तैलदुग्धस्य रूपवत् ॥
शान्तिश्च द्विविधा प्रोक्ता बलदौर्बल्यसम्भवा ।
बलिष्ठो दुर्बलत्वेन दुर्बलोऽपि बलेन वा ॥
छलेनोपधिना वापि सत्त्वं ज्ञात्वा च वाहयेत् ।
सार्द्रां सुकठिनां चैव पाषाणोदकसंयुताम् ॥
तृणकाष्ठसमायुक्तां रङ्गभूमिं तु वर्जयेत् ।
समां च विपुलां चैव किञ्चित्पांसुसमन्विताम् ॥

एकान्ते विजने रम्ये रङ्गभूमिं तु कारयेत् ।
स्थूलः क्रोधी च मूर्खश्च चिन्तोत्सुकचलासनः ॥
अस्थाने दण्डपाती यस्तस्य वाजी न सिध्यति ।
प्रचलेद्यस्य तु कटिरूर्ध्वबाहुर्विभेति यः ॥
प्रचलेद्यस्य तु कटिरूर्ध्वं वा दण्डपातकः–इति पाठान्तरम् ।
न तस्य वाहनं वाजी दुर्लभं वाजिवाहितम् ।
दृढासनोऽथ तत्त्वज्ञो दृढपृष्ठो निरालसः ॥
अविरागी स्थिरश्चापि पडेते वाजिवाहकाः ।
चित्तं यो नैव जानाति तुरगस्य समासतः ॥
न वहन्ति हयास्तं च दण्डपातेन ताडिताः ।
द्वेषिते वलिते भीते तथा चोन्मार्गगामिनि ॥
कुपिते भ्रान्तचित्ते वा पदसु दण्डं निपातयेत् ।
द्वेषिते ताडयेन्मूर्ध्नि जानुभ्यां वलिते तथा ॥
कुपितोरसि हन्तव्यो भ्रान्तचित्ते तथोदरे ।
भीतं च ताडयेत्पश्चात् मुखे चोन्मार्गगामिनम् ॥
ज्ञात्वा दोषं च रूपं च स्थानेष्वतेषु ताडयेत् ।
अस्थाने ताडितो वाजी यावज्जीवं न सिध्यति ॥
न जहाति च तद्दोषं यावज्जीवमसौ हयः ।
धाराः पञ्च प्रवक्ष्यामि ऋषिभिर्याः प्रकीर्तिताः ॥
धाराशब्देन धावने अतित्वरितो गतिविशेष उच्यते ।
प्रथमा विक्रमा धारा द्वितीया पुलका स्मृता ।
तृतीया पूर्णकण्ठी तु चतुर्थी त्वरिता स्मृता ॥
पञ्चमी चैव या धारा निरालम्बा प्रकीर्तिता ।
षष्ठी चैव तु या धारा श्रूयते न तु दृश्यते ॥
विक्रमा गतिधारा च चतुष्का पुलका मता ।

मुखपादसमायुक्ता पूर्णकण्ठी तु सा भवेत् ॥
स्वेच्छया त्वरिता धारा ताडिता चैव पञ्चमी ।
षष्ठी चैव तु या धारा स्वर्गलोकेषु गीयते ॥
न वक्रो न तथोत्तानो न कुब्जो नाप्यधोमुखः ।
न भवेत्स्तब्धगात्रस्तु स भवेदश्ववाहकः ॥
स्थिरोरुः स्थिरपादश्च त्रिकोन्नतः स्थिरासनः ।
त्रिकं पृष्ठवंशाधोभागः ।
अश्वधाराः समाख्याताः शेषास्तु भरदापकाः ।
ग्रीष्मादिषु न कर्तव्यमृतुषु त्रिषु वाहनम् ॥
हेमन्तादिषु कर्तव्यं सादिभिः शास्त्रवेदिभिः ।
प्रतिपत्सु त्रयोदश्यां पञ्चम्यां वा सिते दले ॥
धृतिसिद्ध्यादियोगेषु वासरे चन्द्रसूर्ययोः ।
मूलरोहिणिहस्तेषु पुष्ये चैवोत्तरासु च ॥
एवंविधे दिने सादी वाहनं वाहयेच्छुभे ।
रङ्गभूमौ च रेवन्तं स्थापयेत् पूजयेत्ततः ॥
पुष्पैर्धूपैः प्रदीपैश्च चन्दनैः पायसैस्तथा ।
पक्वान्नाद्यैर्भक्ष्यभोज्यैः स्नातः शुचिसुवस्त्रकः ॥
रक्ताम्बरधरो भूत्वा रक्तपुष्पधरस्तथा ।
ॐ नमो रेवन्ताय अश्वहृदयाय ह्रीं क्लीं ॐ नमोऽश्वेताय सौम्यरूपाय इममश्वं वर्धय वर्धय वश्यं कुरु महावीर्याय रेवन्ताय नमः ।
एतन्मन्त्रं जपेत्प्राज्ञो हयस्य दक्षिणे श्रुतौ ।
एकविंशतिवारांश्च ततः पर्याणयेद्धयम् ॥
क्रोशमेकं समारुह्य ईशानी तु शनैर्नयेत् ।
दिशमिति शेषः ।

नातिस्थूलं कृशं नाति न स्तब्धं नातिकर्कशम् ।
सप्ताङ्गुलप्रमाणं तु खलीनं कारयेद्बुधः ॥
खलीनं वल्गा ।
शतहस्तादिकां भूमिं सप्तहस्तावसानिकाम् ॥
भ्रामयेद्वाजिनं सादी सव्य चैवापसव्यकम् ।
दद्याद्भयमभीतस्य भीतस्यापि हरेद्भयम् ॥
रहस्यं सादिनामेतद्वाहनेऽस्मिन्निवेदितम् ।
दम्यमानस्य अश्वस्य यो दोषः सादिदोषतः ॥
जायतेऽसौ निराकर्तुं सादिना नैव शक्यते ।
एवं शास्त्रविधानेन यः सादी वाहयेद्धयान् ॥
हयस्तस्य सिध्यन्ति भवन्ति फलदायकाः ॥
अस्थिभिर्दशनैश्चैव वृकाणां च तथा बुधः ।
विषमं करदंष्ट्राभिर्धूपयेच्चैव सर्पिषा ॥
एलामृगमदोशीरनागकेसरचन्दनैः ।
सर्जिकातैलसंयुक्तैर्धूपयेद्दुष्टवाजिनम् ॥
सर्जिका मध्यदेशे साजीति प्रसिद्धा ।
विलिप्ता गोमयैः प्रातर्निशीथे पर्वसन्धिषु ॥
अष्टम्यां च विशेषेण दुष्टाः सिध्यन्ति धूपिताः ।
कासीसं चन्दनं कौन्तीसिद्धार्थमरिचानि च ॥
सैन्धवं वडवामूत्रं गोमूत्रं फणिजं मलम् ।
कासीसं लोके कौसीस इति प्रसिद्धम् । कौन्ती रेणुकेति प्रसिद्धा । सिद्धार्थाः सर्पपाः ।
सुनिर्गुप्तानि पिष्टानि कणायासवचानि च ॥
अञ्जनं सर्वदुष्टानां देयं पर्वणि पर्वणि ।
फणा पिप्पली । यासो जवासा इति भाषया प्रसिद्धः ।

अनेनाभ्युक्षितो वाजी निर्वाणमभिगच्छति ।
कोपं मोहं भयं त्यक्त्वा वश्यः स्यात्सादिनो भृशम् ॥
प्रातः सादी शुचिः स्नातः शुक्लाम्बरधरस्तथा ।
उपोषितो यतिर्भूत्वा जपेत्कर्णे च दक्षिणे ॥
हय गन्धर्वराजस्त्वं शृणुष्व वचनं मम ।
गन्धर्वकुलजातस्त्वं मा भूयाः कुलदूषणम् ॥
द्विजानां सत्यवाक्यानां सोमस्य गरुडस्य च ।
रुद्रस्य वरुणस्यैव पवनस्य च लेखिनः ॥
लेखिनः इन्द्रस्य ।
हुताशनस्य दीप्तस्य स्मर जातिं तुरङ्गम ॥
स्मर राजेन्द्रपुत्रस्त्वं सत्यवाक्यमनुस्मर ।
स्मर त्वं वारुणीं कन्यां स्मर त्वं कौस्तुभं मणिम् ।
क्षीरोदसागरे चैव मथ्यमाने सुरासुरैः ॥
तत्र देवकुले जातः स्ववाक्यं परिपालय ।
कुले जातस्त्वमश्वानां मित्रं मे भव शाश्वतम् ॥
शृणु मित्र त्वमेतद्वै सिद्धो मे भव वाहन ।
विजयं मे धरां चैव सङ्ग्रामे सिद्धिमावह ॥
तव पृष्ठं समारुह्य हता दैत्याः सुरैः पुरा ।
अधुना त्वां समारुह्य जेष्यामि रिपुवाहिनीम् ॥
मन्त्रजापं ततः कृत्वा मन्त्रेणानेन बुद्धिमान् ।
विसृज्य सर्वदेवांश्च ततः पर्याणयेद्धयम् ॥ इति ।

इत्यश्ववाहनाविधिः ।

अथ स्वरलक्षणम् ।

शालिहोत्रे,

शालिहोत्रः सुतं प्राह हयानां स्वरलक्षणम् ।

हंसेभकुररक्रौञ्चमेघदुन्दुभिनिःस्वनैः ॥
जलौघसदृशैर्ये च ते स्युर्नित्यं विवृद्धिदाः ।
इभो गजः ।
वृकाकवानरोलूककाकपाषाणसन्निभैः ।
स्वनैरशनितुल्यैश्च पापाः स्युर्वाजिनो मताः ॥
अशनिर्वज्रम् ।
क्षामस्वरं हयं प्राप्य क्षिप्रमाप्यं न चाप्नुयात् ।
आप्यं वाञ्छितम् ।
हेषत्यधोमुखो वाजी यस्तु भर्तुरनर्थदः ॥
वामं निरीक्ष्य पार्श्वं च कुलनाशकरो भवेत् ।
दृष्ट्वा द्रव्यममङ्गल्यं प्रायशो यश्च हेषते ॥
अलक्ष्मीं तनुते सोऽश्वो भर्तुर्दुःखकरः स्मृतः ।
खरवद्धेषते यस्तु सोऽलक्ष्मीकस्तुरङ्गमः ॥
भर्तुर्वृद्धिकरः सेव्यो धनधान्यविवर्द्धनः ।
विलोक्य दक्षिणं पार्श्वं स्पृष्ट्वा वा यस्तु हेषते ॥
तमश्वमभिरुह्याथ राजा जयति मेदिनीम् ।
बहूनां हेषमाणानां श्रूयते यस्य हेषितम् ॥
सानुनादो हयो नाम भर्तुः सर्वार्थसाधकः ।
एकस्य हेषमाणस्य बहूनामिव हेषितम् ॥
गम्भीरहेषी सोऽश्वः स्याद्राज्ञो विजयवर्द्धनः ।
श्रुत्वा तु हेषितं तस्य अन्ये हेषन्ति वाजिनः ॥
अश्वानां वर्धते सोऽश्वो राज्ञो शतसहस्रशः ।
अन्यस्य हेषितं श्रुत्वा यः पश्चादनुहेषते ॥
तमश्वमभिरुह्याथ मित्रवृद्धिमवाप्नुयात् । इति ।

जयदत्तकृतेऽश्वायुर्वेदे,

हेषितं मधुरं चैव तुरगस्य प्रशस्यते ।
अविच्छिन्नमदीनं च गम्भीरं सानुनादि यत् ॥
दृष्ट्वा हि पूर्णपात्रं च ब्राह्मणं कुसुमानि च ।
दधि चापि समालोक्य वाहानां हेषितं शुभम् ॥
वादित्रध्वनिमाकर्ण्य हेषन्ते यदि वाजिनः ।
ग्रासपूर्णमुखाश्चैव सदा भर्तुर्जयो भवेत् ॥
ध्वजाग्रं चैव सूर्यं च पश्यन्तो वाजिनो यदा ।
हेषन्ते बहवो हृष्टास्तदा विद्याज्जयं प्रभोः ॥
अतो यद्विपरीतं तु हेषितं कुत्सितं तु तत् ।
मिन्मिनं गद्गदं मूकं विरूक्षं काशजर्जरम् ॥
बाले च निर्गते वृद्धे क्षुधिते वा पिपासिते ।
श्रान्ते भीते तथा वाहे न ग्राह्यं स्वरलक्षणम् ॥ इति ।

इति स्वरलक्षणम् ।

अथ छायालक्षणम् ।

शालिहोत्रे,

पञ्चभूतात्मिकां छायां पञ्चधा लक्षयेदिमाम् ।
वायोरग्नेरपां भूमेर्नभसश्चापि पञ्चमी ॥
सर्वरोमसु दन्तेषु वालकेशनखेषु च ।
वर्णः स्यादधिको भूतां छायामश्वस्य लक्षयेत् ॥
भूतां पञ्चमहाभूतात्मिकाम् ।
वायव्या परुषा दीना भस्मवर्णा हयप्रभा ।
सुरक्ता चाथ सुस्निग्धाऽऽग्नेयी जाम्बूनदप्रभा ॥
असिताम्बुदसङ्काशा जलजा स्निग्धसुप्रभा ।

रूक्षा तन्वी न नियता दुर्निर्देश्याऽन्तरिक्षजा ॥
गम्भीरस्निग्धवर्णा च सर्ववर्णा च पार्थिवी ।
जलजा पार्थिव्याग्नेयी प्रशस्ता निन्दितेतरे ॥
निन्दिता वा प्रशस्ता वा काये तिष्ठति या चिरम् ।
छाया च लक्षणं तस्य विपुलं फलमश्नुते ॥
राज्यलाभं यशश्चैव श्रियं शान्तिं सुखं तथा ।
रणे च विजयं नित्यं प्रशस्तास्वभिनिर्दिशेत् ॥
क्षिप्रमैश्वर्यमाग्नेयी छाया भर्त्तुः प्रयच्छति ।
अब्जा बहुतरां कीर्त्तिं सम्पदं हि प्रयच्छति ॥
पार्थिवी सर्वकामार्थयुक्तमैश्वर्यमक्षयम् ।
निःसपत्नं महाराज्यं छाया भर्त्तुः प्रयच्छति ॥
वायव्या चान्तरिक्षा च स्पृश्यते तुरगं यदा ।
तदा पराजयं भर्तुर्वधबन्धौ च निर्दिशेत् ॥
व्यसनं खलु बन्धं वा रोगं मरणमेव च ।
अप्रशस्तासु जानीयाद्भर्तुश्च तुरगस्य च ॥ इति ।

इति छायालक्षणम् ।

अथ गन्धलक्षणम् ।

शालिहोत्रे,
परापरज्ञं तत्त्वज्ञं शालिहोत्रं जितेन्द्रियम् ।
ज्येष्ठः पुत्रोपसङ्गम्य मित्रजितपरिपृच्छति ॥
गन्धा मनोज्ञाः पुण्याश्च ये च गन्धास्तथाऽशुभाः ।
तेषां मे ब्रूहि विज्ञानं फलमेषां शुभाशुभम् ॥
एवं पृष्टस्तु पुत्रेण शालिहोत्रः प्रभाषते ।
मुखे गन्धं विजानीयान्निःश्वासे प्राणसंस्थितम् ॥

प्राणसंस्थितमाभ्यन्तरस्थितम् ।
अक्षिकर्णगुदेष्वेव तथा मूत्रायिते पुनः ।
स्वेदमूत्रपुरीषेषु शुक्रे नाभौ तथा पुनः ॥
सर्वमेतत्प्रवक्ष्यामि श्रुत्वा गुह्योपधारय ।
चन्दनागरुगन्धाश्च तथा सर्पिःसुगन्धिनः ॥
दधिक्षीरसमा गन्धास्तथा सर्जकभूस्तृणैः ।
ह्रीवेरस्य मृणालस्य केसरोशीरयोस्तथा ॥
ह्रीवेरमुशीरम् । अग्रिमोशीरपदेन कृष्णमुशीरं ग्राह्यम् ।
जम्बूबिल्वकपित्थानां पक्वस्याम्रफलस्य च ।
कदम्बार्जुननीपानां पाटलाशोकगन्धिनः ॥
कल्हारस्य शिरीषस्य मल्लिकामालतीत्वचः ।
कुटजस्यन्दनानां च पुन्नागाशोकगन्धिनः ॥
सुगन्धाः करवीराणां ये च कर्पूरगन्धिनः ।
चम्पकस्य तमालस्य पत्रस्य तगरस्य च ॥
वसन्तवनराजीनां वारणानां मदस्य च ।
ये च गन्धा मनोज्ञाः स्युः सर्वे पुष्पफलान्विताः ॥
तेषां समानगन्धा ये मङ्गल्यास्ते हयोत्तमाः ।
नित्यं प्रमुदिताश्चैव सर्वस्य च मनोहराः ॥
सर्वार्थसिद्धिकराः सौभाग्यकुलवर्द्धनाः ।
पृथिवीमचिरं तैस्तु लभन्ते पार्थिवा हयैः ॥
यथा मनोज्ञगन्धास्ते मनोज्ञार्थकरास्तथा ।
पूजनीयाश्च ते वाहाः शाश्वताः सुखपुत्रदाः ॥
आहवे जयिनो नित्यं यशोदाः पुत्रपौत्रदाः ।
एवं पुण्यतमा गन्धा व्याख्याताः शृणु चापरान् ॥
भृशं कुणपगन्धाश्च वसादुर्ध्वाङ्क्षगन्धिनः ।

दुर्ध्वाङ्क्षः अधमः काकः ।
मत्स्यपुच्छाण्डगन्धाश्च मलपूयसुगन्धिनः ॥
मार्जारोष्ट्रवराहाणां सगन्धा मूषकस्य च ।
श्वभृगालैश्च ते तुल्या न पुण्यं गन्धमाश्रिताः ॥
ते हयाः प्रतिकूलाः स्युरेतैर्दोषैः समन्विताः ।
असिद्धार्थकरा राज्ञाममङ्गल्यास्तथैव च ॥
न च दीर्घायुषस्ते स्युर्निन्दिताश्चैव कर्मसु ।
इत्यप्रशस्तगन्धाः स्युः प्रशस्ताश्च प्रकीर्तिताः ॥
फलमिष्टमनिष्टं च यथावदनुपूर्वशः ।
इति ह स्माह भगवान् शालिहोत्रोऽनुशासनम् ॥ इति ।

इति गन्धलक्षणम् ।

अथ सत्त्वलक्षणम् ।

शालिहोत्रे,
वक्ष्यते त्रिविधं सत्त्वं शुद्धराजसतामसम् ।
शुद्धं सात्त्विकम् ।
ह्रीमन्तः सुखभाजश्च सात्त्विका दीर्घदर्शिनः ॥
आयुष्मन्तश्च विज्ञेयाः क्षमावन्तश्च ते हयाः ।
दुःखभाजो मत्सरिणः सुतीक्ष्णाः साहसप्रियाः ॥
ह्रस्वायुषो रोषणाश्च विज्ञेया राजसा हयाः ।
तन्द्रिणः स्वप्नशीलाश्च मृजाहीनास्तथैव च ॥
दुर्मेधसोऽक्षमाश्चैव विज्ञेयास्तामसा हयाः । इति ।
जयदत्तकृतेऽश्वायुर्वेदे,
अमेध्ये कर्दमे चैव नास्ते मूत्रे विशेषतः ।
घृणा यस्यास्ति वाहस्य देवसत्त्वः प्रकीर्तितः ॥

पिशाचसत्त्वो मन्तव्यो व्यत्ययेन तुरङ्गमः ।
देवसत्त्वः शुभो भर्त्तुः पैशाचश्चाशुभः स्मृतः ॥ इति ।
सत्त्वप्रशंसा च किङणकृतसारसमुच्चये उक्ता—
वर्णाद्वृतिर्गतेर्हेषो हेषितात् स्फुरिता प्रभा ।
प्रभायाश्च ततो जातिर्जातेः सत्त्वं विशिष्यते ॥ इति ।

इति सत्त्वलक्षणम् ।

अथानूकलक्षणम् ।

गणकृतेऽश्वायुर्वेदे,

अत ऊर्ध्वं प्रवक्ष्यामि अनूकं तु चतुर्विधम् ।
गत्या स्वरेण रूपेण सत्त्वेन च शुभाशुभम् ॥
तत्र सत्त्वगतं ज्ञेयमनूकं सत्त्वलक्षणम् ।
त्रिविधस्य तु सत्त्वस्य भेदाः कार्त्स्न्येन कीर्तिताः ॥
ते अनूकानि ज्ञेयानि प्रशस्तानीतराणि च ।
परदेहाकृतिनिभं रूपं काये विभावयेत् ॥
शुभाशुभस्वरानूकं यदुक्तं स्वरलक्षणम् ।
गत्यनूकमिति ज्ञेयं स्वरानूकं यथा तथा ॥
एवं चतुर्विधं स्वेवदनूकं शुभनिर्मितम् ।
सिंहादिराविणो येऽश्वाः स्वरानूकाः शुभावहाः ॥
ते वर्द्धयन्ति नृपतेः कोष्ठागारं वसूनि च ।
ध्वाङ्क्षादिराविणो ये च ये चाप्यशुभलक्षणाः ॥
सिंहादिगतयो ये तु गत्यनूकेन ते शुभाः ।
विपरीता न शस्यन्ते एतच्चानूकलक्षणम् ॥ इति ।

इत्यनूकलक्षणम् ।

अथ सारलक्षणम् ।

शालिहोत्रे,

यस्य त्वक् स्नेहसम्पन्ना स्निग्धा रोमावली तथा ।
शोभनैर्गुह्यदेशैश्च शुभावर्तश्च यो भवेत् ॥
मेधावी जवनो दक्षः शुक्लः माजनवेदिता ।
त्वक्सारः स तु विज्ञेयः सुश्लिष्टत्वक् हयो भवेत् ॥
माजनं केशः ।
मानोन्मानविभक्ताङ्गः सर्वगात्रसमाहितः ।
शोणः शोणानुवर्णो वा रक्ताक्षश्चारुदर्शनः ॥
तेजस्वी च मनस्वी च मेधास्मृतिगुणान्वितः ।
रक्तसारो भवेत्सोऽश्वस्ताम्रमेढ्राण्डतालुकः ॥
स्निग्धदन्ताश्रुनयनः स्निग्धवालतनूरुहः ।
मृदुस्निग्धायतैः केशैरल्पदीर्घशफस्तथा ॥
जिह्वा मृद्वी घना चैव पद्मपत्रनिभा पुनः ।
सुसंहतैर्घनैर्मांसैः रक्तमूत्राक्षितालुकः ॥
मांससारः शुचिर्ज्ञेयो बलवान् रूपवांस्तथा ।
लोध्रपुष्पप्रतीकाशो वृत्तमेढ्रघनस्तथा ॥
दृढाङ्गसंयुतो वाहो मांसैर्हृष्टैः सुमेदुरैः ।
सुसंहतैर्विभक्तैश्च स्निग्धवर्णासितालुकः ॥
मेदःसारं तु तुरगं विद्यात्तं स्निग्धवर्णिनम् ।
शुक्ला वा क्षौद्रवर्णा वा सम्पूर्णाश्च घनाः समाः ॥
दन्ताः स्युर्यस्य दंष्ट्रास्तु सुशफाश्च विशेषतः ।
सुघनानि विभक्तानि दृढान्यस्थीनि यस्य तु ॥
न च ताम्यति भारेण सोऽस्थिसारस्तुरङ्गमः ।
घृतमण्डनिभा मज्जा स्थिरा गुर्वी शुभमदा ॥

सुस्निग्धानि च मांसानि सबाह्याभ्यन्तराणि च ।
सुप्रभे च सिते नेत्रे स्निग्धरोमत्वमेव च ॥
मज्जासारः स विज्ञेयो बलतेजोगुणान्वितः ।
स्निग्धं घनमदुर्गन्धि वटक्षीरोपमं च यत् ॥
स्याच्छुक्रं यस्य तत्सारं शृणु कीर्त्तयतो मम ।
सारवान् बलवान् दृप्तो हृष्टोदग्रो जवान्वितः ॥
सुखुरश्चारुसर्वाङ्गो मेघगम्भीरहेषितः ।
सुबद्धः सर्वगात्रेषु सुसन्धिः सर्वकर्मकृत् ॥
स्नायुसारो भवत्येष सत्त्वसारमिमं शृणु ।
शूरोऽविषादी समरे मेधास्मृतिगुणान्वितः ॥
स्निग्धवर्णो यवास्रो यः श्लक्ष्णः माजनवेदिता ।
आयामोत्सेधनाहेन युक्तः सर्वगुणान्वितः ॥
सत्त्वसारः स तुरगो जवसारघनोपमः ।
सर्वभूमिषु शक्तश्च सर्वकर्मसु पूजितः ॥
कोपितो दर्पितो वापि न कुप्यति न हृष्यति ।
एवं साराः समाख्याताः शृणु तेषां गुणानिमान् ॥
श्लक्ष्णः माजनसंज्ञश्च स्यात्त्वक्सारो जवान्वितः ।
रक्तसारस्तु तेजस्वी मनस्वी बलवांस्तथा ॥
मांससारस्तु बलवान् रूपवांश्च तुरङ्गमः ।
स्यान्मेदसारस्तुरगो भारेऽध्वनि च पारगः ॥
अस्थिसारस्तु बलवान् हर्षवान् सर्वकृत्तथा ।
मज्जासारस्तु विज्ञेयो बलतेजोजयान्वितः ॥
शुक्रसारस्तु भगवान् स्यात् स्थिरात्मा बहुप्रजाः ।
भवति स्नायुसारोऽश्वो जितनिद्रो जितश्रमः ॥
स्थिरात्मा च जितात्मा च सत्त्वसारस्तु सर्वकृत् । इति ।

इति सारलक्षणम् ।

अथ प्रकृतिलक्षणम् ।

गणकृते अश्वायुर्वेदे,

धीमान् भद्रः सुखभागायुष्मान् सात्त्विको वाजी ।
ह्रस्वायुषः सुतीक्ष्णा मत्सरिणो राजसा हया ज्ञेयाः ॥
दुर्मेधसोऽलसा ये हयास्ते तामसाः प्रोक्ताः ।

अलसा मन्दाः ।

स्निग्धत्वग्रोमतनुः सुखसञ्चारः सुविग्रहः शूरः ।
न त्रासी न विषादी सुबुद्धिमानेष भद्रोऽश्वः ॥
तनुकुष्ठिकान्तरोमत्वक् शीघ्रस्वापी च शीघ्रवेगी च ।
त्रस्तो निरीक्षते यः परितस्तीक्ष्णो भवेत्सोऽश्वः ॥
अत्रासिनं विमूढं स्थूलत्वक्वालकुष्ठिकं चैव ।
दीनं मृदुमयाणं मन्दं तुरगं विजानीयात् ॥ इति ।

इति प्रकृतिलक्षणम् ।

अथाङ्गमानलक्षणम् ।

किल्हणकृतसारसमुच्चये,

षष्ट्यधिकं शतमाह मुनीन्द्रस्त्वायतिमानमथाङ्गुलमानैः ।
उच्छ्रयमेकशतं परिणाहं सप्तमवाजिषु तत्परिमेयम् ॥
एकं शतं विंशतियुक्तमेवमायाममन्येषु कनीयसेषु ।
उच्छ्रायनाहौ पुनरङ्गुलानामशीतिरेवं कथितं मुनीन्द्रैः॥ इति।

नकुलकृते अश्वशास्त्रे,

सप्तविंशत्प्रमाणेन मुखमश्वस्य शस्यते ।

अङ्गुलानामिति शेषः ।

कर्णौ षडङ्गुलौ प्रोक्तौ तालुकं चतुरङ्गुलम् ॥
चत्वारिंशच सप्तायो स्कन्धश्च परिकीर्तितः ।

पृष्ठवंशश्चतुर्विंशत्सप्तविंशच्चथा कटिः ॥
अतिसूक्ष्मं तथा स्निग्धं पुच्छं हस्तद्वयायतम् ।
लिङ्गं हस्तप्रमाणं तु तथा ऽण्डौ चतुरङ्गुलौ ॥
मार्गस्थानं चतुर्विंशत् हृदयं षोडशाङ्गुलम् ।
कटिकक्षान्तरं प्रोक्तं चत्वारिंशत्प्रमाणतः ॥
मणिबन्धद्वयं चैव खुराश्च चतुरङ्गुलाः ।
अशीत्यङ्गुल उत्सेधो दैर्घ्यं च ह्यधिकं शतम् ॥ इति ।

इत्यङ्गमानलक्षणम् ।

अथ प्रत्यवयवलक्षणम् ।

शालिहोत्रे,

तत्त्वलक्षणमाख्यामि ह्यश्वाङ्गानां पृथक्पृथक् ।
आस्यं तु संवृतं श्रेष्ठं सुमहच्च सुगन्धि च ॥
तदास्यं शस्यते यच्च लालाढ्यं चैव पाटितम् ।
दशनास्तु समा वृत्ताः परिपूर्णा घनाः स्थिराः ॥
अविकारा न विरलाः सुस्निग्धाभ्यन्तरोन्नताः ।
श्वेता वा मधुवर्णा वा तुरगस्याभिपूजिताः ॥
दंष्ट्रा दन्तसवर्णाश्च तीक्ष्णाग्राश्चाभिपूजिताः ।
चतुरस्रा दृढाः स्निग्धाः सूक्ष्माश्चापि समाहिताः ॥
जिह्वा तन्वी न चोद्बद्धा ऋजुर्दीर्घा समाहिता ।
मृदुश्लक्ष्णा च रक्ता च ह्यजिह्वेव प्रशस्यते ॥
सृना च युक्तोपचिता श्लक्ष्णा रक्ता समाहिता ।
स्थिरा निरुपदग्धा चास्निग्धवर्णा च पूजिता ॥
गम्भीरं त्वायतं रक्तं तनुलेखं समं महत् ।
श्लक्ष्णं निरुपदग्धं च पूजितं तालु वाजिनाम् ॥

ओष्ठौ श्लक्ष्णौ न वलिनौ मृदुकौ पीनसंस्थितौ ।
तनुलम्बौ न चोद्वद्धौ दूरादाच्छादनौ शुभौ ॥
चतुरस्रं समं वृत्तं मपानं शुभमिष्यते ।
ऊर्ध्वोच्छ्वासौ महान्तौ च संवृतौ मृदुकौ समौ ॥
वृत्तौ श्लक्ष्णौ च विज्ञेयौ प्रशस्तौ नासिकापुटौ ।
ऋजुः समाहितः श्लिष्टो नासावंशो घनश्च यः ॥
प्रोथः समो मृदुर्वृत्त ऋजुः श्लक्ष्णः समाहितः ।
तनुमध्योन्नतश्चैव सुश्लिष्टश्च प्रशस्यते ॥
आयतश्च विशालश्च तथा प्रोथश्च पूजितः ।
समे समाहिते चैव निर्मासे ऋजुके घने ॥
सृक्के तु महती शुद्धे तनूरुहविवर्जिते ।
अनुपूर्वायतौ गण्डौ निश्छिद्रौ नोल्बणौ शुभौ ॥
मध्ये हि खलु निर्मासा घोणा भवति पूजिता ।
घोणातटे प्रशस्येते अनुपूर्वायते घने ॥
मप्रमांसशिरास्नायुस्त्वक्श्रुपातः शुभो मतः ।
नेत्रे तु महती शुद्धे विशाले मधुसन्निभे ॥
स्निग्धे मणिसवर्णाभे हिरण्यसदृशे स्थिरे ।
मल्लिकाभे मयूरोष्ट्रकलविङ्कासिसन्निभे ॥
क्रौञ्चतित्तिरकृष्णाभे वारणाक्षिनिभे तथा ।
कुरङ्गहंसनेत्राभे टिट्टिभाक्षिनिभे तथा ॥
दीर्घानुवद्धपक्ष्मे च प्रशस्ते इ च लोचने ।
अस्थूलान्यसिकूटानि शुभान्यविषमाणि च ॥
परिमण्डलश्लिष्टमांसौ मग्नस्नायू कटौ शुभौ ।
मग्नमांसशिरास्नायुः शङ्खः शस्तो हि वाजिनाम् ॥
ललाटं त्वायतोत्तानं निर्मासं पृथुलं समम् ।

अनुपूर्वागतं चैव निर्वलीकं च भूषणम् ॥
आयते तु हनू वक्रे वृत्ते चैव घने स्थिरे ।
युक्तानुपूर्वोपचिते श्लिष्टमांसास्थिसन्धिनी ॥
स्थिरं निरुपदग्धं च सर्वतश्च समाहितम् ।
अरोमशं च विज्ञेयं चिबुकं तुरगस्य तु ॥
ऋज्वास्यसदृशं चैव चिबुकं तत्प्रशस्यते ।
ह्रस्वौ च तनुवृत्तौ च कर्णौ शिशुनिभौ समौ ॥
अरोमशौ च वलिनौ तीक्ष्णाग्रौ चाभिपूजितौ ।
समं च पृथुलं चैव समाहितमपिण्डितम् ॥
मस्तकं चोन्नतं किञ्चित् दृश्यते सर्ववाजिनाम् ।
सुश्वेतपाण्डुभिः केशैर्विशदैर्मृदुभिस्तथा ॥
वृत्तदीर्घैस्तनुस्निग्धैरुपेतस्त्वभिपूजितः ।
मृदुकाश्चैकवर्णाश्च स्निग्धा वालाः सुपूजिताः ॥
श्लक्ष्णास्निग्धा न जटिला ह्येकजातास्तथैव च ।
केशपङ्क्तिः शुभा चास्य न ह्रस्वा नापि चोत्थिता ॥
तनु मृदु घनं श्लक्ष्णं दृढमूलं तथैकजम् ।
अविवर्णं च स्निग्धं च रोम चाश्वस्य पूजितम् ॥
शिरोग्रीवान्तरे श्लिष्टौ श्लक्ष्णौ वृत्तौ समाहितौ ।
नोल्वणौ हि तथा चैव विदू वाहस्य पूजितौ ॥
सुवद्धो नोपदग्धश्च तथा च विमलः शुभः ।
ऋजुवृत्तसमश्चैव गलः समाश्रिरस्तथा ॥
कण्ठो वृत्तः समः श्लिष्टः पूजितश्चतुरो हयः ।
ग्रीवा चैव हि सुश्लिष्टा वृत्तसन्धिः समाहिता ॥
उच्चैर्वद्धा च दुर्वृत्ता तथा शिरसि चोद्यता ।
निगाले चापि निर्मांसा मृद्वी सङ्कुचती भृशम् ॥

श्लिष्टमांसा सुबद्धा च तुरगस्य प्रशस्यते ।
स्कन्धस्तु प्रतिसम्पूर्णः श्लिष्टमांसः पृथुस्तथा ॥
बहुमांससमाश्लिष्टः स्थिरमांसश्च पूजितः ।
असौ तु पृथुलौ पीनौ श्लिष्टसन्धी समौ स्थिरौ ॥
सुबद्धपीनफलकौ उच्चौ बद्धौ सुपूजितौ ।
उरश्च बहुलोत्तानं प्रतिपूर्णं महत् स्थिरम् ॥
वृत्तं च घनपीनं च श्लिष्टमांसं च पूजितम् ।
वृत्तं समाहितं श्लिष्टं क्रोडमश्वस्य पूजितम् ॥
बाहू दीर्घौ च पीनौ च घनौ वृत्तौ तथा समौ ।
विमुक्तौ चानुपूर्वौ च श्लिष्टसन्धी च पूजितौ ॥
जानुनी च समे वृत्ते निर्मांसे सुस्थिते घने ।
समाहिते प्रतिच्छन्ने समे श्लिष्टे च पूजिते ॥
जङ्घे वृत्ते च दीर्घे च निर्मांसे ऋजुके घने ।
प्रशस्तस्नायुशिरःश्लिष्टे विमुक्ते चाभिपूजिते ॥
कूर्चौ मृदुप्रतिस्तब्धौ वृत्तौ ह्रस्वौ सुसंस्थितौ ।
अस्थूला गूढसन्धिश्च प्रशस्ता तुरगस्य तु ॥
दीर्घा तीक्ष्णप्रतिच्छन्ना कला श्लिष्टा च पूजिता ।
कुष्ठिका तु समा वृत्ता ह्रस्वा श्लिष्टा समाहिता ॥
ईषन्मध्योन्नता चैव प्रतिच्छन्नशिरास्तथा ।
खुरास्तु बहुलास्तुङ्गा वृत्तह्रस्वा दृढायताः ॥
समुद्गमच्छिद्रपुटाः खरस्येव यथा तथा ।
अवलीकाः समाः श्लिष्टा न खण्डाः स्फुटिताः स्थिराः ॥
एकवर्णाः सिता रक्ताः कृष्णाश्चाप्यभिपूजिताः ।
तलमध्ये तु गम्भीराः शिलातलनिभैः खुरैः ॥
क्षीरिकाभिः सुजाताभिः समाभिस्तु समन्विताः ।

निमग्रह्रस्वमण्डूका विज्ञेयाः खुरसन्धिषु ॥
कठिनाश्चैकवर्णाश्च व्यक्तायःसन्निभा घनाः ।
समाः श्लक्ष्णाः सुजाताश्च पादरोगैर्विवर्जिताः ॥
स्थिरा निरुपदग्धाश्च स्निग्धवर्णास्तु पूजिताः ।
परिपूर्णं समं पीनं ककुदं सममिष्यते ॥
आयतं पृथुलं श्लिष्टं युक्तमांसं च पूजितम् ।
पृष्ठमश्वस्य विनतमीषद्वंशसमुन्नतम् ॥
निचितं च प्रशस्तं स्यात्प्रतिपूर्णं दृढं पृथु ।
दीर्घे च पार्श्वे निश्छिद्रे प्रतिपूर्णे स्थिरे समे ॥
वृत्ते मृदङ्गवच्चैव श्लिष्टमांसे तु पूजिते ।
उदरं वृत्तमुत्स्तब्धं मृगस्योपचितं यथा ॥
अच्छिद्रवृत्तश्लिष्टाल्पसमकुक्षि च पूजितम् ।
जघनं च महावृत्तं चतुरस्रं पृथूरुकम् ॥
संवृतं च समच्छिद्रमुच्चैर्बद्धं च पूजितम् ।
अच्छिद्रे कुक्षिणी चापि समे ह्यश्वस्य पूजिते ॥
रन्ध्रौ न लम्बौ न च्छिद्रौ समावप्यभिपूजितौ ।
पुच्छं न ह्रस्वं वृत्तं च बद्धमुच्चैः समाहितम् ॥
ऋज्वनुवर्तिकं चैव दीर्घवालं च पूजितम् ।
समाहितं सुप्ररोहं मृदु वालं च पूजितम् ॥
मूले निमग्ना दीर्घा च तन्वी वृत्ता च वर्तिका ।
ऋजुस्तु पायुर्गम्भीरो महांश्च संवृतः शुभः ॥
सुश्लिष्टो निर्वलीकश्च तुरगस्याभिपूजितः ।
स्फिक्पिण्डौ हि घनौ चैव समौ वृत्तौ समाहितौ ॥
अपिण्डितौ न विक्षिप्तौ संहतौ चाभिपूजितौ ।
ऋजुः समाहिता श्लक्ष्णा समा दीर्घा च सीवनी ॥

न पिण्डितं न विक्षिप्तं मृदु चोर्वन्तरं शुभम्।
शुभाण्डकोशसंश्लिष्टं तत्र मग्नं च पूजितम्॥
वृषणौ तु समौ ह्रस्वौ वृत्तौ स्निग्धौ समाहितौ।
अरोमशौ न वलिनौ सहितौ चाभिपूजितौ॥
सहितौ परस्परसंलग्नौ।
समाहितः सुजातश्च न लम्बो न च विप्लुतः।
मूत्रकोशः शुभोऽश्वस्य वृत्तः सुश्लिष्टमेहनः॥
मेढ्रं ह्रस्वं मृदु स्थूलं वृत्तं श्लक्ष्णं समं स्थिरम्।
महामुखं चैकवर्णं संवृतं चाभिपूजितम्॥
नाभिर्वृत्ता शुभा स्निग्धा उन्निम्ना चैव पूजिता।
वडवायामवैशेष्यं शृण्वङ्गेष्वाधिकं तु यत्॥
ऋज्वी पृथ्वी च ताम्रोष्ठी स्वश्विता संवृता घना।
तथा शुभानना ज्ञेया योनिर्दोषैर्विवर्जिता॥
श्लिष्टमांसशिरास्नायुपाण्डुपिण्डौ समुन्नतौ।
घनौ वृत्तौ सुजातौ च वहाश्वस्याश्च पूजितौ॥
घनः सुजातो विपुलो न लम्बोऽधः प्रशस्यते।
अधः अधोभागः, वहयोरेव।
घनाः स्थिराः समा वृत्ताः सुतीक्ष्णास्तु शुभाः स्तनाः।
ऋजुनी तु समे वृत्ते प्रतिपूर्णेऽथ सक्थिनी॥
अनुपूर्वे च पूज्येते स्थूले वाप्यायते शुभे।
जङ्घाद्यवयवाश्चैव पूर्वमुक्ता विशेषतः॥
तथैवापरकायस्य योद्धव्यास्ते गुणान्विताः।
न निम्ना नोल्बणाः श्लिष्टाः सन्धयोऽश्वस्याश्च पूजिताः॥
गुदानि विभक्तानि नोल्बणानि समानि च।
प्रशस्यन्ते समाङ्गानि सुश्लिष्टानि घनानि च॥

यत्किञ्चित्तु भवेदङ्गं गुणैरेतैर्विवर्जितम् ।
दुर्जातं विकृतं हीनमधिकं वा न तच्छुभम् ॥
यथोक्तगुणयुक्ताङ्गा विभक्ताङ्गाः सुसंहताः ।
देशोपचितमांसाङ्गमानोन्मानसमाहिताः ॥
कान्ताः सुरूपाः सुभगा मनोनयननन्दनाः ।
शुभवर्णाद्यविक्षिप्ताः सुबद्धाश्चारुदर्शनाः ॥
समुद्यतशिरःस्कन्धा मृद्वञ्चितशिरोधराः ।
महावक्षोललाटाश्च महाजघनलोचनाः ॥
ह्रस्वश्रवणमुष्काश्च तन्वायतमुखास्तथा ।
तनुत्वग्रोमवालाश्च सुकेशस्कन्धवाहनाः ॥
मृद्वञ्चितसमाः स्थूलाः श्लिष्टवंशाः सुकुक्षयः ।
सुसंस्थाना भवन्त्येते सर्वदोषविवर्जिताः ॥
एतैर्गुणैर्विपर्यस्तैर्दुःसंस्थानान् विनिर्दिशेत् ।
दीर्घाणि तु प्रशस्यन्ते पार्श्वे ग्रीवा मुखं विदुः ॥
बाहू जिह्वा च तालुश्च जङ्घा चाष्टौ हयस्य तु ।
प्रोथकर्णौ च पृष्ठं च वृषणौ कुष्किकाः खुराः ॥
गुदं मेढ्रं च ह्रस्वानि पूज्यन्तेऽङ्गानि हि स्थितिः ।
पायुजङ्घादिभागा ये जानुनी खुरकुष्किकाः ॥
वर्तिकोरू च दंष्ट्रा च वंशाङ्गं वृत्तमिष्यते ।
ललाटमासनं नेत्रे स्कन्धौ वक्षस्तथा कटिः ॥
उदरं चेति चाङ्गानि प्रशस्यन्ते पृथूनि तु ।
जिह्वा प्रोथोष्ठसृक्के च वालरोमाणि केसरम् ॥
सूक्ष्म। चेत्यष्ट पूज्यन्ते तनूनि च मृदूनि च ।
दन्ता नेत्रे च वर्णश्च खुराश्चाथ स्वरस्तथा ॥
स्निग्धान्येतानि पूज्यन्ते सदा पञ्चैव वाजिनाम् ।

नासापुटौ पायुमुष्कौ शस्यन्ते परिमण्डलाः ॥
त्रीणि श्रेष्ठानि तीक्ष्णानि कर्णौ दन्ताः कलास्तथा ।
खुरास्यं जघनं वक्षो नेत्रे नासापुटे तथा ॥
षडेतानि तुरङ्गाणां शुभानि सुमहान्ति च ।
सक्थिनी च हनू कण्ठस्त्रितयं शुभमायतम् ॥
संवृतं त्रयमिष्टं तु शिश्नमास्यं च पायु च ।
खुराश्च तालुः पायुश्च गम्भीरं पूजितं त्रयम् ॥
घोणापाटे ललाटं च जानुकूर्चौ च पूजितौ ।
निर्मांसाश्च प्रशस्यन्ते द्विजाः खुरास्तथोन्नताः ॥
यदर्थं तु प्रशस्यन्ते तत्फलं सम्प्रवक्ष्यते ।
अष्टदीर्घो भवेच्छ्रेष्ठः सदा भवति तूर्णगः ॥
अरोगप्रकृतिश्चाष्टह्रस्वो भवति निश्चलः ।
आयुष्मांनष्टवृत्तस्तु तेजस्व्यष्टतनुर्भवेत् ॥
एवमष्टमृदुश्चापि तथा सप्तपृथुर्बली ।
पञ्चस्निग्धस्तथाऽन्यस्तु त्रितीक्ष्णश्चापि वीर्यवान् ॥
सुविनीतश्च मेधावी धृतिमांस्तु त्रिमण्डलः ।
भवेच्च पञ्चनिर्मांसो भारेऽध्वनि च पारगः ॥
षण्महान् सत्त्वसम्पन्नः शीलवांस्तु तुरङ्गमः ।
शरीरं पूजितं यस्य रूपलक्षणचेष्टितैः ॥
तस्य सत्त्वमपि श्रेष्ठं विपरीतैर्विपर्ययः ।
शरीरं सत्त्वमित्येतदन्योन्यमतिसंश्रितम् ॥
अतः सम्यक् षड्विधा वक्ष्यन्ते सत्त्वजा गुणाः ।
महाबुद्धिरसम्मोहः शौचशौर्यविचेष्टितैः ॥
औदार्यं च घुधत्वं च कर्मस्वभिरतिः सदा ।
सौमनस्यमसन्तापः शीलवृद्धिः स्मृतिर्धृतिः ॥

शुश्रूषा भावमानं च ग्रहणं चारणं तथा ।
आत्मनोऽध्यवसायश्च सर्वकर्मसु नित्यदा ॥
प्रतिपत्तिरिति ज्ञेया हयानां सत्त्वजा गुणाः ।
तीक्ष्णता शौर्यता शौचदक्षताध्यवसायता ॥
अविषाद इति ज्ञेया हयानां सत्त्वजा गुणाः ।
सत्त्वस्य ज्ञापना चैवंविधा स्यात्तु शुभाशुभा ॥
दृष्टैकरूपं जानीयात्संस्थानेन वलेन च ।
एवंविधशरीरा ये मानोन्मानसमाहिताः ॥
यशोऽर्थकुलरत्नानां स्वामिनस्ते विवर्द्धनाः ।
विपरीतगुणास्त्वन्ये भर्त्तुः सर्वार्थहारकाः ॥ इति ।

इति सत्त्वचयबलक्षणम् ।

अथ पुष्पलक्षणम् ।

शालिहोत्रे,

सुश्रुतः श्रुतसम्पन्नं शालिहोत्रमपृच्छत ।
बहुवर्णानि पुष्पाणि पश्याम्याचार्य वाजिषु ॥
तेषां धन्यमधन्यं च पुष्पमिच्छामि वेदितुम् ।
किञ्चाचार्य शरीरस्थं पुष्पमित्यभिधीयते ॥
एवं पृष्टो महाचार्यः शालिहोत्रोऽभ्यभाषत ।
विवर्णा बिन्दवो नूनं ये भवन्ति शरीरजाः ॥
अव्यक्तरूपाः सूक्ष्माश्च तेऽश्वानां पुष्पसंज्ञिताः ।
वर्णे सवर्णं पुष्पं तु पुष्पत्वादुपलक्षयेत् ॥
स्नेहाद्रौक्ष्यात्प्रसादाच्च रोमसंहननेषु च ।
स्निग्धेष्वेतानि पुष्पाणि खुरेष्वपि तथैव च ॥
प्रसादः अतिस्वच्छता । रोमसंहननेषु रोमसङ्घातेषु ।

धन्या धन्यतमं कुर्युः पुत्रोत्पत्तिं च स्वामिनः।

धन्याः वक्ष्यमाणप्रदेशविशेषविद्यमानपुष्पा अश्वाः, ते भर्तुर्धनायागमं कुर्युः। तानेवाह—

प्रपाने स्वन्नपानाय प्रोथे शत्रुवधाय च।
ललाटे धनलाभाय भ्रुवो राज्यविवृद्धये॥
सृक्किण्योश्चिबुके चैव विज्ञेयस्त्वन्नपानदः।
भर्तुः शुभाभिकाङ्क्षी च धनधान्यसुखावहः॥
देहं विवर्द्धयेत्तस्य निखिलाभश्च दृश्यते।
प्रशस्तानि यथोक्तानि निन्दितानि यथा शृणु॥
घोणाश्रये शस्त्रमृत्युर्गण्डे पुत्रवधः स्मृतः।
गलमध्ये भयान्यस्य आधत्ते शङ्खयोः क्षयम्॥
उपसर्गोऽश्रुपातस्थे कटघाटागते वधः।
भोजनाच्छादनं वित्तं स्यान्निगाले तु पुष्पिते॥
सव्ये कर्णे सुतोत्पत्तिर्मित्रवृद्धिस्तु दक्षिणे।
वामक्रोडोरुस्कन्धेषु पुष्पितेषु धनागमः॥
दारान् पुत्रांश्च लभते कर्णे पुष्पं तु यस्य तु।
अंसयोः पुत्रलाभाय तथा स्यात्पक्षवृद्धये॥
जान्वोस्तु कुलघाताय बाह्वोः शत्रुवधाय च।
कुक्षिफक्षापथे मृत्युर्मध्यग्रीवोष्ठयोर्वधः॥
स्कन्धे धनागमं विद्यात्केशान्ते मित्रवर्धनम्।
रन्ध्रयोः पुष्पिते बाहे वित्तं भर्तुः प्रवर्तते॥
हृच्छोको वधबन्धौ च हृदये पुष्पिते हये।
वामे तु पुष्पिते पार्श्वे स्त्रीलाभं स्वामिनो विदुः॥
किणे वित्तक्षयं विद्यात्सौभाग्यमपि चोरसि।
पृष्ठे स्थानं समृद्धिं च उदरे क्षुद्भयं तथा॥

मुष्कयोः पुष्पिते वाहे पुत्रोत्पत्तिं विनिर्दिशेत् ।
नाभ्याश्रये व्याधिपीडां जघने दारदूषणम् ॥
अपाने वालमूले च सर्वद्रव्यविनाशनम् ।
जङ्घयोः पुष्पिते वन्धस्तथा च गलकूर्चयोः ॥
स्त्रीषु दोषं विजानीयान्मूत्रकोशे तु पुष्पिते ।
स्फिग्देशे पुष्पिते वाहे तीव्रं भर्तृभयं भवेत् ॥
तथैव कुलनाशश्च भवेदेतेन वाजिना ।
सर्वाङ्गपुष्पितो वाजी भर्तुः सर्वार्थसाधकः ॥
मित्रवृद्धिकरो धन्यो यशोदः कुलवर्धनः ।
कर्के श्वेतानि धन्यानि सवर्णानि तथा पुनः ॥
पीतकेषु च सङ्ग्रामो वालार्कसदृशेषु च ।
कृष्णेषु युद्धं विद्यात्तु यातुश्चापभयं युधि ॥
तीव्रं भर्तुर्भयं विद्याद्रूक्षेषु विषमेषु च ।
पुष्पेषु पुष्पमश्वस्य धूम्रवर्णानुवर्णजम् ॥
राजा प्रभ्रश्यते स्थानाद्राष्ट्रकोपश्च जायते ।
श्वेते श्वेतानि चात्यर्थं स्निग्धानि च समानि च ॥
पुष्पाणि शस्तरूपाणि राज्यलाभाय निर्दिशेत् ।
स राजा राज्यमाप्नोति पुत्रपौत्रैश्च वर्द्धते ॥
सत्त्वानां च प्रशस्तानामायुधानां रणेषु च ।
तथा ध्वजपताकानां वेदियूपाकृतीनि च ॥
नन्द्यावर्त्तचतुष्काणां तथा शङ्खाकृतीनि च ।
पुष्पाणि शस्तरूपाणि वर्णाद्वर्णोत्तमानि च ॥
स्निग्धानि समरूपाणि प्राङ्मुखानि च वाजिनाम् ।
तान्याहुर्धनलाभाय भूपैश्चापि महीयते ॥
राज्यमाप्याथते राज्ञः पुत्रपौत्रैश्च वर्द्धते ।

शृगालश्वानकाकानामाकृतीनि च यानि च ॥
विविधानां च सत्त्वानामप्रशस्ताकृतीनि च ।
विवर्णानि विकीर्णानि रूक्षाणि विषमाणि च ॥
दुःसंस्थितानि यानि स्युस्तथा पश्चान्मुखानि च ।
तानि राष्ट्रविनाशाय राज्यभ्रंशकराणि च ॥
विनाशयन्ति नृपतेस्तानि कोपं बलं सुतान् ।
यथा क्षेत्रेषु दशधा विभक्तं लक्षणं पृथक् ॥
एवं पुष्पेषु न फलं तच्च विद्यान्निमित्तजम् ।
तस्मान्निमित्तवद्ग्राह्यमादेशश्च निमित्तवत् ॥
एवमुक्तानि पुष्पाणि यथाप्रश्नमशेषतः ।
इति ह स्माह भगवान् शालिहोत्रोऽनुशासनम् ॥ इति ।
तथा,
कृष्णभागे यथा कृष्णं श्वेते श्वेतं च लक्षयेत् ।
भाति पुष्पं तथा मूर्त्तं तुल्यवर्णेऽपि वाजिनि ॥
श्वेतमेव यदा पुष्पं श्वेतस्याश्वस्य दृश्यते ।
सुतोत्पत्तिर्जयश्चैव यात्रासिद्धिकरश्च यः ॥
भवतीति शेषः ।
सुखी भवेत्तस्य भर्त्ता पुत्रपौत्रैश्च वर्धते ।
रक्तमेव यदा पुष्पं रक्तस्याश्वस्य दृश्यते ॥
महीश्वरो महीं भुङ्क्ते भर्त्ता चारोग्यमाप्नुयात् ।
कृष्णमेव यदा पुष्पं कृष्णस्याश्वस्य दृश्यते ॥
तस्य भर्त्ता वधं तीव्रमाप्य शीघ्रं विनश्यति ।
श्वेतस्य तु यदा रक्तं पुष्पमश्वस्य दृश्यते ॥
तस्य भर्त्ताहवे पृष्ठे क्षिप्रं वध्येत शत्रुभिः ।
श्वेतस्य तु यदा कृष्णं पुष्पमश्वस्य दृश्यते ॥

अचिराद्वधमाप्नोति भर्त्ता तु समरे गतः ।
शोणस्य तु यदा श्वेतं पुष्पमश्वस्य दृश्यते ॥
कीर्त्तिं भर्त्ताऽस्य लभते समरे शस्त्रविक्षतः ।
कृष्णस्य च यदा रक्तं पुष्पमश्वस्य दृश्यते ॥
तस्यापि समरे भर्त्ता लभते कीर्तिमुत्तमाम् ।
यानि सन्धिषु दृश्यन्ते तथा मर्मसु वाजिनाम् ॥
अल्पस्नेहानि पुष्पाणि निन्दितान्येव तानि तु । इति ।
जयदत्तकृते तु विशेषः ।
रक्तं पीतं तथा कृष्णं पुष्पं सर्वत्र नेष्यते ।
सर्वाङ्गपुष्पितोऽवश्यं परित्याज्यो न संशयः ॥ इति ।
अश्व इत्यनुषङ्गः ।

इति पुष्पलक्षणम् ।

अथ पुण्ड्रलक्षणम् ।

पुण्ड्रास्तिलकः ।
शालिहोत्रे,
मपानोर्ध्वं स्रुवाधस्तात् श्वेतं श्वेततरं तु यत् ।
तत्पुण्ड्रमिति विज्ञेयं तस्य संस्थानतः फलम् ॥ इति ।
जयदत्तकृते अश्वायुर्वेदे,
अत ऊर्ध्वं प्रवक्ष्यामि पुण्ड्राणां लक्षणं शुभम् ।
आनुपूर्व्या यथोद्दिष्टं मुनिभिश्चार्यवेदिभिः ॥
शुक्तिशङ्खगदापद्मखड्गचक्राङ्कुशोपमः ।
शिरोललाटवदनं यः पुण्ड्रो व्याप्य तिष्ठति ॥
स धन्यः पूजितो नित्यमल्पश्चापि हि यो भवेत् ।
पर्वतेन्दुपताकाभा ये च स्निग्धाः समाश्रिताः ॥

ते सर्वे पूजिताः पुण्ड्रा धनधान्यफलप्रदाः ।
इति पुण्ड्राः समाख्याताः पूर्वशास्त्रानुसारतः ॥
अशुभांश्चैव वक्ष्यामि यथायोगं समासतः ।
काककङ्ककबन्धाहिगृध्रगोमायुसन्निभाः ॥
असिताः पीतका रक्ताः पुण्ड्रका न च पूजिताः ।
तिर्यग्गता विचित्राश्च शृङ्खलापाशशोभिताः ॥
शूलाग्रा वामदेहस्थाः पुण्ड्रका न शुभाः स्मृताः ।
जिह्मकृष्णातिरूक्षाणि भस्मवर्णनिभानि च ॥
पुण्ड्रकाणि विनाशाय भिन्नवर्णानि वाजिनः । इति ।

शालिहोत्रे,

चतुरस्रं पुण्ड्रं नृपतेर्भूमिलाभाय निर्दिशेत् ।
खड्गः शङ्खो धनुर्वज्रं लाङ्गलं मुशलं गदा ॥
ध्वजः पताका शक्तिर्वा यस्य पुण्ड्रेऽङ्कितं भवेत् ।
सोऽश्वो राजेन्द्रवाह्यः स्याद्विज्ञेयो विजयावहः ॥
तमारुह्य नृपः श्रेष्ठः सर्वानरिगणान् जयेत् ।
यशः पुत्रांश्च पौत्रांश्च वित्तं चाप्यस्य वर्धते ॥ इति ।

इति पुण्ड्रलक्षणम् ।

अथ ललामलक्षणम् ।

शालिहोत्रे,

ललाटमध्ये यच्छ्वेतं तारारूपमिवोत्थितम् ।
ललाममिति विज्ञेयं तद्भर्तुर्भाविसूचकम् ॥
धन्याधन्यानि वक्ष्यामि ललामानि हयेष्विह ।
अश्वेतस्य ललाटस्थं श्वेतं यस्य ललामकम् ।
पुण्ड्रवच्चापि विज्ञेयं ललामेष्वथ लक्षणम् ॥
भूयश्च स्थानसंस्थानाद्विशेषैस्तु शुभाशुभम् ।

प्रवक्ष्यामि ललामेषु तच्छृणुष्व यथाक्रमम् ॥
चन्द्रार्धचन्द्रवज्राभं सूर्यभद्रासनं क्वचित् ।
धर्म्मभाराकृति चापि ललामं यस्य वाजिनः ।
तस्य भर्ता लभेद्राज्यं पुत्रपौत्रैश्च वर्द्धते ॥
नन्द्यावर्त्ताकृतिनिभं कूर्मपृष्ठानिभं तथा ।
ललामं तत्प्रभावस्तु यातुः सौभाग्यवर्द्धनम् ॥
हयस्य तस्य भर्त्ता तु प्रभूतं धनमाप्नुयात् ।
यश्च मध्यललामोऽश्वो भर्तुर्मिष्टाशनो भवेत् ॥
गजाश्वव्यालवृषभपशूनां सदृशाकृति ।
ललामं यस्य वाहस्य सोऽश्वः स्थाप्यो रणेऽग्रतः ॥
चतुरङ्गसहः श्रीमान् पुत्रपौत्रविवर्द्धनः ।
ललाटमध्योपरि यच्च दक्षिणभागिकम् ॥
ललामं तत्प्रशस्तं तु यातुः सौभाग्यवर्द्धनम् ।
इत्युक्तानि प्रशस्तानि शृणुधन्यानि यानि तु ॥
ललामं च काकपदं तथा गोमेदकाकृति ।
तस्य भर्त्ता दुःखी भूत्वा सहाश्वेन विपद्यते ॥
विच्छिन्नानि विवर्णानि अर्द्धानि च तनूनि च ।
विमिश्राण्युपदग्धानि यानि दुःसंस्थितान्यपि ॥
अव्यक्तानि विवर्णानि परुषाण्याविलानि च ।
तानि वित्तविनाशाय ललामानि विनिर्दिशेत् ॥
इति ह स्माह भगवान् शालिहोत्रोऽनुशासनम् ॥ इति ।

इति ललामलक्षणम् ।

अथावर्त्तलक्षणम् ।

जयदत्तकृते अश्वायुर्वेदे,
अतः परं प्रवक्ष्यामि आवर्त्तानां विनिश्चयम् ।

शुभाशुभविवेकाय यथा शास्त्रे व्यवस्थितम् ॥
विंशतिस्तु शुभा प्रोक्ता षण्णवत्योऽशुभाः स्मृताः ।
उत्तरोष्ठे प्रपाने स्यात्तत्रावर्त्तः शुभावहः ॥
सृक्किण्योश्च तथा प्रोक्ताः सर्वकामफलप्रदाः ।
अयथैवाथ चत्वारो वाजिनो यस्य रोमजाः ॥
द्वौ वा ललाटजौ यस्य स तु धन्यतमः स्मृतः ।
आनुपूर्व्याऽवस्थितास्ते चोर्ध्वं ललाटजास्त्रयः ॥
निःश्रेणी नाम सा ख्याता भर्तुः सर्वार्थसाधिनी ।
शिरःकेशान्तयोर्मध्ये स्रुवो नाम्ना विधीयते ॥
तत्रावर्त्तः स्थितोऽश्वस्य भर्तुर्जयविवर्द्धनः ।
घण्टाबन्धसमीपस्थो निगालः कीर्तितो बुधैः ॥
तस्मिन् देवमणिर्नाम रोमजः शुभकृत् स्मृतः ।
कर्णमूले तथा बाह्वोः केशान्ते मस्तके तथा ॥
आवर्ताः पूजिता नित्यं विशेषेण तु मस्तके ।
आवर्त्ता यस्य चत्वारो वाजिनो वक्षसि स्थिताः ॥
एकः कण्ठे भवेत्स्पष्टः स धन्यः सर्वकामदः ।
रन्ध्रे चैव सदा भर्त्तुः शंसितार्थप्रदो मतः ॥
उपरन्ध्रोद्भवश्चैव रोमजश्चातिपूजितः ।
शङ्खचक्रगदापद्मशक्तिवज्रोपमाश्च ये ॥
विशेषेण शुभाः प्रोक्ता रोमजाः शुभदेशजाः ।
अत ऊर्ध्वं प्रवक्ष्यामि रोमजानशुभोदितान् ॥
भर्त्तुः क्लेशावहान् सर्वान् धनप्राणापहारकान् ।
नासिकापुटयोर्मध्ये प्रदेशः प्रोथ उच्यते ॥
तत्र भर्त्तुर्विनाशाय रोमजोऽश्वस्य कीर्तितः ।
ऊर्ध्वं च नासिकाच्छिद्रात्स्वामिनः क्लेशकारकः ॥

गण्डजश्चैव भर्तारं हन्त्यावर्तो दुरासदः ।
अश्रुपातः समुद्दिष्टः प्रदेशश्चक्षुषोरधः ॥
तत्रावर्त्तो भवेद्धीनः स्वामिनः कुलनाशनः ।
अपाङ्गाद् व्यङ्गुले चैव प्रदेशः शङ्ख उच्यते ॥
तस्मिन् भर्त्तुर्विनाशाय भवेद्वाहस्य रोमजः ।
भ्रुवोर्देशे समुद्भूत आवर्त्तो नैव पूजितः ॥
सुहृद्वियोगकृत्स स्याद्भर्त्तुरर्थावसादकः ।
सव्यग्रीवां शिरां विद्यात्तत्रावर्तस्तु कुत्सितः ॥
कक्षयोश्चापि सङ्ग्रामे स्वामिनं चाशु घातयेद् ।
चिबुकस्य समीपस्थो वामदक्षिणभागतः ॥
प्रदेशस्तु हनुर्नाम तत्रावर्त्तो हि दारुणः ।
अधरोष्ठे निगालस्य मध्ये वा गल उच्यते ॥
तत्रावर्त्तः स्मृतो भर्त्तुः सङ्ग्रामे जीवितान्तकृत् ।
कूर्चादष्टाङ्गुलं चोर्ध्वं पार्श्वतश्च कला स्मृता ॥
तत्र भर्त्तुः शराघातैर्जीवितान्तश्च रोमजैः ।
ककुदं वृषभस्येव सुव्यक्तमुपलक्ष्यते ॥
वाजिनो यत्र तत्रस्थ आवर्तस्तु विनाशकृत् ।
ककुदस्य पुरोभागसमीपे वह उच्यते ॥
भर्त्तुः सुतसमेतस्य तस्मिन्नाशाय रोमजः ।
काकसे स तु यस्य स्यादावर्त्तोऽश्वस्य दारुणः ॥
रणे हतः समं भर्त्रा क्रव्यादैः स विलुप्यते ।
क्रोडे चैवासने वापि हृदये यस्य वाजिनः ॥
आवर्त्तः स्वामिघाताय भवत्येव न संशयः ।
पार्श्वयो रोमजो यस्य स चाश्वो नृपतिक्षयम् ॥
कुर्यादिति शेषः ।

सपक्षं वाशु भर्तारं नीहाराम्बु यथाम्बुजम् ।
नाशयेदिति शेषः ।
कूर्चस्याधःप्रदेशस्तु कुष्टिश्च परिकीर्त्तितः ॥
अधन्यस्तत्र यादस्य जङ्घयोर्जानुनोश्च यः ।
नाभिजो शुष्कजश्चैव त्रिकजश्च विशेषतः ॥
पुच्छमूलगतश्चापि नैव धन्यः प्रकीर्तितः ।
कुक्षौ व्याधिक्षयं याति रोमजाः कुक्षिसम्भवाः ॥
पायुत्रिवलिमध्यस्था नैव धन्याः प्रकीर्तिताः।
स्फिचिजः खुरजश्चैव यस्यावर्त्तो हि दारुणः ॥
तलावर्त्तश्च तुरगो भर्त्तुः सर्वार्थनाशनः ।
शतपादीति विख्यातस्तथा च मुकुलोऽपरः ॥
आवर्त्तश्चैव सङ्घातः पादुका चार्धपादुका ।
शुक्तिश्चैवावलीढश्च आवर्त्तः कीर्त्तितोऽष्टधा ॥
वाजिदेहगतः सम्यक् शुभाशुभनिवेदकः ।
शतपादसमाकारः शतपादी प्रकीर्तितः ॥
जातीमुकुलसङ्काशो मुकुलः समुदाहृतः ।
आवर्त्तो भ्रमितो वालैः सङ्घातो रोमपुञ्जकः ॥
पादुका पादुकाकारस्तथा चैवार्धपादुकः ।
शुक्तिश्च शुक्तिसंस्थानो रोमभिर्व्यक्तलक्षणैः ॥
एतेषामवलीढस्तु अवलीढः प्रकीर्त्तितः ।
वालैर्विशेषसंस्थानैर्निर्दिशेन्मतिमान् भिषक् ॥
शास्त्रमार्गानुसारेण यथा प्रोक्तं तपोधनैः ।
एतेषामेव सर्वेषामावर्त्तानां विचक्षणैः ॥
रोमजेति कृता संज्ञा वाजिलक्षणवेदिभिः ।
शुभाशुभौ तु यत्र द्वौ सर्वको न फलप्रदः ॥

एकं हेम्ना दहेत्पापं तेन दोषो न दुष्यति । (?)
अथ वा वाजिनो मुख्या जवादिगुणासिन्धवः ॥
दत्त्वा ग्राह्याः क्रयेणैव दुरावर्त्तस्तु काकुदी ।
श्रीवृक्षो रोमजश्चैव रोचमानस्तथैव च ॥
अङ्गदी मेखली नाम राज्यरत्नप्रदः सदा ।
श्रीवृक्षादिलक्षणमग्रे वक्ष्यते ।
प्रपाने मारुतं विद्याल्ललाटे च हुताशनम् ॥
उरसि चाश्विनौ देवौ चन्द्रसूर्यौ च मूर्द्धनि ।
रन्ध्रे स्कन्दविशाखौ च उपरन्ध्रे हरिहरौ ॥
इत्येवं पूजितास्त्वेते दशावर्तास्तु वाजिनाम् ।
अथैकेन विहीना ये भवेयुरशुभावहाः ॥ इति ।
गणकृते अश्वायुर्वेदे,
आवर्तशुक्तिसङ्घातमुकुलान्पवलीढकम् ।
शतपादी पादुकाऽर्धपादुका चाष्टमी स्मृता ॥
आवर्ताकृतयश्चैता अष्टौ सम्परिकीर्तिताः ।
रूपमासां विशेषेण पुनश्च कथयाम्यहम् ॥
तत्र प्रधानो ह्यावर्त्तः शुक्तिश्चापि शुभा मता ।
शतपादी पादुका च शुक्तिश्चापि षडङ्गुला ॥
पादुकार्धाङ्गुला चैव मुकुलं तद्वदुच्यते ।
विभागोऽङ्गुलमावर्तमानमेषामिति स्मृतम् ॥
तत्र प्रधानो ह्यावर्तः शुक्तिश्चापि शुभा मता ।
श्रीवृक्षो वक्षसि प्रोक्तो ह्यावर्त्तः पञ्चभिर्भवेत् ॥ इति ।
आवर्त्तौ स्फिक्स्थौ शुक्ती वा यस्य वाजिनः स्याताम् ।
प्राप्नोति मिष्टमन्नं भर्त्ता पुत्रांश्च पौत्रांश्च ॥
यस्याश्वस्य भवेतां ललाटजौ द्वौ प्रदक्षिणावर्त्तौ ।

तस्य स्वामी विजयी बहुप्रजो जयति रिपुसैन्यम् ॥
यस्य त्रेताग्निनिभाः प्रदक्षिणा वै त्रयो ललाटस्थाः ।
तस्य स्वामी विजयी सन्तिष्ठति मूर्ध्नि शत्रूणाम् ॥
निःश्रेणी यस्य भवेत्रिभिरावर्तैर्ललाटमध्ये तु ।
राजा तेनाश्वेन च लभते विजयञ्च धनधान्यम् ॥
सव्यावर्तैर्वाजी चतुर्दिक्षु संस्थितैर्ललाटे तु ।
कुरुते स्वामिनमचिरान्महीपतिं पुत्रवन्तञ्च ॥
आवर्तो मुकुलो वा स्तुवप्रदेशे प्रदक्षिणो यस्य ।
तस्य तुरगस्य भर्ता सङ्ग्रामे जयति रिपुसैन्यम् ॥
आवर्त्तौ वृषभाख्यौ ज्ञेयौ तुरगस्य कर्णमूलस्थौ ।
ताभ्यां स्वामी विजयी लभतेऽलङ्कारनिकरांश्च ॥
आवर्तस्तु निगाले देवमणिः सर्वकामदश्चासौ ।
राष्ट्रसुतकोशसम्पत्सौख्यानि ददाति विजयञ्च ॥
आवर्त्तो हन्त्यशुभानग्रिमकाये ककुदवं शुक्त्वा ।
तत्रारूढो नृपतिर्जयति रणे शत्रुसैन्यानि ॥
यस्योपरन्ध्रभागे क्षेमावर्तः प्रजायते श्रीमान् ।
तस्य स्वामी विजयी रणमूर्ध्नि भवति शत्रूणाम् ॥
आवर्तः कण्ठस्थः शुक्तिर्वा रोचमान इत्युक्तः ।
राज्ञस्तेनाश्वेन तु कोशो मित्राणि वर्द्धन्ते ॥
रोचमानस्तु पूर्वार्द्धे निःश्रेणी शिरसि स्थिता ।
पश्चार्द्धे मेखली सर्वानशुभान् हन्ति रोमजः ॥
केशान्तयोश्च शुक्ती द्वे तुरगस्य दृश्येते ।
तस्य स्वामी विजयी वर्द्धते पुत्रपौत्रैश्च ॥
आवर्ता यस्यास्यास्ततस्त्वपि दिक्षु यस्य चत्वारः ।
कण्ठे च रोचमानः सोऽश्वः श्रीवत्सको नाम ॥

तेनाजौ रिपुसैन्यं विजित्य विनिवर्त्तते राजा ।
प्राप्नोत्यर्थान् स्वबलाद्राष्ट्रं सौख्यं यशश्चैव ॥
वक्षसि यस्यावर्त्ताश्चत्वारस्तस्य वाजिनः स्वामी ।
प्राप्नोति रणे विजयं वित्तं निष्कण्टकं राज्यम् ॥
शुक्तयो वक्षसि तिस्रो यस्य स्युः सर्वकामदः सोऽश्वः ।
तेनासौ विजितारिः स्वस्थो विनिवर्त्तते राजा ॥
बाह्वोर्यस्यावर्तौ शुक्ती वा सोऽङ्गदी हयः प्रोक्तः ।
प्राप्नोति तस्य भर्त्ता रत्नान्याभरणनिकरांश्च ॥
आवर्तौ रन्ध्रोपरि यस्य स्तो मूर्ध्नि मेखली नाम ।
तेनैश्वर्यं भवति हि पुत्राः पौत्राश्च वर्द्धन्ते ॥
एते शुभाः प्रशस्ताः सप्तत्रिंशद्रोमजाः कथिताः । इति ।
शालिहोत्रेऽपि,
आवर्त्तस्त्वधरोष्ठस्थः स्वामिनो मातृघातकः ।
स्वामिनः पितरं हन्यात्प्रपाणोपरि दक्षिणः ॥
वामे भ्रातृवधं विद्याद्भर्त्तारमुपसंस्थिते ।
प्रोथाऽऽवर्त्ती मोचयति भर्तारं सकुलं दहन् ॥
नासापुटस्थावावर्तौ भर्तुर्वित्तविनाशकौ ।
यस्यावर्त्तौ च दृश्येते गण्डयोरुभयोः स्थितौ ॥
स्वामिनं ज्येष्ठपुत्रं वा स खादति तुरङ्गमः ।
आवर्त्तौ चाश्रुपातस्थौ दृश्येते यस्य वाजिनः ॥
नित्याश्रुपतनं विद्यात्कुले यस्येदृशो हयः ।
कूटयोर्यस्य चावर्तौ दृश्येते व्यक्तरूपिणौ ॥
भर्तुः कुलं पातयति यावद्गोत्रपरिग्रहम् ।
दृश्येते यस्य चावर्त्तौ भ्रुवोर्मध्यगतावुभौ ॥
स हयो भ्रुकुटिर्नाम ज्ञातिमित्रविरोधकृत् ।

शङ्खयोरुभयोर्यस्य दृश्येते रोमजावुभौ ॥
कुलं स भक्षयेत्सर्वं भर्तुर्व्यसनदो हयः ।
मन्यायां हनुचक्रे च पादयोः स्कंधसन्धिषु ॥
आवर्त्ता यस्य दृश्यन्ते कक्षावर्त्तितरोमजाः ।
प्राणघाती भवेद्भर्तुः स्कन्धभागकलादिषु ॥
अग्रकर्णाश्रितौ यस्य दृश्येते रोमजावुभौ ।
मन्त्रविश्रावणकृतैर्दोषैर्भर्ता विपद्यते ॥
आवर्त्तौ विदुमर्मस्थौ दृश्येते यस्य वाजिनः ।
नार्थसिद्धिकरो भर्तुर्मर्मावर्त्ती तुरङ्गमः ॥
यस्यावर्त्तः प्रदृश्येत गलमध्ये प्रतिष्ठितः ।
स्वामी तस्याप्यनेनाश्व नान्नपानस्य भाजनम् ॥
यस्यावर्त्तौ वहस्थौ तु स हयो घातयेद्युधि ।
स्वामिनं चैव नेतारं न च कर्मसु सिध्यति ॥
यस्यावर्त्तस्तु ककुदे ककुदी स प्रकीर्त्तितः ।
भर्त्तारं सान्वयं हन्यात्तथा भर्त्तुः कुलोद्वहम् ॥
वाहनानां विनाशाय राज्ञो राष्ट्रवधाय च ।
सर्वार्थनाशनं रौद्रं जातमात्रं विवासयेत् ॥
न तं शालासु बध्नीयाद्धयं दैवविगर्हितम् ।
अवतीर्य च सङ्ग्रामं स जीवन्नाभिवर्त्तते ॥
हस्तस्पर्शनचक्षुर्भ्यां हरतः परिवर्जयेत् ।
द्विजेभ्यो वा प्रदातव्यः परराष्ट्रेषु वोत्सृजेत् ॥
दृष्ट्वा सूर्यं निरीक्षेत स्पृष्ट्वा स्नायात्सवाससा ।
एषां ह्यावर्तरूपेण धूम्रकेतुरिवोत्थितः ॥
काकसारर्त्तिनोऽश्वस्य वायमर्भेद्यते पतिः ।
नानासत्त्वैरनिष्टैश्च हतसैन्यो रणे हतः ॥

पार्श्वयोर्यस्य चावर्तौ भर्ता तस्य सबान्धवः ।
क्षयमायात्यकाले तु ग्रीष्मकाले यथा जलम् ॥
आसनावर्तिनो भर्त्ता शूलेन वधमर्हति ।
पृष्ठजावर्त्तिनो भर्त्ता रणमध्ये ऽस्य वाजिनः ॥
अथ दूषणदूपार्थ क्षिप्रं शस्त्रेण वध्यते ।
यस्यावर्त्तस्तु दृश्येत क्रोडमध्ये प्रतिष्ठितः ॥
भर्तारं सपरीवारं रणे सोऽश्वस्तु घातयेत् ।
नासावर्ती स्खलन् सङ्ख्ये द्विपत्सैन्ये समाकुलः ॥
राजचौराग्निदंष्ट्रैश्च कुलं भर्त्तुर्विनाशयेत् ।
सङ्ख्ये सङ्ग्रामे । दंष्ट्रैर्व्याघ्रादिभिर्दंष्ट्रिभिः ।
तत्र विद्धि महादोषं जान्वावर्तस्तुरङ्गमः ॥
स पातयति भोगाच्च स्थानाच्च वसुधाधिपम् ।
जङ्घयोरुभयोर्यस्य दृश्येते रोमजावुभौ ॥
निगडैर्बध्यते तस्य भर्ता तु सह बान्धवैः ।
कुष्किकावर्तिनोऽश्वस्य भर्त्ता वध्येत संयुगे ॥
सततं बहुभिः क्लिष्टो व्यसनैरतिदारुणैः ।
हृदयावर्त्तिनोऽश्वस्य हृच्छोकपरिपीडितः ॥
वधबन्धपरिक्लिष्टः सान्वयस्तु विनश्यति ।
भर्तेति शेषः ।
हयस्तु कक्षसंसिद्धः सङ्घाते बध्यते परैः ॥
स हयो यस्य भर्तास्य स्वास्तिमान्न निवर्त्तते ।
कक्षसंसिद्धः कक्षावर्तः । सङ्घाते सङ्ग्रामे ।
एककक्षोऽल्पदोषस्तु गर्हितश्चोभयोः स्मृतः ॥
उभयोः कक्षयोरावर्ते उक्तः सम्पूर्णो दोषः, एकत्राल्प इति ।
नाभ्यामावर्तरूपं तु दृश्यते यस्य वाजिनः ।

भर्त्ता तस्य समन्तान्नो व्याधिभिः पीड्यते भृशम् ॥
आवर्त्तौ मूत्रकोशस्थौ भर्त्तुर्दारिद्र्यदूषणौ ।
बहुप्रजा न चायुष्यं यस्यावर्त्तौ तु मुष्कजौ ॥
त्रिकावर्तिनमास्थाय सङ्ग्रामे यो व्रजेन्नरः ।
सशल्यस्त्यजति प्राणान् सादी स च सहायवान् ॥
आवर्त्तौ पुच्छमूलस्थौ दृश्येते यस्य वाजिनः ।
कुलघाती भवत्येव नात्र कार्या विचारणा ॥
पायुप्रदेशे कुक्षौ च सीवनीभागमाश्रितः ।
कुक्षिव्याधिकरो भर्तुः कचिन्न च सुखावहः ॥
स्फिक्पिण्डयोरुपरिजौ यस्यावर्त्तौ तु वाजिनः ।
स पिण्डपाती विज्ञेयो भर्तृघ्नः कुलनाशनः ॥
स्थूलावर्त्ती च यो वाजी नित्यमध्वनि यूज्यते ।
शस्त्रवध्यो भवति च सह भर्त्रा तुरङ्गमः ॥
जङ्घादिभिः पूर्वमुक्तं व्याख्यातं पृष्ठतः फलम् ।
इत्यप्रशस्ता व्याख्याताः प्रशस्तानपरान् शृणु ॥
ललाटे यस्य चावर्त्तौ समौ स्यातां प्रदक्षिणौ ।
सङ्ग्रामे तेन जयति पुत्रपौत्रैश्च वर्धते ॥
प्रदक्षिणाः प्रमाणस्थास्त्रयो यस्य ललाटजाः ।
नैकाकृतिविशेषास्तु अग्निहोत्रनिभास्तथा ॥
नैकाकृतिविशेषाः सदृशाकृतयः ।
क्षत्रियस्तादृशं लब्ध्वा शत्रूणां मूर्ध्नि तिष्ठति ॥
यज्ञांश्चैव समाप्नोति विपुलान् भूरिदक्षिणान् ।
ललाटे यस्य दृश्येत पङ्क्तिरूर्ध्वायिता समा ॥
त्रिभिः प्रदक्षिणावर्तैर्निःश्रेणीत्याभिसंज्ञिता ।
तया तु निःश्रेणिकया जयेद्राजा रिपून् रणे ॥

नित्यं हि विजयथैव स्वचक्रं चास्य वर्तते ।
धनधान्यसमृद्धिं च तेनाश्वेन समाप्नुयात् ॥
ललाटे यस्य चावर्ताश्चत्वारः स्युश्चतुर्दिशम् ।
नापसव्याः समा व्यक्ताश्चतुरङ्गेति तं विदुः ॥
तेन राजा विजयते निःसपत्नां वसुन्धराम् ।
रणे च विजयी नित्यं वसुमान् पुत्रपौत्रवान् ॥
आवर्त्तो मुकुलो वापि स्रुवे यस्य प्रदक्षिणः ।
यस्तेन याति सङ्ग्रामं जित्वा शत्रून्निवर्त्तते ॥
आवर्तौ कर्णमूलस्थौ दृश्येते यस्य वाजिनः ।
वृषभाविति तौ ज्ञेयौ भर्त्तुरीप्सितकामदौ ॥
अलङ्कारैश्च भर्त्तास्य वर्धते पुत्रपौत्रवान् ।
आवर्त्तस्तु निगालस्थो सुव्यूहः सुप्रदक्षिणः ॥
स वै देवमणिर्नाम सर्वकामार्थसाधकः ।
निहन्ति चाशुभान् सर्वानावर्त्तान् पूर्वकायजान् ।
तमारुह्य नृपः सङ्ख्ये लभते शाश्वतं पदम् ॥
कण्ठे ह्यथाऽऽयता शुक्तिरावर्त्तो वापि यो भवेत् ।
स रोचमानो विज्ञेयो भर्त्तुर्मित्रविवर्द्धनः ॥
केशान्ते यस्य शुक्ती द्वे ऊर्ध्वे प्राचीनमायते ।
क्षत्रियस्तेन जयति पुत्रपौत्रैश्च वर्धते ॥
यस्यावर्त्तास्तु दृश्यन्ते वक्षःस्थाः सुस्थितास्त्रयः ।
प्रदक्षिणा व्यक्तरूपाः शुक्तयो वाहरोमजाः ॥
भर्ता तस्य रणे शत्रून् जित्वा स्वस्थो निवर्तते ।
बाहुजौ यस्य चावर्त्तौ शुक्ती स्यातां हयस्य तु ॥
सोऽङ्गदी नाम तुरगो भर्त्तुराभरणप्रदः ।
रन्ध्रयोरुपरिष्टात्तु यस्यावर्तौ प्रदक्षिणौ ॥

स पेत्तलीं वर्धयते कोष्ठागारं वसूनि च।
वित्तं चाप्यायते तस्य पुत्रपौत्रैश्च वर्धते॥
श्रीवृक्षः स्वस्तिकं पद्मं वर्द्धमानगदाध्वजाः।
नन्द्यावर्तो हलं चक्रं शङ्खो वज्रमसिर्धनुः॥
मत्स्यश्चन्द्रोऽर्धचन्द्रो वा पताका मुशलं तथा।
एवमाद्याः शुभावर्ता दृश्यन्ते यस्य वाजिनः॥
वक्षसि स्युर्ललाटे वा राज्ञो राज्यमवापयेत्।
इत्यावर्ताः प्रशस्ताः स्युर्व्याख्याता निन्दिताश्च ये॥ इति।

इत्यावर्तलक्षणम्।

अथ महादोषलक्षणम्।

विष्णुधर्मोत्तरे,

पुष्कर उवाच।

अश्वानामृषिभिः प्रोक्ता महादोषा भृगूत्तम।
यैरन्विताः परित्याज्यास्तान्मे निगदतः शृणु॥
हीनदन्तोऽधिदन्तश्च कराली कृष्णतालुकः।
कृष्णजिह्वश्च यमजो जातमुष्कश्च यस्तथा॥
द्विशफश्च तथा शृङ्गी त्रिकर्णी व्याघ्रवर्णकः।
खरवर्णो भस्मवर्णो जातवर्णश्च काकुदी॥
श्वित्री च काकसादी च खरसारस्तथैव च।
वानराक्षः कृष्णसटः कृष्णमुष्कस्तथैव च॥
कृष्णप्रोथश्च मूकश्च यश्च तित्तिरसन्निभः।
विषमश्वेतपादस्तु ध्रुवावर्तविवर्जितः॥
अशुभावर्तसंयुक्तो वर्जनीयस्तुरङ्गमः।
ध्रुवावर्तलक्षणमुक्तम्—

तत्रैव,
रन्ध्रोपरन्ध्रयोर्द्वौ द्वौ द्वौ द्वौ मस्तकवक्षसोः ।
अपाने च ललाटे च ध्रुवावर्ता दश स्मृताः ॥
एकोऽपि न भवेद्यस्य ध्रुवावर्तस्तु वाजिनः ।
न तं शंसन्ति धर्मज्ञास्तस्मात्तं परिवर्जयेत् ॥ इति ।
विशेषस्तु जयदत्तकृते अश्वायुर्वेदे उक्तः—
आवर्तो यस्य ककुदे काकुदी स उदाहृतः ।
करालाश्चाधरा दन्ता जायन्ते यस्य चोत्तरे ॥
स कराली इति प्रोक्तो भर्तुः पुत्रादिभक्षकः ।
चतुर्भिः पञ्चभिश्चैव हीनदन्तः प्रकीर्तितः ॥
सप्तभिश्चाष्टभिर्दन्तैर्जातश्चाधिकदन्तकः ।
अङ्गुष्ठपर्वसङ्काशं छागशृङ्गोपमं तथा ॥
जम्बूबदररूपं च तथा चामलकोपमम् ॥
आम्रास्थिसदृशं चापि हरीतक्याः फलोपमम् ।
दग्धचर्मनिभं चापि वालसंस्थानमेव च ॥
कीलं कर्णान्तरे यस्य केशान्ते चापि दृश्यते ।
धौरेयः सर्वपापानां वाहः शृङ्गी स कीर्तितः ॥
एवंविधेन शृङ्गेण शृङ्गी राष्ट्रे न वासयेत् ।
तमिति शेषः ।
एकतो लम्बमानेन मुष्केणैकाण्डसंज्ञकः ।
अत्यन्तोनासमाभ्यां तु ताभ्यां जाताण्ड उच्यते ॥
स्कन्धे वक्षसि बाह्वोश्च अंसदेशे तथैव च ।
अन्यवर्णा भवेद्राजी कञ्चुकी स प्रकीर्तितः ॥
यस्यान्यवर्णा रेखा च पादे कूर्चे च वाजिनः ।
मार्जारपादः प्रोक्तोऽसावधन्यः कुलनाशनः ॥

द्विखुरी गोखुराकारैः खुरैर्ज्ञेयो विचक्षणैः ।
अथ वा त्रिवलीयुक्तैर्निम्नमध्यैश्च निर्दिशेत् ॥
खुरैरित्यनुषङ्गः ।

वृषणाभ्यां सस्तनाभ्यां जातस्तन्यभिधीयते ।
त्रिभिः कर्णैस्त्रिकर्णी च व्याघ्राभो व्याघ्रवर्णकः ॥
एकेनाङ्गेन हीनेन निम्नेन च विशेषतः ।
यमजं वाजिनं विद्याद्वामनं वामनाकृतिम् ॥
वर्णादेकेन पादेन अन्यवर्णेन यो हयः ।
मुशलीति स विख्यातो भर्तुः कुलविनाशनः ॥
अथ चेद्वडवायां तु विरोधमधिगच्छति ।
निगूढवृषणाख्यस्तु सर्वव्याधिकरः सदा ॥
विरोधं यो न वै याति दृष्ट्वाश्वान्पुरुषवर्जितः ।
इन्द्रवृद्धिः स विख्यातो भर्तुः कुलविनाशनः ॥
द्विवर्षं तु समारभ्य यावत्स्यात्पञ्चवार्षिकः ।
दन्तानां मुष्कयोश्चैव सम्भवो वाजिनः स्मृतः ॥
अतः परं न जायन्ते मुष्कौ दन्ताश्च वाजिनाम् ।
अशुभं तु फलं वाच्यमभावेन ततस्तयोः ॥
एते दोषान्विता वाहास्त्याज्या वै भूतिमिच्छता ।
धनप्राणहरा ह्येते बन्धुविग्रहकारकाः ॥
सुरथस्य गतं राज्यं ककुदस्यैव दूषणात् ।
हताः कञ्चुकिभिः कर्णोऽधिकदन्तैश्च पाण्डवाः ॥
सशृङ्गस्तनदोषेण सुस्तनी सङ्गरे क्षयम् । (?)
जान्वावर्तीयदोषेण पञ्चत्वं रावणो गतः ॥ इति ।

इति महादोषलक्षणम् ।

अथ राजयोग्याश्वलक्षणम् ।

शालिहोत्रे,

शालिहोत्रमृषिं श्रेष्ठं कौरव्यः परिपृच्छति ।
अश्वं कीदृशमारुह्य राजा विजयते महीम् ॥
वृद्धिक्षयौ वा कौ ज्ञेयौ राज्ञो राज्यस्य वा कथम् ।
बलं कोशस्तथा राष्ट्रं वर्द्धते ह्रसते ऽपि वा ॥
कीदृग्लक्षणयुक्तेन मित्रप्रकृतिरञ्जनम् ।
एवं पृष्टस्तु पुत्रेण कौरव्यं प्रत्यभाषत ॥
श्वेतपाटलगौरा ये ये च श्वेतानुवर्णिनः ।
एते यदि भवन्त्यश्वाः कालाक्षकलतालवः ॥
कालैः खुरैः कालवाला यस्य तिष्ठन्ति वेश्मनि ।
एतैश्च राष्ट्रं कोशश्च कोष्ठागारं च क्षीयते ॥
मित्राणि चापरज्यन्ति वित्तं चास्य विनश्यति ।
यो ह्येतैर्याति सङ्ग्रामं स्वस्तिमान्न निवर्तते ॥
कालः कपिलकेशान्तो हयः कापिलवालधिः ।
जङ्घादनर्थसम्पन्नं कुलमुत्सादयेत्कथम् ॥
शिरोवालाश्च केशाश्च भासोऽन्तर्दग्धचर्मवत् ।
गृहमग्निरियं तस्य यस्य तिष्ठति वेश्मनि ॥
कपालदग्धवर्णाभो निष्प्रभश्च तुरङ्गमः ।
उलूकपिङ्गलो रौद्रो यस्य तिष्ठति वेश्मनि ॥
वर्तिकात्यर्थदीर्घो च सोत्सादयति तत्कुलम् ।
इत्यप्रशस्ता व्याख्याताः प्रशस्तानपरान् शृणु ॥
अर्कपत्रसवर्णस्य दन्ता ह्यविरलाः समाः ।
लक्षारससमा जिह्वा स्तनौ चोत्तरताळु च ॥
मणिवैदूर्यवर्णे च नेत्रे यस्य नखास्तथा ।

सुशुक्लवाहनो वाहो विषये यस्य तिष्ठति ॥
विषयो देशः ।
कौरव्य पृथिवी तस्य चतुरन्ता ससागरा ।
आज्ञाविनिर्जिता तिष्ठेत् यस्याश्वस्तादृशो भवेत् ॥
न शस्त्रमग्निर्दुर्भिक्षं रोगबन्धपरीभयम् ।
भवेत्तस्मिञ्जनपदे स हयो यत्र गच्छति ॥
सङ्ग्रामे विजयी चैव सर्वकामार्थदः सदा ।
शुक्लपक्षसवर्णस्य यस्य रक्तं भवेच्छिरः ॥
स्निग्धं सर्वसमे चासि नान्यवर्णेन चावृतम् ।
तेन राष्ट्रं च कोशश्च कोष्ठागारं च वर्धते ॥
मित्राणि चानुरज्यन्ते शत्रूंश्चैवाधितिष्ठति ।
गौरो मणिनिभश्चैव श्वेतास्यस्ताम्रतालुकः ॥
बलं कोशोऽर्थमित्राणि प्रजा चैतेन वर्धते ।
यश्चाश्वं प्रसेचेन सर्वांस्तान्नाशयेदरीन् ॥
श्वेतोऽश्वस्तालुरक्तश्च मध्वक्षो लोहितैः सटैः ।
आवर्तशुद्धं तं वाहं राजा वेश्मनि वासयेत् ॥
तेन राष्ट्रं च कोशश्च कोष्ठागारं च वर्धते ।
यजते चाश्वमेधेन पृथिवीं चानुशासति ॥
कृष्णमेघप्रभो वाजी मेघदुन्दुभिनिःस्वनः ।
कृष्णसर्प इवोदग्रः शुभसत्त्वगतिश्च सः ॥
एतेनानुप्रयातस्य चक्रं न प्रतिहन्यते ।
शङ्खश्वेतो भवेद्वाजी शङ्खघोषसमस्वनः ॥
सलीलं हंसवद्गच्छेदत्यर्थं विनतोन्नतः ।
तेन राष्ट्रं च कोशश्च कोष्ठागारं च वर्धते ॥
मित्रांश्चैवानुरज्यन्ति शत्रूंश्चाप्यवतिष्ठति ।

यजते चाश्वमेधेन पृथिवीं चानुशासति ॥
अरिष्टवर्णो विनतस्ताम्रोष्ठस्ताम्रतालुकः ।
पराभूताश्च तिष्ठन्ति शत्रवः कामदो हि सः ॥
पुष्करं पृथिवी माला चन्द्रो वै लाङ्गलं ध्वजः ।
शङ्खः पुङ्खः पताका वा ललाटे यस्य दृश्यते ।
पुष्करं कमलम् ।
सर्वशुक्लानि कौरव्य तस्य पार्थिवलक्षणम् ।
श्वेतपादश्च तुरगः श्वेतजङ्घश्च यो हयः ॥
आनन्दं तं विजानीयात्परराष्ट्रप्रमर्दनम् ।
चक्रं वा यदि वा वज्रमायतं वा धनुर्भवेत् ॥
वर्णान्यत्वेन कौरव्य तस्य पार्थिवलक्षणम् ।
तेन मित्राणि रज्यन्ते कोशो राष्ट्रं च वाजिना ॥
सङ्ग्रामे विजयी चैव कामदस्तुरगोत्तमः ।
एताद्धि लक्षणं राजा एषु वर्णेषु लक्षयेत् ॥
तेषामास्तरणं लेपशिरःस्नानानुलेपनम् ।
अग्रमालाग्रगन्धाश्च भोजनाग्रं तथैव च ॥
देयं नित्यं मुदाश्वेभ्यः कर्त्तव्याश्च प्रदक्षिणाः ।
तुरगाः पूजिताः सम्यग्यस्य तिष्ठन्ति वेश्मनि ॥
वर्धते पुत्रपौत्रैश्च मित्रैः शत्रून् जयत्यथ ।
अङ्गदण्डमनिष्टानि क्षमन्ते पूजिते सदा ॥
पूजयेत्तुरगं तस्माद्राजा नित्यं सुसंहतः ।
देवसत्त्वाश्च बहवो यक्षसत्त्वाश्च वाजिनः ॥
गन्धर्वोरगसत्त्वाश्च तस्मात्तान् पूजयेत्सदा ।
धर्मार्थकामैर्नृपतिं पूजिताः पूजयन्ति ते ॥ इति ।

इति राजयोग्याश्वलक्षणम् ।

अथ रणसमये शुभाशुभसूचकलक्षणम् ।
नकुलकृते अश्वचिकित्सिते,
सदा सुप्ता भवन्त्येते वाजिनो ये च भूतले ।
जाग्रति सङ्गरे प्राप्ते कर्करस्य च भक्षणैः ॥
प्रबुद्धाः कथयन्त्याशु शुभं वा यदि वाऽशुभम् ।
स्वामिनो यद्विनैश्चिन्हैस्तद्विज्ञेयं विचक्षणैः ॥
यः सन्नद्धो हयो रावमूर्ध्ववक्रं करोति च ।
खुराग्रेण लिखेद्भूमिं स शंसति रणे जयम् ॥
यः करोत्यसकृन्मूत्रं पुरीषं चाश्रुमोचनम् ।
स शंसति परां भूतिं न भवेत्तु रणे जयः ॥
निरामिषं निशीथे यो हेषारावं करोति च ।
परचक्रागमाशंसी विज्ञेयो हयपण्डितैः ॥
निरामिषं निर्निमित्तम् ।
पुलकाङ्कितपुच्छो यो जायते भूपतेर्हयः ।
स शंसति ध्रुवं तत्र स्थिरस्यापि प्रयाणकम् ॥
स्फुलिङ्गा यस्य दृश्यन्ते पुच्छतोऽश्वस्य वह्निजाः ।
निर्गच्छतः प्रमोनाशं ते वदन्ति निशागमे ॥
स्फुलिङ्गा अग्निकणाः । विशेषान्तरमुक्तम्—
जयदेवकृते अश्वायुर्वेदे,
अतः परं प्रवक्ष्यामि तुरगाणां विभागजम् ।
ज्वलितेन यथाङ्गेन फलं वाच्यं शुभाशुभम् ॥
यदा ज्वलति वाहस्य सर्वगात्रं हुताशवत् ।
तदा विद्यादनावृष्टिमब्दमेकं न संशयः ॥
अन्तःपुरविनाशस्तु मेहने ज्वलिते भवेत् ।
उदरे वित्तनाशस्तु पायौ पुच्छे पराजयः ॥

उत्तमाङ्गे च चक्रे च स्कन्धे चैवासने तथा ।
भर्तुर्जयाय वाहानां ज्वलनं यत्र नेत्रके ॥
नूनं ललाटे वाहोश्च तथा वक्षसि निन्दितम् ।
तत्रैव ज्वलनं शस्तं यदा नासासमुद्भवम् ॥
यदा व्याधिं विना वाजी ग्रासं त्यजति दुर्मनाः ।
अश्रुपातं च कुरुते तदा भर्तुरशोभनम् ॥
स्वामिनाऽऽरूढमात्रेण दक्षिणं भागमात्मनः ।
तुरङ्गमो यदा नम्येत्तदा भर्तुर्जयो भवेत् ॥
पुच्छं वहन् यदा वाहो वामतो विकिरेद्यदि ।
तदा भर्तुः प्रवासः स्याद्दक्षिणे विजयं तथा ॥ इति ।

इति रणसमये शुभाशुभसूचकलक्षणम् ।

अथ दशालक्षणम् ।

गणकृते अश्वायुर्वेदे,
त्रीणि वर्षाणि मासौ द्वौ दिनानि द्वादशैव हि ।
द्वात्रिंशदायुषोऽश्वस्य तस्यैषा कथिता दशा ॥
आयुषो दशभागेन दशा प्रोक्ता मनीषिभिः । इति ।
जयदेवकृताश्वायुर्वेदे तु विशेषः ।
दशादशकमश्वानां जीवितं परिकीर्तितम् ।
प्रवरं वाजिनामेतल्लक्षणात् सृजतां प्रजाः ॥
वासराः सप्ततिश्चैव वर्षाणाञ्च तथा त्रयम् ।
दशाप्रमाणं वाहानां शालिहोत्रेण कीर्तितम् ॥

अत्र पूर्वं गणकृते द्वादशदिनाधिकमासद्वयसहितवर्षत्रयेणै-का दशोक्ता । एवं दशादशकम् । तत्र सर्वमेलने द्वात्रिंशत् वर्ष-मायुर्भवति । अत्र तु सप्ततिदिनाधिकवर्षत्रयेणैका दशा उक्ता ।

एवं दशादशक्रमेलने विंशतिदिनन्यूनद्वात्रिंशत् वर्षाणि भवन्ति ।
एवं च दोष इति चेत्, न । अल्पान्तरत्वाच्च दोषः ।

प्रथमे प्रथमा चैव द्वितीया च द्वितीयके ।
दशा एवं क्रमेणैव भवेत् क्षेत्रे फलप्रदा ॥

प्रथमे क्षेत्रे प्रथमा दशा फलदा भवेदित्यन्वयः ।

प्रपानाद्वाललाटं तु प्रथमं क्षेत्रमुच्यते ।
ललाटान्मस्तकं यावत् द्वितीयं समुदाहृतम् ॥
ग्रीवास्कन्धावधि क्षेत्रं तृतीयं परिकीर्तितम् ।
उरो जानु तथाऽऽस्यं च ककुदं फारुसं तथा ॥
चतुर्थं विहितं क्षेत्रं पञ्चमं चासनं भवेत् ।
कटिं विन्देत षष्ठं च सप्तमं स्फिगुदाहृतम् ॥
स्थूलकौ चाष्टमं क्षेत्रं जङ्घा च नवमं स्मृतम् ।
कूर्चसन्धिः खुरं चैव दशमं परिकीर्तितम् ॥
एवं बुद्धा भिषक् प्राज्ञः सदशं फलमादिशेत् ।
ककुदावर्तिनोऽश्वस्य तथा शृङ्गान्वितस्य च ॥
सर्वकालं समुद्दिष्टं दशा तत्र निरर्थिका । इति ।

इति दशालक्षणम् ।

अथ दन्तैर्वयोज्ञानम् ।

किल्हणकृतसारसमुच्चये,

द्विधा वयोज्ञानमुशन्ति वैद्या बाह्यं तथाऽभ्यन्तरतो हयानाम् ।
बाह्यं शरीरे बहितः प्रदिष्टमाभ्यन्तरं दन्तसमुत्थमेतत् ॥
अधस्तयोर्ध्वे तुरगस्य वक्त्रे सन्दंशमाख्यं विदुरेतयोश्च ।
पार्श्वे स्मृतौ मध्यमकौ क्रमेण दन्तौ तयोरेव च पारिभद्रौ ॥
ऊर्ध्वादधो दन्तयुगं सुजातं मासद्वयेनैव किशोरकस्य ।

आद्यं चतुर्भिश्च तथैव मध्यं मासैस्तथैव क्रमशोऽथ षड्भिः ॥
मासैः शिशोरष्टभिराद्यदन्तौ श्वेतौ च मध्यौ दशभिश्च मासैः ।
अन्त्यौ रदौ द्वादशभिः क्रमेण प्रोक्तं मुनीन्द्रेण हि तथ्यमेतत् ॥
श्वेता द्विजाः स्युः प्रथमे तु वर्षे तथा द्वितीयेऽपि कषायकास्ते ।
वर्षे तृतीये तु तथोत्थितौ तु सन्दंशकौ तु भवतो हयस्य ॥
वर्षे चतुर्थे पतितोत्थितौ तु स्यातां तु मध्यौ दशनौ तथैव ।
अन्त्यौ तु दन्तौ पतितोत्थितौ तु वर्षे तथा पञ्चमके हयस्य ॥
सन्दंशकेषु त्वथ षष्ठमेऽब्दे स्यात्सप्तमेऽब्दे खलु मध्यमेतत् ।
अन्त्येषु दन्तेषु तथाष्टमेऽब्दे कृष्णान्तरेखा कथिता हयानाम् ॥
आद्ये तु लक्ष्या नवमे तु वर्षे मध्ये रदे वै दशमे तथाब्दे ।
अन्त्ये तथैकादशके तु वर्षे पीता तु रेखा हरिणी प्रदिष्टा ॥
आद्ये तु वै द्वादशके तु वर्षे त्रयोदशे मध्यमकद्विजेषु ।
ज्ञेया तथान्त्येषु चतुर्दशेऽब्दे शुभ्रा तु रेखा दशनाग्रसंस्था ॥
आद्ये तु वै पञ्चदशे तु वर्षे स्यात्षोडशे मध्यमदन्तसंस्थे ।
काचास्तथा सप्तदशे तु चान्त्ये काचानुमानेन विभावनीयाः ॥
आद्येषु चाष्टादशके रदेषु एकोनविंशेऽपि च मध्यमेषु ।
अन्त्येषु वै विंशतिमे तथाब्दे स्यान्मक्षिका मक्षिकया समाना ॥
आद्येषु दन्तेषु तथैकविंशे द्वाविंशतो मध्यमकद्विजेषु ।
वर्षे त्रयोविंशतिमे च शङ्खः स्यात्पारिमक्षेषु च शङ्खतुल्यः ॥
वर्षे चतुर्विंशतिमे हयानामाद्येषु मध्येषु च पञ्चविंशे ।
षड्विंशके भक्षरदेषु छिद्रमुलूखलाख्यं प्रवदन्ति तज्ज्ञाः ॥
सन्दंशयुग्मेषु तु सप्तविंशे मध्येषु लक्ष्यं हि तथाष्टविंशे ।
एकोनत्रिंशे दशनान्तिकेषु मध्येषु चालं चलनात्प्रदिष्टम् ॥
आद्याः सुदन्ताः प्रपतन्ति त्रिंशे मध्यास्ततोऽश्वस्य तथैकत्रिंशे ।
द्वात्रिंशके ग्रन्तरदाः क्रमेण द्वात्रिंशदायुः कथितं मुनीन्द्रैः ॥

अष्टाङ्गमेतत्कथितं हयानां यो लक्षणं वेत्ति शुभाशुभं वै ।
स वैद्यनाथोऽर्थकरो हि राज्ञां दानेन मानेन च सम्प्रपूज्यः ॥इति।

वराहोऽपि,

षड्भिर्दन्तैः सिताभैर्भवति हयशिशुस्तैः कषायैर्द्विवर्षः सन्दंशैर्मध्यमान्त्यैः पतितसमुदितैस्त्र्यब्दः पञ्चकः स्यात् ।

सन्दंशानुक्रमेण त्रिकपरिगणिताः कालिकापीतशुक्लाः काचामाक्षीकशङ्खावटचलनमतो दन्तपातं च विद्धि ॥ इति

इति दन्तैर्वयोज्ञानम् ।

अथ दन्तसङ्ख्या ।

शालिहोत्रे,

उत्तराश्चाधराश्चैव दन्ता द्वादश चाग्रतः ।
दंष्ट्राश्चतस्रो विज्ञेयास्तुरगस्याधरोत्तराः ॥
तथा चैव चतुर्विंशद्वक्त्रार्थे दशनाः स्मृताः ।
दन्तसङ्ग्रह इत्येष चत्वारिंशक इष्यते ॥ इति ।

नकुलकृते अश्वचिकित्सिते,

अश्वानामेव सर्वेषां दन्ता द्वादश कीर्तिताः । इति ।

इति दन्तसङ्ख्या ।

अथाश्वशालालक्षणम् ।

नकुलकृतेऽश्वचिकित्सिते,

मन्दुरान्ते सदा धार्यो रक्तवर्णो महाकपिः ।
सर्वामयविनाशाय वाजिनां च विवृद्धये ।

मन्दुरा वाजिशाला ।

विष्णुधर्मोत्तरेऽपि,

तुरगार्थे तथा धार्याः प्रदीपाः सार्वरात्रिकाः ।

आद्यं चतुर्भिश्च तथैव मध्यं मासैस्तथैव क्रमशोऽथ षड्भिः ॥
मासैः शिशोरष्टभिराद्यदन्तौ श्वेतौ च मध्यौ दशभिश्च मासैः ।
अन्त्यौ रदौ द्वादशभिः क्रमेण प्रोक्तं मुनीन्द्रेण हि तथ्यमेतत् ॥
श्वेता द्विजाः स्युः प्रथमे तु वर्षे तथा द्वितीयेऽपि कषायकास्ते ।
वर्षे तृतीये तु तथोत्थितौ तु सन्दंशकौ तु भवतो हयस्य ॥
वर्षे चतुर्थे पतितोत्थितौ तु स्यातां तु मध्यौ दशनौ तथैव ।
अन्त्यौ तु दन्तौ पतितोत्थितौ तु वर्षे तथा पञ्चमके हयस्य ॥
सन्दंशकेषु त्वथ षष्ठमेऽब्दे स्यात्सप्तमेऽब्दे खलु मध्यमेतत् ।
अन्त्येषु दन्तेषु तथाष्टमेऽब्दे कृष्णान्तरेखा कथिता हयानाम् ॥
आद्ये तु लक्ष्या नवमे तु वर्षे मध्ये रदे वै दशमे तथाब्दे ।
अन्त्ये तथैकादशके तु वर्षे पीता तु रेखा हरिणी प्रदिष्टा ॥
आद्ये तु वै द्वादशके तु वर्षे त्रयोदशे मध्यमकद्विजेषु ।
ज्ञेया तथान्त्येषु चतुर्दशेऽब्दे शुभ्रा तु रेखा दशनाग्रसंस्था ॥
आद्ये तु वै पञ्चदशे तु वर्षे स्यात्षोडशे मध्यमदन्तसंस्थे ।
काचास्तथा सप्तदशे तु चान्त्ये काचानुमानेन विभावनीयाः ॥
आद्येषु चाष्टादशके रदेषु एकोनविंशेऽपि च मध्यमेषु ।
अन्त्येषु वै विंशतिमे तथाब्दे स्यान्मक्षिका मक्षिकया समाना ॥
आद्येषु दन्तेषु तथैकविंशे द्वाविंशतो मध्यमकद्विजेषु ।
वर्षे त्रयोविंशतिमे च शङ्खः स्यात्पारिभक्षेषु च शङ्खतुल्यः ॥
वर्षे चतुर्विंशतिमे हयानामाद्येषु मध्येषु च पञ्चविंशे ।
षड्विंशके भक्षरदेषु छिद्रमुलूखलाख्यं प्रवदन्ति तज्ज्ञाः ॥
सन्दंशयुग्मेषु तु सप्तविंशे मध्येषु लक्ष्यं हि तथाष्टविंशे ।
एकोनत्रिंशे दशनान्तिकेषु मध्येषु चाले चलनात्प्रदिष्टम् ॥
आद्याः सुदन्ताः प्रपतन्ति त्रिंशे मध्यास्ततोऽश्वस्य तथैकत्रिंशे ।
द्वात्रिंशके प्रान्तरदाः क्रमेण द्वात्रिंशदायुः कथितं मुनीन्द्रैः ॥

अष्टाङ्गमेतत्कथितं हयानां यो लक्षणं वेत्ति शुभाशुभं वै ।
स वैयनाथोऽर्थकरो हि राज्ञां दानेन मानेन च सम्प्रपूज्यः ॥इति।

वराहोऽपि,

षड्भिर्दन्तैः सिताभैर्भवति हयशिशुस्तैः कषायैर्द्विवर्षः सन्दंशैर्मध्यमान्तैः पतितसमुदितैस्त्र्यब्दतुः पञ्चकः स्यात् ।

सन्दंशानुक्रमेण त्रिकपरिगणिताः कालिकापीतशुक्लाः काचामाक्षीकशङ्खावटचलनमतो दन्तपातं च विद्धि ॥ इति

इति दन्तैर्वयोज्ञानम् ।

अथ दन्तसङ्ख्या ।

शालिहोत्रे,

उत्तराश्चाधराश्चैव दन्ता द्वादश चाग्रतः ।
दंष्ट्राश्चतस्रो विज्ञेयास्तुरगस्याधरोत्तराः ॥
तथा चैव चतुर्विंशद्रसार्थं दशनाः स्मृताः ।
दन्तसङ्ग्रह इत्येष चत्वारिंशक इष्यते ॥ इति ।

नकुलकृते अश्वचिकित्सिते,

अश्वानामेव सर्वेषां दन्ता द्वादश कीर्तिताः । इति ।

इति दन्तसङ्ख्या ।

अथाश्वशालालक्षणम् ।

नकुलकृतेऽश्वचिकित्सिते,

मन्दुरान्ते सदा धार्यो रक्तवर्णो महाकपिः ।
सर्वामयविनाशाय वाजिनां च विवृद्धये ।
मन्दुरा वाजिशाला ।

विष्णुधर्मोत्तरेऽपि,

तुरगार्थं तथा धार्याः प्रदीपाः सार्वरात्रिकाः ।

कुक्कुटान् वानरांश्चैव मर्कटांश्च नराधिपः ॥
धारयेदश्वशालासु सवत्सां धेनुमेव च ।
अजाश्च धार्या यत्नेन तुरगाणां हितैषिणा ॥ इति ।

अत्र श्याममुखरक्तमुखभेदेन वानरमर्कटभेदोऽवगन्तव्यः । अजो मेषः । विशेषान्तरमप्यत्रोक्तम्—

गोगजाश्वाविशालासु तत्पुरीषस्य निष्क्रमम् ।
अस्तङ्गते न कर्तव्यं देवदेवे दिवाकरे ॥ इति ।

गणकृते तु विशेषः ।

तित्तिरिमयूरलावकचकोरसितमेषवानरशुकाद्याः ।
सन्मत्तकुक्कुटमथो खलु विभृयादेवाश्वशालासु ॥
दीपो हयशालायां प्रयत्नतः सार्वरात्रिकः कार्यः ।
प्रभया प्रतिहन्यन्ते रक्षोगणतस्कराद्याश्च ॥ इति ।

इत्यश्वशालालक्षणम् ।

अथाश्वाध्यक्षलक्षणम् ।

विष्णुधर्मोत्तरे,

हयशिक्षाविधानज्ञस्तच्चिकित्सितपारगः ।
अश्वाध्यक्षो महीभर्तुः स्वासनश्च प्रशस्यते ॥ इति ।

इत्यश्वाध्यक्षलक्षणम् ।

इति श्रीमत्सकलसामन्तचक्रचूडामणिमरीचिमञ्जरीनीराजितचरणकमल–
श्रीमन्महाराजाधिराजप्रतापरुद्रतनूज–
श्रीमधुकरसाहसूनु–
चतुरुदधिवलयवसुन्धराहृदयपुण्डरीकविकासदिनकर–

श्रीमन्महाराजाधिराजश्रीवीरसिंहदेवोद्योजित-
श्रीहंसपण्डितात्मजश्रीपरशुराममिश्रसूनु-
सकलविद्यापारावारपारीण-
जगद्दारिद्र्यमहागजपारीन्द्र-
विद्वज्जनजीवातु-
श्रीमन्मित्रमिश्रकृते-
वीरमित्रोदयाभिधनिबन्धे लक्षणप्रकाशे
अश्वलक्षणप्रकरणं समाप्तम् ।

अथ शालग्रामशिलामूर्तिलक्षणप्रकरणम्।

तत्र तावत्

शालग्रामशिलाचक्रं पूजनीयं सदा द्विजैः।
शालग्रामशिलापूजां विना योऽश्नाति किञ्चन॥
स चाण्डालादिविष्ठायामाकल्पं जायते कृमिः।

इत्यादिवचनैः शालग्रामशिलापूजाया नित्यत्वाभिधानात्,

लाञ्छनैर्विविधाकारैर्लाञ्छितं यच्च दृश्यते।
चक्राङ्कितं हरेश्चापि शालग्रामस्य लक्षणम्॥
यथायोग्यं विचार्यैव ग्रहीतव्यं प्रयत्नतः।

इत्यादिवचनैः सुलक्षणानामेव शालग्रामशिलामूर्तीनां पूज्यत्वविधानात्,

बद्धचक्राथ वा या स्याद्भग्नचक्रा त्वधोमुखी।
पूजयेद्यः प्रमादेन दुःखमेव लभेत सः॥
शेषा तु गर्हिता प्रोक्ता तां गृही तु न पूजयेत्।

इत्यादिवचनैस्तु दुर्लक्षणमूर्तीनां दुःखदातृत्वेन हेयत्वात्सुलक्षणा एव शालग्रामशिलामूर्तयः पूज्याः। तत्र कानि सुलक्षणानि कानि दुर्लक्षणानीति शालग्रामलक्षणान्युच्यन्ते। तत्रादौ शालग्रामपदं विचार्यते। केचित् शालग्राम इत्यत्र तालव्यं शकारं पठन्ति, केचिच्च दन्त्यसकारम्, तत्र किं युक्तमिति।

वाराहपुराणे,

मया देवप्रसादेन श्रुतं मन्दारवर्णनम्।
मन्दारात्परमं स्थानं विष्णोस्तद्वक्तुमर्हसि॥

इति धरण्या पृष्टे वराह उवाच।

शृणु तत्त्वेन मे देवि यन्मां त्वं परिपृच्छसि।
कथयिष्यामि ते गुह्यं शालग्राममिति स्मृतम्॥

इत्युपक्रम्य शालग्रामतीर्थस्य तत्र विद्यमानानां गण्डक्या-दिनदीनां सोमेशादिलिङ्गानां च उत्पत्तिमहिमानमुक्त्वा-

सालङ्कायनकोऽप्यात्र क्षेत्रे तस्मिन् परे मम ।
शालग्रामे महर्षीणमास्थितः परमं तपः ॥

इत्यादिना कश्चित्सालङ्कायननामा मुनिः शालग्रामतीर्थे म-मारावनं कुर्वन् महत्तपश्चकार इति वराहरूपी विष्णुर्धरां प्रत्यु-क्तवानिति पूर्वकथासम्बन्धः । ततः-

भगवन्देवदेवेश सालङ्कायनको मुनिः ।
किं चकार तपः कुर्वन् तव क्षेत्रे विमुक्तिदे ॥
इति पुनर्धरण्या पृष्टे वराह उवाच ।
अथ दीर्घेण कालेन स ऋषिः शंसितव्रतः ।
तप्यमानो यथान्यायमपश्यच्छालमुत्तमम् ॥
अभिन्नमतुलच्छायं विशालं पुष्पितं तथा ।
मनोज्ञं च सुगन्धं च देवानामपि दुर्लभम् ॥
ऋषिर्ज्ञानपरिश्रान्तः सालङ्कायनकोऽद्भुतम् ।
पश्यते च पुनः शालं शुभानां शुभदर्शनम् ॥
ततो दृष्ट्वा महाशालं परिश्रान्तो महामुनिः ।
विश्रामं कुरुते तत्र द्रष्टुकामोऽथ मां मुनिः ॥
शालस्य तस्य पूर्वेण स्थितः पश्चान्मुखो मुनिः ।
मायया मम मूढात्मा शक्तो द्रष्टुं न मामभूत् ॥
ततः पूर्वेण पार्श्वेण तस्य शालस्य सुन्दरि ।
वैशाखमासद्वादश्यां मद्दर्शनमुपागतः ॥
दृष्ट्वा मां तत्र स मुनिस्तपस्वी शंसितव्रतः ।
तुष्टाव वैदिकैः सूक्तैः प्रणम्य च पुनः पुनः ॥
ततोऽहं स्तूयमानो वै ऋषिमुख्येन सुन्दरि ।

प्राप्तश्च परमां प्रीतिं तमवोचमृषिं तदा ॥
साधु ब्रह्मन्महाभाग सालङ्कायन सत्तम ।
तपसानेन सन्तुष्टः स्तुत्या चैवानया तव ॥
वरं वरय भद्रं ते संसिद्धस्तपसा भवान् ।
एवमुक्तः स तु मया सालङ्कायनको मुनिः ॥
शालवृक्षं समाश्रित्य निभृतेनान्तरात्मना ।
ततो मां भाषते देवि स ऋषिः शंसितव्रतः ॥
तवैवाराधनार्थाय तपस्तप्तं मया हरे ।

इति तद्वचः समाकर्ण्य तस्मै अभिलषितं वरं दत्त्वा तं मत्य-हमित्यवोचम्—

अन्यच्च गुह्यं वक्ष्यामि सालङ्कायन तच्छृणु ।
तव प्रीत्या प्रवक्ष्यामि येनैतत्क्षेत्रमुत्तमम् ॥
शालग्राममितिख्यातं तन्निबोध मुने शुभम् ।
योऽयं वृक्षस्त्वया दृष्टः सोऽहमेव न संशयः ॥
एतत्कोऽपि न जानाति विना देवं महेश्वरम् ।
माययाहं निगूढोऽस्मि त्वत्प्रसादात्प्रकाशितम् ॥
एवं तस्मै वरं दत्त्वा सालङ्कायनकाय वै ।
पश्यतस्तस्य वसुधे तत्रैवान्तर्हितोऽभवम् ॥
वृक्षं दक्षिणतः कृत्वा जगाम स्वाश्रमं मुनिः ।
मम तद्रोचते स्थानं गिरिकूटशिलोच्चये ॥
शालग्राममितिख्यातं भक्तसंसारमोक्षणम् ।

इत्युपसंहृतम् । एतैश्च वचनैः शालेन वृक्षेण गम्यते ज्ञायते यः पर्वतविशेषः स शालग्रामगिरिस्तीर्थविशेष इत्युच्यते । गम्ॢ गतावित्यस्माद्धातोः "अकर्तरि च कारके संज्ञायाम्" इति कर्मणि घञ्, पृषोदरादित्वाद्रेफे वृद्धौ च कृतायां ग्राम इति

सम्पद्यते । ततश्च धातूनामनेकार्थत्वात् गमेरपि ज्ञानार्थत्वं युक्तमेव । धातूनामनेकार्थत्वं चोक्तम्—

महाभाष्ये,

वपिः प्रकिरणे दृष्टश्छेदने चापि वर्त्तते । इति ।

अत्र शालशब्दो दन्त्यादिस्तालव्यादिश्च । तत्राद्यः सल गतौ इत्यस्माद्दन्त्यादेर्धातोः सल्यते गम्यते इति कर्मणि घञि वृद्धौ च । सारशब्दाद्वा—

भूमनिन्दाप्रशंसासु नित्ययोगेऽतिशायने ।
संसर्गेऽस्तिविवक्षायां भवन्ति मतुबादयः ॥

इति वार्तिककारवचनात् अतिशायने अर्श आद्यचि कृते रलयोरेकत्वस्मरणात् साल इति । तथा च—

रायमुकुट,

पुंसि भूरुहमात्रेऽपि सालो वरणसर्जयोः ।

इति दन्त्यादौ रभसादेः ।

सालकाननशोभिनि । इति दण्डी च ।

सालः पादपमात्रे स्यात्प्राकारे सर्जकद्रुमे ।

इति विश्वः ।

सालो वृक्षान्तरे दुर्गे–इत्यनेकार्थः ।

द्वितीयस्तु शल गतावित्यस्माद्धातोः शलति वायुना चलतीति कर्त्तरि "ज्वलितिकसन्तेभ्यो ण" इति णे कृते सिध्यति ।

शालो हाले नृपे मत्स्यप्रभेदे सर्जपादपे ।

इति विश्वः ।

अत्र रायमुकुटे–"अनोकहः कुटः शाल" इत्येतदमरश्लोकव्याख्यानावसरे सल गतौ सालो दन्त्यादिः सलति वायुना चलति "ज्वलितिकसन्तेभ्यो ण" इति णो वा ।

पुंसि भूरुहमात्रेऽपि सालो वरणसर्जयोः ॥

इति दन्त्यादौ रभसादेरिति यदुक्तम्, तच्चिन्त्यम्। दन्त्यादेः शलधातोश्च ज्वलादावपि पाठादिति। एवं च दन्त्यादिस्तालव्यादिश्च शालशब्दः सिद्धः। ततश्च शालवृक्षोपलक्षितः पर्वतविशेषः शालग्रामतीर्थमिति सिद्धम्। शालग्रामतीर्थपरिमाणं चोक्तम्—

वाराहे,

एतत्ते सर्वमाख्यातं क्षेत्रं गुह्यं वसुन्धरे।
आरभ्य मुक्तिक्षेत्रं तत्क्षेत्रं द्वादशयोजनम् ॥
शालग्रामस्वरूपेण मया यत्र स्वयं स्थितम्। इति।

तत्रोत्पन्नाः शिलाः शालग्रामाभिधानाः। तत्र दन्त्यादिस्तालव्यादिरित्युभयविधोऽपि शालग्रामशब्दप्रयोगः साधीयानिति सिद्धान्तः। ताश्च सर्वा अपि शिलाः पूजने प्रशस्ताः।

तथा चोक्तम्—

वाराहे महादेवेन,

शालग्रामगिरिर्विष्णुरहं सोमेश्वराभिधः इति।

तत्रैव विष्णुनाप्युक्तम्—

तस्मिन् क्षेत्रे हरो देवो मत्स्वरूपेण संयुतः।
शालग्रामे गिरौ तस्मिन् शिलारूपेण तिष्ठति ॥
अहं तिष्ठामि तत्रैव गिरिरूपेण नित्यदा।
तस्मिन् शिलाः समग्रास्तु मत्स्वरूपा न संशयः ॥
पूजनीयाः प्रयत्नेन किं पुनश्चक्रलाञ्छिताः। इति।

चक्रलाञ्छितानां तु प्रशस्ततरत्वं तदन्तर्गततीर्थविशेषोत्पन्नत्वात्। तदप्युक्तं शालग्रामार्थमुक्त्वा—

वाराहे,

गुह्यानि तत्र वसुधे तीर्थानि दश पञ्च च।

नाद्यापि केचिज्जानन्ति मुच्यन्ते यैरिह स्थिताः ॥
तत्र विल्वप्रभं नाम गुह्यं क्षेत्रं मम प्रियम् ।
इत्युपक्रम्य,
चक्रस्वामीति विख्यातं तस्मिन् क्षेत्रे परं मम ।
चक्राङ्किताशिलास्तत्र दृश्यन्ते च इतस्ततः ॥
चक्राङ्कितशिला यत्र दृश्यन्ते वरवर्णिनि ।
तदेतद्विद्धि वसुधे समन्ताद्योजनत्रयम् ॥ इति ।

अत्र गण्डकीनदीजलमध्योत्पन्नाः शालग्रामशिलाः प्रशस्ततमाः।तत्र गण्डक्यां शालग्रामशिलारूपी विष्णुस्तिष्ठतीति हेतुः ।

एतदुपाख्यानञ्च वाराहपुराणे श्रूयते। पूर्वं गण्डक्या महत्तपस्तप्तं तत्तपसा सन्तुष्टो विष्णुर्वरं गृहाणेति तामाह । ततः सा विष्णुमित्याहेत्यूचे सोमं प्रति देवः।सोमश्चन्द्रः। देवः शङ्करः ।

ततो हिमांशो सा देवी गण्डकी लोकतारिणी ।
प्राञ्जलिः प्रणता भूत्वा मधुरं वाक्यमब्रवीत् ॥
यदि देव प्रसन्नोऽसि देयो मे वाञ्छितो वरः ।
मम गर्भगतो भूत्वा विष्णो मत्पुत्रतां व्रज ॥
ततः प्रसन्नो भगवान् चिन्तयामास गोपते ।
किं याचितं निम्नगया नित्यं मत्सङ्गलुब्धया ॥
दास्यामि याचितं येन लोकानां भवमोक्षणम् ।
इत्येवं कृपया देवो निश्चित्य मनसा स्वयम् ॥
गण्डकीमवदत्प्रीतः शृणु देवि वचो मम ।
शालग्रामशिलारूपी तव गर्भगतः सदा ॥
स्थास्यामि तव पुत्रत्वे भक्तानुग्रहकारणात् ।
मत्सान्निध्यान्नदीनां त्वमतिश्रेष्ठा भविष्यसि ॥
दर्शनात्स्पर्शनात्स्नानात्पानाच्चैवावगाहनात् ।

हरिष्यसि महापापं वाङ्मनःकायसम्भवम् ॥
एवं दत्त्वा वरान्देव्यै तत्रैवान्तरधीयत ।
ततः प्रभृति विप्राम: क्षेत्रेऽस्मिन् शशलाञ्छन ॥
अहं च भगवान् विष्णुर्भक्तेच्छोपात्तविग्रहः । इति ।

पाद्मे कार्तिकमाहात्म्ये त्वन्यथैवोपाख्यानं श्रूयते ।

तद्यथा–कश्चिद्वेदशिरा नाम महामुनिर्गङ्गातीरे तीव्रं तपश्चकार ततस्तत्तपसा भीतः शक्रो मञ्जुवागित्यभिधानां कां चिदेवकन्यां तत्तपोविघ्नार्थं प्रेषितवान् । ततः सा महेन्द्रप्रेषिता वेदशिरसस्तपोविघ्नं कुर्वती क्रुद्धेन तेन मुनिना त्वं नदी भवेति शप्ता । ततस्तया महता प्रयत्नेन विज्ञापितो मुनिस्तामित्यथोचत् ।

तदोवाच मुनिः शान्तो नदीभूत्वा जनार्दनम् ।
स्वोदरे त्वं धारयन्ती कृतकृत्यं जनं कुरु ॥
शालग्रामशिलारूपी त्वयि जातो जनार्दनः ।
त्वद्यशः प्रसरेल्लोके मुक्तिदाता नृणामिह ॥
सैषा वै मञ्जुवाक् देवी गण्डकी सरितां वरा ।
तस्यां विष्णुः शिलारूपी वृन्दाशापाद्भूव ह ॥

इति धूम्रकेशं प्रति यमो व्याजहार । वृन्दाशापोपाख्यानं तु तत्रैव द्रष्टव्यमित्यास्तां तावत्प्रपञ्चेन ।

इति दन्त्यादितालव्यादिशालग्रामपदविचारः ।

अथ शालग्राममाहात्म्यम् ।

पाद्मे माघमाहात्म्ये,

यः पूजयेद्धरिं चक्रे शालग्रामशिलोद्भवे ।
राजसूयसहस्रेण तेनेष्टं प्रतिवासरम् ॥
यदामनन्ति वेदान्ता ब्रह्म निर्गुणमच्युतम् ।

तत्प्रसादो भवेन्नृणां शालग्रामशिलार्चनात् ॥
महाकाष्ठस्थितो वह्निर्मथ्यमानः प्रकाशते ।
अपि पापसमाचाराः कर्मण्यनधिकारिणः ॥
शालग्रामार्चका वैश्य नैव यान्ति यमालयम् ।
न तथा रमते लक्ष्म्यां न तथा स्वपुरे हरिः ॥
सालग्रामशिलाचक्रे यथा स रमते सदा ।
अग्निहोत्रं हुतं तेन दत्ता पृथ्वी ससागरा ॥
येनार्चितो हरिश्चक्रे शालग्रामसमुद्भवे ।
कामैः क्रोधैर्मदैर्लोभैर्व्याप्तो योऽत्र नराधमः ॥
सोऽपि याति हरेर्लोकं सालग्रामशिलार्चनात् ।
यः पूजयति गोविन्दं शालग्रामे सदा नरः ॥
आभूतसंप्लवं यावन्न स प्रच्यवते दिवः ।
विना तीर्थैर्विना यज्ञैर्विना दानैर्विना मखैः ॥
मुक्तिं याति नरोऽवश्यं शालग्रामशिलार्चनात् ।
नरकं गर्भवासं च तिर्यक्त्वं कृमियोनिकम् ॥
न याति वैश्य पापोऽपि सालग्रामेऽच्युतार्चकः ।
दीक्षाविधानमन्त्रज्ञश्चक्रे यो बलिमाहरेत् ॥
स याति वैष्णवं धाम सत्यं सत्यं मयोदितम् ।
नैवेद्यैर्विविधैः पुष्पैर्धूपदीपैर्विलेपनैः ॥
गीतवादित्रस्तोत्राद्यैः शालग्रामशिलार्चनम् ।
कुरुते मानवो यस्तु कलौ भक्तिपरायणः ॥
कल्पकोटिसहस्राणि रमते सन्निधौ हरेः ।
लिङ्गैस्तु कोटिभिर्दृष्टैर्यत्फलं पूजितैस्तु तैः ॥
सालग्रामशिलायास्तु एकेनापीह तत्फलम् ।
सकृदप्यर्चितैर्लिङ्गैः शालग्रामशिलोद्भवैः ॥

मुक्तिं लभन्ते मनुजा नित्यं साङ्ख्येन वर्जिताः ।
सालग्रामशिलारूपी यत्र तिष्ठति केशवः ॥
तत्र देवासुरा यक्षा भुवनानि चतुर्दश ।
सालग्रामशिलायां च यः श्राद्धं कुरुते नरः ॥
शालग्रामशिलाग्रे तु यः श्राद्धं कुरुते नरः । इति पाठान्तरम्।
पितरस्तस्य तिष्ठन्ति तृप्ताः कल्पशतं दिवि ।
शालग्रामशिला यत्र तत्तीर्थं योजनत्रयम् ॥
तत्र दानं च होमश्च सप्तकोटिगुणं भवेत् ।
सालग्रामसमीपे तु क्रोशमात्रं समन्ततः ॥
कीकटेऽपि मृतो याति वैकुण्ठभवनं नरः ।
सालग्रामशिलाचक्रं यो दद्याद्दानमुत्तमम् ॥
भूचक्रं तेन दत्तं स्यात्सशैलवनकाननम् । इति ।
स्कान्दे कार्तिकमाहात्म्ये श्रीशिवस्कन्दसंवादे,
सालग्रामशिलायां तु त्रैलोक्यं सचराचरम् ।
मया सह महासेन लीनं तिष्ठति सर्वदा ॥
दृष्टा प्रणमिता येन स्नापिता पूजिता तथा ।
यज्ञकोटिसमं पुण्यं गवां कोटिफलं भवेत् ॥
कामासक्तोऽपि यो नित्यं भक्तिभावविवर्जितः ।
सालग्रामशिलां पुत्र सम्पूज्यैवाच्युतो भवेत् ॥
सालग्रामशिलाविम्बं हत्याकोटिविनाशनम् ।
स्मृतं सङ्कीर्तितं ध्यातं पूजितं च नमस्कृतम् ॥
सालग्रामशिलां दृष्ट्वा यान्ति पापान्यनेकशः ।
सिंहं दृष्ट्वा यथा यान्ति वने मृगगणा भयात् ॥
मनः करोति मनुजः सालग्रामशिलार्चने ।
पापानि विलयं यान्ति तमः सूर्योदये यथा ॥

कामासक्तोऽथ वा क्रुद्धः सालग्रामशिलार्चनम् ।
भक्त्या वा यदि वाऽभक्त्या कृत्वा मुक्तिमवाप्नुयात् ॥
वैवस्वतभयं नास्ति तथा मरणजन्मनोः ।
यः कथां कुरुते विष्णोः सालग्रामशिलाग्रतः ॥
गन्धमाल्यादिनैवेद्यैर्दीपैर्धूपैश्च लेपनैः ।
गीतैर्वाद्यैस्तथा स्तोत्रैः सालग्रामशिलार्चनम् ॥
कुरुते मानवो यस्तु कलौ भक्तिपरायणः ।
कल्पकोटिसहस्राणि रमते विष्णुमन्दिरे ॥
सालग्रामे नमस्कारे भावेनापि नरैः कृते ।
भयं नैव करिष्यन्ति मद्भक्तास्ते नरा भुवि ॥
'सालग्रामनमस्कारः शाठ्येनापि यतः कृतः ।
मानवाः किं करिष्यन्ति मद्भक्तास्ते नरा भुवि' ॥ इत्यपि क्वचित्पाठः ।
मद्भक्तिबलदर्पिष्ठा मत्पश्चं न नमन्ति ये ।
वासुदेवं न ते ज्ञेया मद्भक्ताः पापिनो हि ते ॥
सालग्रामशिलायां तु सदा पुत्र वसाम्यहम् ।
दत्तं देवेन तुष्टेन स्वस्थानं मम भक्तितः ॥
कल्पकोटिसहस्रैस्तु पूजिते मयि यत्फलम् ।
तत्फलं कोटिगुणितं सालग्रामशिलार्चने ॥
पूजितोऽहं न तैर्मर्त्यैर्नमितोऽहं न तैर्नरैः ।
न कृतं मर्त्यलोके यैः सालग्रामशिलार्चनम् ॥
सालग्रामशिलाबिम्बं नार्चितं यदि पुत्रक ।
यो हि माहेश्वरो भूत्वा वैष्णवं लिङ्गमुत्तमम् ॥
द्वेष्टि वै याति नरकं यावदिन्द्राश्चतुर्दश ।
संसारदुःखकान्तारे निमज्जन्ति नराधमाः ॥

वर्षकोटिसहस्राणि कृष्णाराधनवर्जिताः ।
सकृदप्यर्चिते विम्बे सालग्रामसमुद्भवे ॥
मुक्तिं प्रयान्ति मनुजा नूनं सांख्येन वर्जिताः ।
मल्लिङ्गैः कोटिभिर्दृष्टैर्यत्फलं पूजितैः स्तुतैः ॥
सालग्रामशिलायां तु एकेनापीह तद्भवेत् ।
तस्माद्भक्त्या च मद्भक्तैः प्रीत्यर्थं मम पुत्रक ॥
कर्तव्यं सततं भक्त्या सालग्रामशिलार्चनम् ।
सालग्रामशिलारूपी यत्र तिष्ठति केशवः ॥
तत्र देवासुरा यक्षा भुवनानि चतुर्दश ।
सालग्रामशिलाग्रे तु सकृत् पिण्डेन तर्पिताः ॥
वसन्ति पितरस्तस्य न सङ्ख्या तत्र विद्यते ।
प्रायश्चित्ते समुत्पन्ने किं दानैः किमुपोषणैः ॥
चान्द्रायणैश्च तीर्थैश्च पीत्वा पादोदकं शुचिः ।
प्रमाणमस्ति सर्वस्य सुकृतस्य हि पुत्रक ॥
फलं प्रमाणहीनं तु सालग्रामशिलार्चने ।
यो ददाति शिलां विष्णोः सालग्रामसमुद्भवाम् ॥
विप्राय विप्रमुख्याय तेनेष्टं बहुभिर्मखैः ।
मानुष्ये दुर्लभा लोके सालग्रामशिलोद्भवा ॥
प्राप्यते न विना पुण्यैः कलिकाले विशेषतः ।
स धन्यः पुरुषो लोके सफलं तस्य जीवितम् ॥
सालग्रामशिला शुद्धा गृहे यस्य च पूजिता ।
सन्नियम्येन्द्रियग्रामं सालग्रामशिलार्चनम् ॥
यः कुर्यान्मानवो भक्त्या स याति परमं पदम् ।
भक्त्या वा यदि वाऽभक्त्या यः करोति स पुण्यभाक् ॥

---

१ ज्ञानेन ।

द्वेषेणापि च लोभेन दम्भेन कपटेन वा ।
सालग्रामोद्भवं देवं दृष्ट्वा पापात्प्रमुच्यते ॥
अशुचिर्वा दुराचारः सत्यशौचविवर्जितः ।
सालग्रामशिलां स्पृष्ट्वा सद्य एव शुचिर्भवेत् ॥
तिलप्रस्थशतं भक्त्या यो ददाति दिने दिने ।
तत्फलं समवाप्नोति सालग्रामशिलार्चनात् ॥
पत्रं पुष्पं फलं मूलं तोयं दूर्वाक्षताः सुत ।
जायते मेरुणा तुल्यं सालग्रामशिलार्पितम् ॥
विधिहीनोऽपि यः कुर्यात् क्रियामन्त्रविवर्जितः ।
चक्रपूजामवाप्नोति सम्यक्शास्त्रोदितं फलम् ॥
स्कन्धे कृत्वा तु योऽध्वानं वहते शैलनायकम् ।
तेनेष्टं तु भवेत्सर्वं त्रैलोक्यं सचराचरम् ॥
ब्रह्महत्यादिकं पापं यत्किञ्चित्कुरुते नरः ।
तत्सर्वं निर्दहत्याशु सालग्रामशिलार्चनम् ॥
पाद्मे कार्तिकमाहात्म्ये,
सालग्रामशिलायां तु यैर्नरैः पूजितो हरिः ।
संशोध्य तेषां पापानि मुक्तये सिद्धिदो भवेत् ॥
कार्तिके मथुरायां तु सारूप्यं दिशते हरिः ।
दृश्यते हरेरिति पाठान्तरम् ।
सालग्रामशिलायां वै पितॄनुद्दिश्य पूजितः ।
कृष्णः समुद्धरेत्तस्य पितॄश्चैतान् सलोकताम् ॥ इति ।
गरुडपुराणे,
सालग्रामशिला यत्र देवो द्वारावतीभवः ।
उभयोः सङ्गमो यत्र तत्र मुक्तिर्न संशयः ॥
सालग्रामो द्वारका च नैमिषं पुष्करं गया ।

वाराणसी प्रयागं च कुरुक्षेत्रं च पुष्करम् ॥
गङ्गा च नर्मदा गोदा चन्द्रभागा सरस्वती ।
पुरुषोत्तमो महाकालस्तीर्थान्येतानि शङ्कर ॥
सर्वपापहराण्येव भुक्तिमुक्तिप्रदानि वै । इति ।
बृहन्नारदीये यज्ञध्वजोपाख्यानान्ते,
सालग्रामशिलारूपी यत्र तिष्ठति केशवः ।
न बाधन्तेऽसुरास्तत्र भूतवेतालकादयः ॥
सालग्रामशिला यत्र तत्तीर्थं तत्तपोवनम् ।
शतं वा पूजिता भक्त्या तदा स्यादधिकं फलम् ॥ इति ।
तथा च हेमाद्रौ कश्चिद्विशेषः स्मर्यते ।
सूर्यचन्द्रग्रहे मासे यत्किञ्चित्क्रियते गृहे ।
तीर्थे कोटिगुणं पुण्यं सालग्रामशिलाग्रतः ॥
नित्यं च पुष्करं तत्र प्रयागं च पृथूदकम् ।
प्रभासं च कुरुक्षेत्रं तथा पिण्डारकं पुनः ॥
कोटितीर्थमिति प्रोक्तं शुक्रतीर्थं तथैव च ।
वाराणसी गया चै व मथुरा नैमिषं तथा ॥
गङ्गाद्वारं सौकरं च गङ्गासागरमेव च ।
ॐकारं नर्मदायां च केदारं चाविमुक्तकम् ॥
अवन्ती द्वारका काञ्ची यमुना च सरस्वती ।
गोदावरी तुङ्गभद्रा गङ्गा च नर्मदा तथा ॥
नदी रूपवती पुण्या नदी वेत्रवती तथा ।
अट्टहासं महाकालं देवं विश्वेश्वरं तथा ॥
महादेवं महानादं देवं रामेश्वरं तथा ।
रुद्रं महालयं चैव तथैव शशिशेखरम् ॥
भैरवं भृगुतुङ्गं च भीमनादं तथैव च ।

भूतेश्वरं भस्मगात्रं यानि लिङ्गानि भूतले ॥
स्वर्गे च यानि पाताले चान्तरिक्षे युधिष्ठिर ।
सालग्रामशिलायां तु प्रत्यहं निवसन्ति च ॥
ब्रह्मतीर्थानि सर्वाणि सूर्यतीर्थानि यानि च ।
सुरसिद्धमुनीन्द्राणां त्रिषु लोकेषु यानि च ॥
वसन्ति तत्र राजेन्द्र प्रत्यहं पाण्डुनन्दन ।
सालग्रामशिलायां तु समीपे केशवस्य हि ॥
वेदास्त्रयो मखाः सर्वे अश्वमेधादयश्च ये ।
व्रतानि यान्यनेकानि पुराणानि तथाऽऽगमाः ॥
तपांसि नियमाः सर्वे त्रिदशाः पाण्डुनन्दन ।
सालग्रामशिला यत्र तत्र तिष्ठन्ति प्रत्यहम् ॥
तीर्थापेक्षा न तत्रास्ति यत्र द्वारवती शिला ।
सालग्रामशिलामुद्रा यत्र चक्राङ्किता भवेत् ॥
कुरुक्षेत्रेण किं तस्य सम्प्राप्ते ग्रहणे रवौ ।
सालग्रामशिला यत्र दृश्यते चक्रलाञ्छिता ॥
प्रभासे यत्फलं प्रोक्तं ग्रस्ते रात्रौ निशाकरे ।
कृते दाने भवेत्पुण्यं सालग्रामशिलाग्रतः ॥
सालग्रामशिलां हित्वा योऽन्यं धर्ममपेक्षते ।
कलिकाले विशेषेण मुष्टोऽसौ पापतस्करैः ॥
सुलभं किं न सेवेत सालग्रामशिलाजलम् ।
यस्य स्पर्शनमात्रेण पूतो भवति मानवः ॥
यो ददाति शिलां विष्णोः सालग्रामशिलोद्भवाम् ।
वैष्णवो विष्णुभक्ताय तेनेष्टं क्रतुभिः शतैः ॥
सालग्रामशिलादानं यः करोति हि पार्थिव ।
अग्निष्टोमादिभिर्यज्ञैस्तेनेष्टं तु दिने दिने ॥

सालग्रामशिलादानं कृतं येन च पार्थिव ।
स्वर्गे मर्त्ये च पाताले पूज्यते वै स पार्थिव ॥
सालग्रामशिलाग्रावा नास्ति नास्ति पुनः पुनः ।
नराणां दुर्लभा लोके सालग्रामोद्भवा शिला ॥
प्राप्यते न विना पुण्यैः कलिकाले विशेषतः ।
स धन्यः पुरुषो लोके सफलं तस्य जीवितम् ॥
सालग्राममयी मुद्रा गृहे यस्य सुपूजिता ।
जलमन्नं हविष्यं च पत्रं पुष्पं फलादिकम् ॥
यत्किञ्चिद्ध्रियते गेहे वस्त्राभरणमानुपम् ।
गोमहिष्यादिकं यच्च कृमिकीटादिकं तथा ॥
सालग्रामस्य सान्निध्यात्सर्वं याति सुरालयम् ।
सौरिवाहनशृङ्गाग्रैर्भिद्यते तस्य नो तनुः ॥
सौरिर्यमः ।
मतिश्च जायते यस्य सालग्रामशिलार्चने ।
आयान्ति च न पापानि कृतानि सुबहून्यपि ॥
व्रजन्ति न पथं सौरेः सालग्रामशिलार्चनात् ।
सालग्रामोद्भवं शैलं गृहे यस्य न विद्यते ॥
स सीदति न सन्देहः पङ्के मग्नो यथा गजः ।
सालग्रामशिलायां तु सर्वदा वसते हरिः ॥
प्रत्यक्षमर्चितस्तेन देवदेवो जनार्दनः ।
सालग्रामोद्भवं लिङ्गं पूजितं येन भूपते ॥
दध्ना घृतेन पयसा मधुना तीर्थवारिभिः ।
यः स्नापयति देवेशं सालग्रामसमुद्भवम् ॥
तस्य पुण्यं प्रवक्ष्यामि इन्द्रद्युम्न निबोध मे ।
वैष्णवोऽसि महाभाग सदा भागवतप्रिय ॥

मन्वन्तरं तु वसतां वाराणस्यां तु यत्फलम् ।
वामरेकेन तत्पुण्यं स्नानं दत्त्वा तु केशवे ॥
द्वादश्यां शतसाहस्रं पर्वकाले ततोऽधिकम् ।
पञ्चामृतेन कर्तव्यं तस्मात्स्नानं प्रयत्नतः ॥
मधुदध्याद्यभावेन घृतस्य च नराधिप ।
क्षीरस्नानेन चैकेन सर्वं सम्पूर्णतां व्रजेत् ॥
सालग्रामशिलास्पर्शं ये कुर्वन्ति दिने दिने ।
वाञ्छन्ति करसंस्पर्शं तेषां देवाः सवासवाः ॥
यः पश्यति नरो भक्त्या सालग्रामशिलार्चनम् ।
जन्मायुतसहस्राणां कृतस्तेनाथ सङ्क्षयः ॥
प्रायश्चित्तसहस्राणि कृत्वा व्रतशतानि च ।
कलौ गच्छन्ति पापानि न विष्णोः स्मरणं विना ॥
काले वा यदि वाऽकाले सालग्रामशिलार्चनम् ।
भक्त्या वा यदि वाऽभक्त्या यः करोति स पुण्यभाक् ॥
द्वेषेण वाथ लोभेन दम्भेन कपटेन वा ।
सालग्रामोद्भवं देवं दृष्ट्वा पापैः प्रमुच्यते ॥
अशुचिश्चाप्यनाचारः सत्यशौचविवर्जितः ।
सालग्रामोद्भवं देवं दृष्ट्वा पापैः प्रमुच्यते ॥
अशुचिश्चाप्यनाचारः सत्यशौचविवर्जितः ।
सालग्रामोद्भवं शैलं स्पृष्ट्वा सोऽपि शुचिर्भवेत् ॥
पत्रं पुष्पं फलं तोयं भक्त्या दूर्वाङ्कुरं नृप ।
जायते मेरुणा तुल्यं सालग्रामशिलार्पितम् ॥
विधिहीनोऽपि यां कां चित्क्रियां मन्त्रविवर्जिताम् ।
कुर्यादिति शेषः ।
चक्राङ्कपूजनात्सम्यक् लभेच्छास्त्रोदितं फलम् ॥

चक्राङ्कितशिलाग्रे तु कुर्याज्जागरणं हि यः ।
एकादश्यां नरश्रेष्ठ देवास्तस्य वरप्रदाः ॥
यत्र तिष्ठति चक्राङ्को देवो द्वारावतीभवः ।
तीर्थकोटिसहस्राणि तत्र सन्निहितानि वै ॥
यत्र यत्र नृपश्रेष्ठ देवश्चक्राङ्कचिह्नितः ।
तत्र गच्छ महाभाग संसाराब्धिं तरिष्यसि ॥
कलिकालकृतान्तस्य को बिभेति नराधिप ।
चक्राङ्कितशिला यस्य हृदयान्नापसर्पति ॥
सालग्रामोद्भवं दृष्ट्वा न्यस्तं हृदि जनाधिप ।
नावेक्षितुं शक्नुवन्ति सर्वे ते यमकिङ्कराः ॥
सालग्रामोद्भवं शैलं द्वारकायां समुद्भवम् ।
कलिकालेऽपि राजेन्द्र न जहाति जनार्दनः ॥
यदीच्छसि हि दुष्पारं तर्तुं संसारसागरम् ।
सालग्राममयं शैलं भक्त्यार्चय महीपते ॥
अर्चितः पूजितो ध्यातः संस्तुतः शैलनायकः ।
पापिनामुपकाराय किं पुनर्धर्मशालिनाम् ॥
जन्मप्रभृति यस्यापि दुष्कृतानि त्वनेकशः ।
इमां मुद्रां समभ्यर्च्य मुच्यते सोऽपि तत्क्षणात् ॥
स्वमन्त्रेण बुधैः पूज्यः स्वकैर्योनैः स्वमुद्रया ।
हरिस्तत्र समाविष्टः सर्वदा नात्र संशयः ॥
लक्ष्मीर्मेधा स्वधा कान्तिः पुष्टिः श्रद्धा सरस्वती ।
सिद्धिर्ऋद्धिस्तथा सर्वा मुद्रायां नित्यसंस्थिताः ॥
सततं चैव यत्कृत्यं हरेर्देशं समाश्रितः ।
ध्यानं पूजां तथा दानमग्निकार्यं जपादिकम् ॥
तस्याग्रतस्तु यः कुर्यात्तत्सर्वमक्षयं भवेत् । इति ।

तथा,
दवदाहो विषं चैव वन्हिचौरभयं तथा ।
सर्वाणि प्रशमं यान्ति यत्र चक्राङ्कितो भवेत् ॥
द्वारवत्याः शिला देवि मुद्रया मम मुद्रिता ।
यत्रापि नीयते तत्स्यात्तीर्थं द्वादशयोजनम् ॥
शालग्रामशिला यत्र तत्र सन्निहितो हरिः ।
तत्सन्निधौ त्यजेत्प्राणान् विष्णुलोके महीयते ॥ इति ।
पुराणसङ्ग्रहेऽपि,
सालग्रामसमीपे तु क्रोशमात्रं समन्ततः ।
कीकटेऽपि मृतो याति वैकुण्ठभवनं नरः ॥ इति ।

इति सालग्रामशिलामाहात्म्यम् ।

अथ शालग्रामचक्रमाहात्म्यम् ।

वैखानससंहितायाम्,

हरिरुवाच ।

इदानीं कथयिष्यामि देवं देवनमस्कृतम् ।
पूर्वं श्रुतं मया सम्यक् सकाशाच्चक्रपाणिनः ॥
आयासात्कृतकानां च दृश्यते देववाङ्नम् ।
मानोन्मानविहीनस्तु मानोन्मानविवर्जितः ॥
स्वयं जातः शुभो देवः परब्रह्मस्वरूपकः ।
एकस्मिन् पूजिते चैव त्रैलोक्यं पूजितं भवेत् ॥
संवत्सरं तु यः कश्चित्कुर्यात्स्पर्शनदर्शने ।
विना साङ्ख्येन योगेन मुच्यते नात्र संशयः ॥
मम चक्रविशेषोऽयं कथ्यते तव नारद ।
लोकपालाङ्कितं चक्रं शङ्खलाञ्छनलाञ्छितम् ॥

अनेकस्वस्तिकैर्दिव्यैः पद्मलाञ्छनलाञ्छितम् ।
सालग्रामोद्भवं चक्रं गृहे यस्मिन् प्रपूज्यते ॥
योजनानि द्वादश वै चक्रतीर्थमुदाहृतम् ।
सर्वपापहरं चैव सर्वदुःखविनाशनम् ॥
ब्रह्मराक्षसवेतालाः शाकिन्यः स्मार एव च ।
ज्वररोगा विनश्यन्ति चक्रस्य पूजनात्तु वै ॥
स्मारोऽपस्मारः ।
एवं भेदः समाख्यातो हरिणा परिकीर्तितः ।
अथाप्युदाहरन्तीमं शालग्रामसमुद्भवम् ॥
चक्रं हिरण्यसंयुक्तं गृहे येषां प्रपूजितम् ।
तेषां वरप्रदो नित्यं हरिः स्यात्परमेश्वरः ॥
आयुरारोग्यमैश्वर्यं राज्यं पुष्टिं यशो धनम् ।
लभते नात्र सन्देहश्चक्रराजस्य सेवनात् ॥

नारद उवाच ।

के चक्रा दुर्लभा देव के चक्राः शुभदा भुवि ।
एवं मे संशयो देव प्रसादात्कथ्यतां हरे ॥

हरिरुवाच ।

पुरुषोत्तमो वैकुण्ठः श्रीधरो हरिरेव च ।
दुर्लभा मूर्त्तयः प्रोक्ताः सुलभा न भवन्ति च ॥
एते चक्राः समाख्याता देवाः सम्पूजयन्ति वै ।
सुलभाः सुप्रसिद्धाश्च ऋषयः पूजयन्ति यान् ॥
केचिच्चक्राः प्रपूज्यन्ते मानुषैः किल नारद ।
हरितीर्थभवं चक्रं नाभिचक्रसमन्वितम् ॥
सहस्रपूजाजपाद्योमाद्विष्णोः पदमनामयम् । इति ।

इति शालग्रामचक्रमाहात्म्यम् ।

अथ शालग्रामशिलामूर्त्तिसामान्यलक्षणम् ।

स्कन्दपुराणे,

स्निग्धा कृष्णा पाण्डुरा च पीता नीला तथैव च ।
रक्ता रूक्षा च वक्रा च महास्थूला त्वलाञ्छिता ॥
कपिला दर्दुरा भग्ना बहुचक्रैकचक्रिका ।
बृहन्मुखी बृहच्चक्रा लग्नचक्राथ वा पुनः ॥
बद्धचक्राथ वा या स्याद्भग्नचक्रा त्वधोमुखी ।
स्निग्धा सिद्धिकरी मन्त्रे कृष्णा कीर्तिं ददाति च ॥
पाण्डुरा पापदहनी पीता पुत्रफलप्रदा ।
नीला सन्दिशते लक्ष्मीं रक्ता ऽऽरोग्यप्रदायिनी ॥
रूक्षा चोद्वेगदा नित्यं वक्रा दारिद्र्यदायिका ।
स्थूला निहन्ति चैवायुर्निष्फला तु अलाञ्छिता ॥
कपिला दर्दुरा भग्ना बहुचक्रैकचक्रिका ।
बृहन्मुखी बृहच्चक्रा लग्नचक्राथ वा पुनः ॥
बद्धचक्राथवा या स्याद्भग्नचक्रा त्वधोमुखी ।
पूजयेद्यः प्रमादेन दुःखमेव लभेत सः ॥ इति ।

पद्मपुराणे,

सर्वकर्मप्रदा सौम्या कराला भयदुःखदा ।
स्निग्धा च श्रीकरी नित्यं रूक्षा दारिद्र्यदायिनी ॥
शुक्ला मोक्षैकफलदा रक्ता मोक्षफलाप्तये ।
रक्ता ईषद्रक्ता। तस्याः प्रशस्तत्वात् । अतिरक्ता तु निषिद्धा।
पीता धनकरी ज्ञेया रक्ता राज्यप्रदा शिला ।
अतिरक्ता रोगदा च कृष्णा कीर्तिप्रदा शुभा ॥

इति पुराणसङ्ग्रहवचनात् । अत्रोभयत्रापि मोक्षैकफलत्वे वर्णभेदान्न दोषः ।

पीता दारिद्र्यनाशाय मिश्रा मिश्रफलाप्तये ।
सुमुखी श्रीकरी नित्यं तथा नीलाऽन्नदायिनी ॥
कपिला हरते पापं ब्रह्मचर्येण पूजिता ।
दर्शनात्स्पर्शनाच्चैव ध्यानयोगेन पूजिता ॥
शालग्रामशिलाचक्रे संस्थितो भगवान् हरिः ।
निर्दहिष्यति तत्पापं ज्वलितोऽग्निरिवेन्धनम् । इति ।
विशेषस्तु प्रयोगपारिजाते स्मर्यते ।

श्रीभगवानुवाच ।

शृणु ब्रह्मन् प्रवक्ष्यामि सालग्रामे स्थितं हरिम् ।
हरिस्तत्र स्थितो नित्यं प्रादुर्भावैरनेकधा ॥
लाञ्छनैर्विविधाकारैर्लाञ्छितं यत्र दृश्यते ।
चक्राङ्कितं हरेश्चापि सालग्रामस्य लक्षणम् ॥
यथायोग्यं विचार्यैव ग्रहीतव्यं प्रयत्नतः ।
आदौ शिलां परीक्षेत ग्राह्याग्राह्यविभागतः ॥
स्थिरासना सुवृत्ता च फलाकारा यवानना ।
कृष्णा च पाण्डुरा पीता नीला श्यामाथ शुक्लका ॥
कपिलाभा च काचाभा दूर्वाभा रक्तपिङ्गला ।
एताः शुभशिला ग्राह्या मिश्राश्चैव विशेषतः ॥
स्थिरासना परिज्ञेया स्वस्थासनसुखप्रदा ।
वृत्ता सुवृत्तदा प्रोक्ता फलाकारा फलप्रदा ॥
यवानना च विज्ञेया वाक्यसौन्दर्यदायिका ।
कीर्तिभोगप्रदा कृष्णा पाण्डुरा पापहारिणी ॥
पीता पुत्रप्रदा नित्यं लक्ष्मीशान्तिप्रदा तथा ।
नीला यशःप्रदा ज्ञेया तथा वै कान्तिदायिनी ।
पुष्टिवृद्धिप्रदा श्यामा श्वेता सत्त्वप्रदायिनी ॥

नेत्रे उन्मीलिते यस्या अक्षसूत्रकमण्डलू ।
कपिलाख्या भवेन्मुद्रा ज्ञानैश्वर्यप्रदायिका ॥
कामप्रदायिका वामा दूर्वाभा पशुदायिका ।
रक्ता ऽऽरोग्यप्रदा नित्यं मिश्रा मिश्रफलप्रदा ॥ इति ।
त्याज्या अपि शिलास्तत्रैवोक्ताः ।
त्याज्यां शिलामतो वच्मि शृणु ब्रह्मन् समाहितः ।
तिर्यक्चक्रा परित्याज्या बद्धचक्रा तथैव च ॥
क्रूरापि सम्परित्याज्या स्फोटा रूक्षा तथैव च ।
कुरूपा निष्ठुराऽनास्या कराला विकारालिका ॥
कपिला विषमावर्त्ता व्यात्तास्या कोटरा तथा ।
आसने चलना भग्ना महास्थूला विगर्हिता ॥
आसने सुषिरं यस्याश्चक्रेणैकेन संयुता ।
दर्दुरा बहुचक्रा च लग्नचक्राप्यधोमुखी ॥
छिद्रा दग्धा सुरक्ता च बृहच्चक्रा विभीषणा ।
चक्रेणावृतचक्रा च बृहच्चक्रा प्रकीर्तिता ॥
बहुरेखासमायुक्ता भग्नचक्रा तथैव च ।
दीर्घचक्रा परित्याज्या पङ्क्तिचक्रा विशेषतः ॥
मस्तकास्या छ्नचिह्ना च वर्ज्या ह्येताः सदा बुधैः ।
क्रूरा दंष्ट्रासमायुक्ता स्फोटा बुद्बुदसंयुता ॥
अचिराच्छुष्कतां याति यस्यां लिप्तं तु चन्दनम् ।
सा रूक्षा ज्ञेयेति शेषः ।
कुरूपा कुत्सिताकारा निष्ठुरा निर्दया स्मृता ॥
स्ववेष्टनतुरीयांशप्रमास्यं यस्याः शुभा हि सा ।
तस्मादधिकवक्त्रा च करालेति प्रकीर्तिता ॥
तुरीयांशश्चतुर्थांशः ।

तृतीयांशास्यसंयुक्ता दंष्ट्रया विकरालिका ।
संवृत्तास्या परिज्ञेया वेष्टनद्व्यष्टभागतः ॥
व्यात्तास्या चाधिके ज्ञेया वृत्ताधिक्ये तु कोटरा ।
स्थूला त्वष्टाङ्गुलायामा पूजकस्याङ्गुलेन तु ॥
आधिक्ये तु महास्थूला तां गृही न तु पूजयेत् ।
अधोमुखी त्वधःस्थास्या ऊर्ध्वास्या चापि निन्दिता ॥
तिर्यक्चक्रान्विता दद्याद्भ्रमणं क्लेशसंयुतम् ।
क्रूरा रोगप्रदा नित्यं स्फोटा चायुर्विनाशिनी ॥
रूक्षा चोद्वेगदा नित्यं दुःखदारिद्र्यदायिका ।
कुरूपा दैन्यदा चैव निष्ठुरा पुण्यनाशिनी ॥
अनास्या मौर्ख्यदा चैव कराला भयदायिका ।
ऐहिकामुष्मिकं हन्ति विकराला स्वभावतः ॥
कपिला पत्निहा नित्यं व्यात्तास्या जयनाशिनी ।
कोटरा पूजकं हन्ति तथा बन्धुविनाशिनी ॥
आसने चलना नित्यं प्रवासस्य प्रदायिनी ।
भग्ना धनहरी नित्यं महास्थूला व्ययप्रदा ॥
गर्हिता पापदा प्रोक्ता कीर्तिहा सुषिरासना ।
एकचक्रा कुलघ्नी च मस्तकास्या च पुत्रहा ॥
दर्दुरा कुष्ठदा ज्ञेया बहुचक्रा भयप्रदा ।
बहुचिन्ताप्रदा छिद्रा लग्ना चान्ध्यप्रदा हि सा ॥
अधोगतिप्रदा ज्ञेया तथैवाधोमुखी तु सा ।
बहुचक्राऽन्वयं हन्ति यशोघ्नी वर्तुरेखिका ॥
पङ्क्तिचक्रा पतिं हन्ति बृहच्चक्रा गृहक्षयी ।
अचिह्ना निष्फला ज्ञेया निराशत्वप्रदायिनी ॥
शेषा तु गर्हिता प्रोक्ता तां गृही तु न पूजयेत् । इति ।

अत्र—

यद्धचक्राथ वा या स्याद्भग्नचक्रा त्वधोमुखी ।
पूजयेद्यः प्रमादेन दुःखमेव लभेत सः ॥

इत्याद्युक्तशालग्रामशिलादोषप्रतिपादकानि वचनानि सकामार्चनविषयाणि ।

करालं च तिर्यक्चक्रं विदिङ्मुखम् ।

इत्युपक्रम्य,

पूजायां वर्जनीयं स्यान्निष्कामस्य न दुष्यति ॥

इत्यन्तेन ब्रह्माण्डपुराणे उपसंहृतत्वात् । तत्रोत्तममूर्त्तिपूजनेनैव फलप्राप्तेश्च ।

स्निग्धा श्यामा तथा शुक्ला तथा च समचक्रिका ।
घोणी मूर्त्तिरनन्ताख्या गम्भीरा सम्पुटा तथा ॥
तथा च सूक्ष्मा मूर्त्तिश्च सम्मुखी सिद्धिदायिका ।
धात्रीफलप्रमाणा याऽऽकारेणोभयसम्पुटा ॥
पूजनीया प्रयत्नेन सर्वसिद्धिप्रदायिका ।
पूजिते फलमाप्नोति इह लोके परत्र वै ॥

इति शिवार्चनचन्द्रिकायामग्निपुराणवचनात् । अथवा गृहिविषयत्वेन योज्यानि ।

भग्नं विषममार्नं च लग्नचक्रैकचक्रकम् ।
कपिलं नरसिंहं च वर्जयेच सदा गृही ॥

इति ब्रह्मपुराणवचनात् ।

"अधिके तु महास्थूला तां गृही तु न पूजयेत्" ।
"शेषा तु गर्हिता प्रोक्ता तां गृही तु न पूजयेत्" ॥

इत्युदाहृतवचनाच । अथ वा मुख्यशालग्राममूर्तिसम्भवविषयत्वेन योज्यानि । तदसम्भवे तु शालग्रामपूजाया नित्यत्वात्

रूक्षाद्या निन्दिता अपि शालग्राममूर्त्तयः पूज्याः ।

मुख्याः स्निग्धादयस्तत्रामुख्या रक्तादयो मताः ।

मुख्याभावे त्वमुख्या हि पूज्या इत्युच्यते परैः ॥

इतिवचनात् ।

खण्डितं स्फुटितं भग्नं पार्श्वे भिन्नं विभेदितम् ।

सालग्रामसमुद्भूतं शैलं दोषावहं नहि ॥

इत्यादिवचनात् खण्डितस्फुटितादीनां शालग्रामशिलाना-मुत्तमशालग्रामशिलामूर्त्त्यभावे दोषाभावस्य चोक्तत्वादित्या-स्तां तावत् ॥

इति शालग्राममूर्त्तिसामान्यलक्षणम् ।

अथ शालग्रामचक्रलक्षणम् ।

वैखानससंहितायाम्,

नारद उवाच ।

समाचक्ष्व परं रूपं चक्राणां लक्षणं मुने ।

सर्वसिद्धिकरं चैव सर्वकामार्थसाधकम् ॥

वैखानस उवाच ।

दिव्यवर्षसहस्रं तु हरिराराधितो मया ।

ततस्तूवाच भगवान् विष्णुस्त्रिभुवनेश्वरः ॥

वरं वृणीष्व प्रीतोऽस्मि तपसा तव सुव्रत ।

इत्याकर्ण्य मया देवो विज्ञप्तो भुवनेश्वरः ॥

शालग्रामसमुद्भूतचक्राणां लक्षणं प्रभो ।

कथयस्व प्रसादेन यदि तुष्टोऽसि माधव ॥

तच्छ्रुत्वा तु वचो मह्यं स्मयमानो ऽब्रवीदिदम् ।

विष्णुरुवाच ।

लक्षणं यत्तु चक्राणां तच्छृणुष्व महामुने ।

धर्मार्थकाममोक्षाणां पुरुषार्थैकहेतुकम् ॥
के चिह्नाञ्छनसंयुक्ताः शङ्खाकारेण संस्थिताः ।
के चिच्छिद्रसमोपेताः के चिच्चक्रेण संयुताः ॥
दशयोजनविस्तीर्णं मम क्षेत्रं द्विजोत्तम ।
उत्तरे चैव दिग्भागे प्रमाणं योजनं तथा ॥
नीलपर्वतनाम्ना तु चक्रनामाङ्किता नदी ।
विष्णुनामांशकोत्थानि मम रूपाणि सर्वतः ॥
त्रिकालशिखरारूढो ह्यप्सरोगणसेवितः ।
त्रयस्त्रिंशच्च कोटीभिर्देवतानां निषेवितः ॥
शैलमूर्तिरहं तत्र अव्यक्ताख्यं च यं विदुः ।
मन्दारपुष्पसहितैर्विष्णोरर्चां विधाय वै ॥
उपचारैरिति शेषः ।
गान्धर्वैर्विविधैश्चैव संस्तूय मधुसूदनम् ।
गान्धर्वैर्गीतनृत्यादिभिः ।
भोजनं च बलिं दत्त्वा चक्रा ग्राह्या हरेरिति ॥
मत्स्याङ्किताश्च ये चक्रा आयुर्दा पुष्टिदा नृणाम् ।
सदा पूज्या गृहस्थेन सन्निधत्तेऽत्र केशवः ॥
कूर्माङ्किताश्च ये चक्रा महामन्ततिकारकाः ।
महार्थकारका दिव्या हरिस्तत्र व्यवस्थितः ॥
वराहमूर्तिसंयुक्तं यदि चक्रं तु दृश्यते ।
पूजनाल्लभते राज्यं पृथिव्यामेकराजकम् ॥
नरसिंहाङ्कितं चक्रं दुर्लभं भुवि मानवैः ।
शत्रूणां नाशनं युद्धे क्लेशघ्नं परिकीर्तितम् ॥
स्तम्भनं परसैन्यस्य महामृत्युहरं परम् ।
अङ्कितं वामनेन स्याच्चक्रं परमशोभनम् ॥

रूक्षाद्या निन्दिता अपि शालग्राममूर्त्तयः पूज्याः ।

मुख्याः स्निग्धादयस्तत्रामुख्या रक्तादयो मताः ।
मुख्याभावे त्वमुख्या हि पूज्या इत्युच्यते परैः ॥

इतिवचनात् ।

खण्डितं स्फुटितं भग्नं पार्श्वे भिन्नं विभेदितम् ।
सालग्रामसमुद्भूतं शैलं दोषावहं नहि ॥

इत्यादिवचनात् खण्डितस्फुटितादीनां शालग्रामशिलाना-मुत्तमशालग्रामशिलामूर्त्यभावे दोषाभावस्य चोक्तत्वादित्या-स्तां तावत् ॥

इति शालग्राममूर्त्तिसामान्यलक्षणम् ।

अथ शालग्रामचक्रलक्षणम् ।

वैखानससंहितायाम् ,

नारद उवाच ।

समाचक्ष्व परं रूपं चक्राणां लक्षणं मुने ।
सर्वसिद्धिकरं चैव सर्वकामार्थसाधकम् ॥

वैखानस उवाच ।

दिव्यवर्षसहस्रं तु हरिराराधितो मया ।
ततस्तुवाच भगवान् विष्णुस्त्रिभुवनेश्वरः ॥
वरं वृणीष्व प्रीतोऽस्मि तपसा तव सुव्रत ।
इत्याकर्ण्य मया देवो विज्ञप्तो भुवनेश्वरः ॥
शालग्रामसमुद्भूतचक्राणां लक्षणं प्रभो ।
कथयस्व प्रसादेन यदि तुष्टोऽसि माधव ॥
तच्छ्रुत्वा तु वचो मह्यं स्मयमानो ऽब्रवीदिदम् ।

विष्णुरुवाच ।

लक्षणं यत्तु चक्राणां तच्छृणुष्व महामुने ।

धर्मार्थकाममोक्षाणां पुरुषार्थैकहेतुकम् ॥
के चिह्नाञ्छनसंयुक्ताः शङ्खाकारेण संस्थिताः ।
के चिल्लिङ्गसमोपेताः के चिच्चक्रेण संयुताः ॥
दशयोजनविस्तीर्णं मम क्षेत्रं द्विजोत्तम ।
उत्तरे चैव दिग्भागे प्रमाणं योजनं तथा ॥
नीलपर्वतनाम्ना तु चक्रनामाङ्किता नदी ।
विष्णुनामांशकोत्थानि मम रूपाणि सर्वतः ॥
त्रिकालशिखरारूढो ह्यप्सरोगणसेवितः ।
त्रयस्त्रिंशच्च कोटीभिर्देवतानां निषेवितः ॥
शैलमूर्त्तिरहं तत्र अव्यक्ताख्यं च यं विदुः ।
मन्दारपुष्पसहितैर्विष्णोरर्चां विधाय वै ॥
उपचारैरिति शेषः ।
गान्धर्वैर्विविधैश्चैव संस्तूय मधुसूदनम् ।
गान्धर्वैर्गीतनृत्यादिभिः ।
भोजनं च बलिं दत्त्वा चक्रा ग्राह्या हरेरिति ॥
मत्स्याङ्किताश्च ये चक्रा आयुर्दा पुष्टिदा नृणाम् ।
सदा पूज्या गृहस्थेन सन्निधत्तेऽत्र केशवः ॥
कूर्माङ्किताश्च ये चक्रा महासन्ततिकारकाः ।
महार्थकारका दिव्या हरिस्तत्र व्यवस्थितः ॥
वराहमूर्त्तिसंयुक्तं यदि चक्रं तु दृश्यते ।
पूजनाल्लभते राज्यं पृथिव्यामेकराजकम् ॥
नरसिंहाङ्कितं चक्रं दुर्लभं भुवि मानवैः ।
शत्रूणां नाशनं युद्धे क्लेशघ्नं परिकीर्तितम् ॥
स्तम्भनं परसैन्यस्य महामृत्युहरं परम् ।
अङ्कितं वामनेन स्याच्चक्रं परमशोभनम् ॥

नानावृद्धिकरं चैव तदनाद्यं त्रयं भवेत् ।
चक्रमध्ये तु दृश्येत परशुरामस्य रूपकम् ॥
तत्तन्नामाङ्कितं चक्रं जामदग्न्यं प्रकीर्त्तितम् । इति ।

इति शालग्रामचक्रलक्षणम् ।

अथ शालग्राममुद्रालक्षणम् ।

वैखानससंहितायाम् ,

ब्रह्मोवाच ।

भगवन्देवदेवेश शङ्खचक्रगदाधर ।
संशयं मे समुद्भूतं छेत्तुमर्हसि वै विभो ॥
शालग्रामस्य यत्पुण्यं क्षेत्रं त्रैलोक्यविश्रुतम् ।
तत्र तिष्ठेद्धरिः साक्षात्सर्वदेवैः समन्वितः ॥
तत्रोत्पन्नाः शिला विष्णोः सूक्ष्माः सूक्ष्मतरास्तथा ।
प्रादुर्भावैश्च विविधैराकारैश्च समन्विताः ॥
आयुर्दाः कामदाः मोक्ता भोगमोक्षप्रदास्तथा ।
शस्ता अशस्ताश्च तथा एतदाख्यातुमर्हसि ॥
श्रीभगवानुवाच ।
शृणु ब्रह्मन् प्रवक्ष्यामि शालग्रामगिरेर्हरिः ।
यस्माद्धरिः स्थितस्तत्र प्रादुर्भावैरनेकशः ॥
लक्षणैर्विविधाकारैर्लाञ्छितं चैव दृश्यते ।
शैलं सूक्ष्ममणुरूपं या मुद्रिका परिकीर्तिता ॥
एकपद्माङ्किता या तु दक्षिणावर्त्तसंस्थिता ।
चतुर्लाञ्छनसंयुक्ता भोगमोक्षप्रदा शुभा ॥
पद्मे यस्यां संस्थिते द्वे नाभ्यां च संवृते स्थिते ।
केनापि लाञ्छनेनैव चतुर्वर्गफलप्रदा ॥

लाञ्छनेन, युक्तेति अध्याहार्य संबन्धः ।

चक्रेण कम्बुना या च पद्मेन गदयाङ्किता ।
तत्र श्रीः प्रत्यहं तिष्ठेत्सदा सम्पदमादिशेत् ॥

कम्बुः शङ्खः ।

लाञ्छनेन विना या स्यादप्रशस्ता तु सा स्मृता ।
चक्रं वा केवलं यत्र पद्मं वा अथ वा गदा ॥
लाञ्छनं वनमाला च हरिर्लक्ष्म्या सह स्थितः ।
तस्मिन् गेहे न दारिद्र्यं न शोको नोरगाद्भयम् ॥
न चौराग्निभयं तत्र ग्रहैर्दुष्टैर्न बाध्यते ।
अन्ते मोक्षो भवेत्तस्य पूजनादेव निश्चयः ॥
केवलं पद्मसंयुक्ता या सा वैकुण्ठ उच्यते ।
घोणाकृतिर्वराहाख्या चतुर्लाञ्छनसंयुता ॥
चक्रेण दृश्यते लिङ्गं तदा तत्र सुशोभनम् ।
वाराहमूर्त्तिसंयुक्ता सर्वकामफलप्रदा ॥
दद्यात्सा मोक्षसंसिद्धिं ब्रह्मचर्येण पूजिता ।
वनमाला तु वै यस्यामक्षसूत्रं कमण्डलुः ॥
कपिलाख्या भवेन्मुद्रा धनैश्वर्यप्रदायिका ।
कोटराख्या सुविकृता नृसिंहमुखलाञ्छना ॥
पाशाङ्कुशगदाचक्राण्येषामेकेन लाञ्छिता ।
नारसिंही भवेन्मुद्रा भोगमोक्षप्रदायिका ॥
दर्शनान्नश्यते पापं ब्रह्महत्यां व्यपोहति ।
सान्निध्यान्मन्त्रपूर्वेण पूजनेन फलाधिका ॥
शूलचिन्हाङ्किता या च कलशेन समन्विता ।

स्थूलचिन्हं मुखं यस्याः कलशेन समन्विता । इति पाठान्तरम् ।

वैनतेया सदा तत्र केन चिल्लक्षणान्विता ॥
सा जयाख्या परा मुद्रा चतुर्वर्गफलप्रदा ।
मीनादिकूर्मसंयुक्ता सर्वकामार्थसंयुता ॥
पद्मासनस्था या मुद्रा सर्वकामशुभप्रदा ।
एकैकेनैव चिन्हेन लाञ्छिता तेन शस्यते ॥
अश्वाकृतिस्तथा मुद्रा साक्षमाला सपुस्तका ।
पद्माङ्किता भवेन्मुद्रा हयग्रीवेतिविश्रुता ॥
भयदुःखाशुभैस्त्यक्तो नरः पापात्प्रमुच्यते ।
अक्षया च भवेत्तस्य लक्ष्मीरैश्वर्यमुत्तमम् ॥
प्रागुक्तलाञ्छनाः सर्वे यस्यामेकत्र संस्थिताः ।
सर्वत्र सर्वदा पूज्या मुच्यते सर्वबन्धनैः ॥ इति ।
पुराणसङ्ग्रहे,
मत्स्याख्या कूर्मसंयुक्ता कूर्माख्या मत्स्यसंयुता ।
पद्मासनस्था सा मुद्रा अर्थकामफलप्रदा ॥
ततोऽन्या मूर्तिरन्योन्यलाञ्छिता नेव शस्यते ।
घोणारूपा वराहाख्या चतुर्लाञ्छनसंयुता ॥
दद्यात्सा मोक्षसंसिद्धिं ब्रह्मचर्येण पूजिता ।
नेत्रे सम्मीलिते यस्यामक्षसूत्रं कमण्डलुः ॥
कपिलाख्या भवेन्मुद्रा ध्यानैश्वर्यप्रदायिका ।
स्थूलचिन्हं मुखं यस्याः कलशेन समायुतम् ॥
वैनतेया भवेन्मुद्रा लाञ्छनैश्च सुलक्षिता ।
पूजिता सा भवेन्नूनं भुक्तिमुक्तिफलप्रदा ॥ इति ।
प्रयोगपारिजातेऽपि किञ्चित्समर्पते ।
पाञ्चजन्याङ्किता या तु पद्मेन गदया युता ।
तत्र श्रीः प्रत्यहं तिष्ठेत्सदा सम्पदमादिशेत् ॥

पाञ्चजन्यः शङ्ख' ।
जयाख्या परमा मुद्रा चतुर्वर्गफलप्रदा ।
येषां चैकेन चिन्हेन लाञ्छिता चैव दृश्यते ॥ इति ।

इति शालग्राममुद्रालक्षणम् ।

अथ क्षेत्रलक्षणम् ।

ब्रह्माण्डपुराणे,
कपिलं नारसिंहं तु वामनं त्वसितप्रभम् ।
दामोदरं तु नीलाभमनिरुद्धं तथैव च ॥
श्यामं नारायणं क्षेत्रं कृष्णवर्णं तु वैष्णवम् ।
बहुवर्णमनन्तं च श्रीधरं पीतमुच्यते ॥
नृसिंहपुराणेऽपि,
वासुदेवं सितं ज्ञेयं रक्तं सङ्कर्षणं तथा ।
दामोदरं तु नीलाभमनिरुद्धं तथैव च ॥
श्यामं नारायणं क्षेत्रमेवं च मुनिपुङ्गव ।
इति नारदं प्रति ब्रह्मणो वचनात् ।
पुराणसङ्ग्रहेऽपि,
वासुदेवं सितं विद्याद्रक्तं सङ्कर्षणं तथा ।
दामोदरं च नीलाभमनिरुद्धं तथैव च ॥
श्यामं नारायणं तद्वत्तथा कृष्णश्च वैष्णवम् ।
ईषद्रक्तमनन्तं च श्रीधरं पीतमुच्यते ॥ इति ।

इति क्षेत्रलक्षणम् ।

अथ शालग्रामचक्रलक्षणम् ।

हेमाद्रौ पुराणान्तरे,
वृत्तसूत्राष्टमो भाग उत्तमं चक्रलक्षणम् ।

मध्यमं तु चतुर्भागः कनीयस्तु त्रिभागिकम् ॥ इति ।

इति चक्रलक्षणम् ।

अथ शालग्राममूर्त्तिविशेपलक्षणप्रकरणम् ।

तत्र तावत्—

स्थूलचक्रो भवेद्विष्णुर्मोक्षैकफलदोऽर्चितः ।
लक्ष्मीनारायणः श्रीमान् भुक्तिमुक्तिफलप्रदः ॥
दधिवामनसंज्ञः स्याद्गोभूधान्यधनप्रदः ।
स स्यात्सन्तानगोपालः पुत्रपौत्रादिवृद्धिदः ॥

इत्यादिवचनैर्विष्णुलक्ष्मीनारायणदधिवामनसन्तानगोपालादिविशेपमूर्त्तीनां नानाविधफलविशेपदातृत्वेन तत्तत्कामनया पूज्यत्वात् । तासां च "स्थूलचक्रो भवेद्विष्णुः" इत्यादिवचनोक्तमूर्तिविशेपसूचकलक्षणैर्विना दुर्ज्ञेयत्वात् मूर्तिविशेपज्ञानमन्तरेण च पूजनासम्भवाच्च तज्ज्ञानार्थं विशेपलक्षणान्युच्यन्ते। तत्रादौ मत्स्यादिदशावतारमूर्तिलक्षणान्युच्यन्ते । तत्र मत्स्यमूर्तिलक्षणमुक्तम्—

ब्राह्मे,
दीर्घा च काचवर्णा या बिन्दुत्रयविभूषिता ।
मत्स्याख्या सा शिला ज्ञेया भुक्तिमुक्तिफलप्रदा ॥ इति ।
हेमाद्रौ पद्मपुराणे,
त्रयो मत्स्यादयः श्यामा द्विचक्राः स्वाङ्कसंयुताः ।
तेषां सन्दर्शनादेव सर्वकामानवाप्नुयात् ॥
तथा,
मत्स्यरूपं तु देवस्य दीर्घाकारं सुपूजितम् ।
बिन्दुत्रयसमायुक्तं काचवर्णं सुशोभनम् ॥ इति ।

ब्रह्माण्डपुराणे,
दीर्घा द्वारयुता स्निग्धा द्वारमध्ये द्विचक्रयुक् ।
चक्रमेकं पुच्छभागे दक्षिणे सफलाकृतिः ॥
वामे प्रदृश्यते रेखा मत्स्यमूर्तिः शुभप्रदा । इति ।
पुराणसङ्ग्रहे,
विन्दुत्रयसमायुक्तं चक्रं वा शङ्खलाञ्छनम् ।
दीर्घं दक्षिणमास्यं तु मात्स्यं चक्रसमीपगम् ॥ इति ।

इति मत्स्यमूर्तिलक्षणम् ।

अथ कूर्ममूर्तिलक्षणम् ।

पद्मपुराणे,
कूर्माकारा च चक्राङ्का शिला कूर्मः प्रकीर्तितः । इति ।
ब्राह्मे,
कूर्मस्तथोन्नतः पृष्ठे वर्त्तुलः परिपूरितः ।
हरितं वर्णमाधत्ते कौस्तुभेन च चिह्नितः ॥ इति ।
पुराणसङ्ग्रहे,
तत्तल्लक्षणसंयुक्तं भानोर्वलयपञ्चकम् ।
कूर्मरूपमचक्रं च दुर्लभं सर्वकामदम् ॥ इति ।
ब्रह्माण्डपुराणे तु विशेषः ।
चतुर्द्धा कूर्ममूर्त्तिः स्यात्पार्श्वभागे खुरान्विता ।
विख्याता दुर्लभा सर्वमनोरथफलप्रदा ॥
विन्दुत्रयान्विता शङ्खचक्रध्वजयुतापि वा ।
विन्दुत्रयान्विता सौवर्णविन्दुत्रययुक्ता । यत्र कुत्रापि विन्दवः सौवर्णा ज्ञेयाः । कुत्रचिद्वचनेन राजता ग्राह्याः ।
दीर्घदक्षिणत्रामास्या भानोर्वलयपञ्चकैः ॥

भूषिता कूर्ममूर्तिः स्यात् दुर्लभा सर्वकामदा ।
वृत्तायता कूर्ममूर्तिः कनकच्छविसंयुता ॥
स्नुहीपुष्पाकृतिर्वापि चक्रस्योभयपार्श्वतः ।
कूर्ममूर्तिः खगेशान सर्वकामफलप्रदा ॥
वर्तुला सुशलाकारा दीर्घद्वारा तु वै खग ।
नाभिचक्रयुता रम्या कूर्माकारा तु पार्श्वतः ॥
तथा स्थिरासना च स्यादुन्नता नीललोहिता ।
कूर्ममूर्तिरिति ख्याता पुत्रपौत्रादिवृद्धिदा ॥ इति ।
नाभिचक्रयुतेत्यत्र चक्रद्वयमेव अनुसन्धेयम् ।
"द्विचक्राः स्वाङ्कसंयुताः" इति पूर्वोदाहृतपद्मपुराणवचनात् ।

इतिकूर्ममूर्तिलक्षणम् ।

अथ वराहमूर्तिलक्षणम् ।

पद्मपुराणे,
वाराहः सोऽपि विज्ञेयश्चक्रे यस्य सदम्बुजे ।
तस्य सम्पूजनादेही प्राप्नोति मनसेप्सितम् ॥
तथा,
वराहाकृतिराम्रश्चक्रादिभिरलङ्कृतः ।
वराह इति स प्रोक्तः–इति ।
ब्राह्मपुराणसङ्ग्रहविष्णुप्रोक्तेषु,
वाराहं शक्तिलिङ्गं च चक्रे तु विषमे स्मृते ।
इन्द्रनीलनिभं स्थूलं त्रिलेखालाञ्छितं शुभम् ॥ इति ।
विषमे असममूत्रगते । ब्रह्माण्डपुराणे तु वाराहमूर्तेर्द्वि-
विधत्वमुक्तम्–
वराहमूर्तिर्द्विविधा भिन्नलक्षणयोगतः ।

वराहशक्तिलिङ्गस्तु चक्रे तु विषमे स्मृते ।
इन्द्रनीलनिभः स्थूलस्त्रिलेखालाञ्छितः शुभः ॥
दक्षपार्श्वगते चक्रे समचक्रप्रदेशतः ।
वनमालायुतो लक्ष्मीवराहः परिकीर्तितः ॥ इति ।

इति वराहमूर्तिलक्षणम् ।

अथ नृसिंहमूर्तिलक्षणम् ।

तत्रादौ लक्ष्मीनृसिंहमूर्तिलक्षणमुक्तम्—
पुराणसङ्ग्रहे,
वामपार्श्वस्थिते चक्रे कृष्णवर्णो सबिन्दुकः ।
लक्ष्मीनृसिंहो विख्यातो भुक्तिमुक्तिफलप्रदः ॥ इति ।
ब्रह्मपुराणे,
नरसिंहस्त्रिबिन्दुः स्यात्कपिलः पञ्चबिन्दुकः ।
वामाश्रितेषु चक्रेषु लक्ष्मीनरहरिः स्मृतः ॥ इति ।
तथाच नरसिंहपुराणे,
वामपार्श्वे समे चक्रे कृष्णवर्णे सबिन्दुके ।
लक्ष्मीनृसिंह आख्यातो भुक्तिमुक्तिफलप्रदः ॥
अन्नपानसमृद्धिश्च सौख्यसौभाग्यवर्द्धनः । इति ।

इति लक्ष्मीनृसिंहमूर्तिलक्षणम् ।

अथ कपिलनृसिंहमूर्तिलक्षणम् ।

पद्मपुराणे,
नृसिंहः कपिलो ज्ञेयः स्थूलचक्रोऽथ दंष्ट्रया ।
त्रिबिन्दुः पञ्चबिन्दुर्वा ब्रह्मचर्येण पूजितः ॥
ददाति वाञ्छितं नृणामघौघं चाशु नश्यति ।
अन्यथा जायते क्लेशो नात्र कार्या विचारणा ॥ इति ।

अग्निपुराणे,
नृसिंहः कपिलः स्थूलचक्रः स्यात्पञ्चविन्दुकः । इति ।
वैखानससंहितायाम्,
कपिलो नारसिंहस्तु पृथुचक्रः सुशोभनः ।
ब्रह्मचर्याधिकारोऽस्ति नान्यथा पूजनं भवेत् ॥ इति ।
ब्रह्माण्डपुराणे,
विवृत्तास्यं वामचक्रं वर्त्तुलं कपिलप्रभम् ।
नारसिंहं गृहस्थानां भीतिदं विन्दुभिर्वृतम् ॥ इति ।
पाद्मे कार्तिकमाहात्म्ये च,
यस्य दीर्घं मुखं पूर्वकथितैर्लक्षणैर्युतम् ।
रेखाश्च केसराकारा नारसिंहो मतो हि सः ॥ इति ।
तथा चैतत्पूजने फलमपि—
स्फुटितं विषमं चक्रं नारसिंहं तु कापिलम् ।
सम्पूज्य मुक्तिमाप्नोति सङ्ग्रामे विजयी भवेत् ॥ इति ।
इति कपिलनृसिंहमूर्तिलक्षणम् ।

अथ योगनृसिंहलक्षणम् ।

ब्रह्मपुराणे,
स्थूलं चक्रद्वयं मध्ये गुडलाक्षासवर्णकम् ।
द्वारोपरि तथा रेखा नृसिंहो योगसंज्ञकः ॥ इति ।
इति योगनृसिंहलक्षणम् ।

अथ विदारणनृसिंहलक्षणम् ।

ब्रह्माण्डपुराणे,
विदारणाभिधानः स्यान्नृसिंहो दीर्घकेसरः ।
अन्तश्चक्रं बृहद्द्वारं दक्षिणोन्नतमस्तकम् ॥

विदारणमिति ख्यातं दंष्ट्राभ्यामुपशोभितम् ।
ब्रह्मचर्याविपाकेन नरसिंहोऽर्चितो यदि ॥
व्याधिश्चेत्तु भयं तस्य वह्निना दह्यते गृहम् । इति ।
अत्रापि चक्रद्वयमेव । यत्र कुत्राप्यनुक्तस्थले चक्रद्वयमेव ज्ञेयमिति सामान्येनोक्तत्वात् ।

इति विदारणनृसिंहलक्षणम् ।

अथ सर्वतोमुखनृसिंहलक्षणम् ।

तत्रैव,
सप्तचक्रं बहुमुखं समन्तात्स्वर्णभूषितम् ।
सर्वतो मुखबाहुल्यादभ्रुवर्णं तु मोक्षदम् ॥ इति ।
अन्यत्रापि,
सप्तचक्रः समाख्यातो नृसिंहः सर्वतोमुखः । इति ।

इति सर्वतोमुखनृसिंहलक्षणम् ।

अथ पातालनृसिंहलक्षणम् ।

ब्रह्माण्डपुराणे,
बहुचक्रं बहुद्वारं बहुवर्णं महोदरम् ।
पातालनारसिंहाख्यं भिक्षूणाममृतप्रदम् ॥
तथा,
तृतीयचक्रादारभ्य पार्श्वतो दशचक्रकः ।
पूर्वोक्तचिन्हहीनश्च बहुरूपधरो भवेत् ॥
पातालनरसिंहो वा बहुरूपधरो भवेत् । इति ।

इति पातालनृसिंहलक्षणम् ।

अथाकाशनृसिंहलक्षणम् ।

तदप्युक्तं तत्रैव,
अस्पष्टचक्रं मध्यस्थं मलभारं महोदरम् ।

आकाशनारसिंहाख्यं वनवासिभिरर्चितम् ॥ इति ।

इत्याकाशनृसिंहलक्षणम् ।

अथ राक्षसनृसिंहलक्षणम् ।

तत्रैव,

बहुच्छिद्रं भिन्नचक्रं सुवर्णं कनकान्वितम् ।
छिद्रं तु राक्षसं ज्ञेयं नृसिंहं गृहदाहकम् ॥ इति ।
सुवर्णं शोभनो वर्णो यस्य ।

इति राक्षसनृसिंहलक्षणम् ।

अथ जिह्वानृसिंहलक्षणम् ।

तत्रैव,

द्विचक्रं द्विमुखं स्थूलं दूर्वाभं चोन्नतं शिरः ।
दारिद्र्यफलदं पुंसां विद्याज्जिह्वानृसिंहकम् ॥ इति ।

इति जिह्वानृसिंहलक्षणम् ।

अथाधोमुखनृसिंहलक्षणम् ।

तत्रैव,

पुरः पार्श्वे च पृष्ठे च चक्रैरप्युपशोभितम् ।
अधोमुखमितिख्यातमर्चकानां विमुक्तिदम् ॥ इति ।

अत्र चक्रत्रयम् । एकं पुरः, एकं पार्श्वे, एकं पृष्ठे । चक्रैरित्यत्र बहुवचननिर्देशात् । बहुवचनं तु कपिञ्जलाधिकरणन्यायेन त्रित्वे पर्यवसन्नम् ।

अधोमुखनृसिंहश्च शिशुमारस्तथैव च ।
त्रिविक्रमो मत्स्यमूर्तिस्त्रिचक्राः परिकीर्तिताः ॥
इति सम्प्रदायवित्स्मरणाच्च ।

इत्यधोमुखनृसिंहलक्षणम् ।

अथ ज्वालानृसिंहलक्षणम् ।

तत्रैव,

सूक्ष्मरन्ध्रं द्विचक्राढ्यं वनमालाविभूषितम् ।
तज्ज्वालानरसिंहाख्यं नृणां संसारमोचनम् ॥ इति ।

इति ज्वालानृसिंहलक्षणम् ।

इति नृसिंहभेदाः ।

अथ वामनमूर्त्तिलक्षणम् ।

पद्मपुराणे,

वामनाख्यो भवेद्देवो ह्रस्वो यः स्यान्महाद्युतिः ।
ऊर्ध्ववक्रस्त्ववक्रो वा सोऽपि स्वार्थप्रदो नृणाम् ॥ इति ।

पाद्मपुराणसङ्कर्षणविष्णुप्रोक्तेषु,

वर्त्तुलश्चातिह्रस्वश्च वामनः परिकीर्तितः ।
अतसीपुष्पसङ्काशो बिन्दुना परिभूषितः ॥

अन्यत्र च,

वामनाख्यो भवेद्देवो ह्रस्वो यः स्यान्महाद्युतिः ।
ऊर्ध्वचक्रोप्यधश्चक्रः सोऽभीष्टार्थप्रदोऽर्चितः ॥ इति ।

तथास्य पञ्चविधत्वमपि स्मर्यते—

ब्रह्माण्डपुराणे,

अतसीपुष्पसङ्काशो बिन्दुनोपरिशोभितः ।
यो वामनाभिधो देवः श्वेतबिन्दुयुतो भवेत् ॥
दधिवामनसंज्ञः स्याद्गोभूधान्यसुखप्रदः ।
वर्त्तुलं स्निग्धमत्यन्तस्पष्टचक्रसमन्वितम् ॥
ह्रस्वमुन्नतपृष्ठैश्च दीर्घास्यमतिगह्वरम् ।
स्फुरद्रेखावलयितं नाभिस्तस्योन्नतो भवेत् ॥
तस्य चोभयपार्श्वे तु स्नुहीपुष्पाकृतिर्भवेत् ।

केसराभं तु वै तार्क्ष्यं दृश्यते चक्रपार्श्वतः ॥
वामनं गृहिणां श्रेष्ठं सुखसौभाग्यसम्पदः ।
गृहपुत्रार्थवृद्धिं च भूलाभं दिशति ध्रुवम् ॥
मध्यचक्रं चातिह्रस्वमतिस्निग्धं च कामदम् ।
स्पष्टचक्रं वामनं च नृणामीप्सितदायकम् ॥
अतसीकुसुमप्रख्यं किञ्चिदुन्नतमस्तकम् ।
तद्वामनं कामदं स्यात्किञ्चिदस्पष्टचक्रकम् ॥
वर्तुलं नीलमेघाभं वनमालासमन्वितम् ।
सूक्ष्मरन्ध्रं बृहत्कुक्षि वामनं भुवि दुर्लभम् ॥ इति ।

इति वामनमूर्तिलक्षणम् ।

अथ परशुराममूर्तिलक्षणम् ।

पुराणसङ्ग्रहे,
पीतश्च चापपरशुलाङ्गलेन सुलक्षितः ।
रामो रामश्च रामश्च ज्ञेयो मृत्युहरः क्रमात् ॥ इति ।
तथाच ब्रह्माण्डपुराणे,
जामदग्न्यस्तु भगवान् द्विविधः परिकीर्तितः ।
सितकृष्णारुणोपेतं दीर्घाकारं बृहद्बिलम् ॥
भित्तिभागगतं चक्रं वामे वा दक्षिणेऽपि वा ।
चक्रभागे भवेद्बिन्दुः परश्वाकृतिकेन वा ॥
पृष्ठे वा पार्श्वभागे वा रेखा दंष्ट्राकृतिर्भवेत् ।
जामदग्न्यस्तु भगवान् शान्ताख्यः शान्तिदोऽर्चितः ॥ इति ।

इति परशुराममूर्तिलक्षणम् ।

अथ राममूर्तिलक्षणम् ।

पद्मपुराणे,
रामचन्द्रस्तथा स्निग्धो दूर्वाभश्चक्रशोभनः ।

पृष्ठे दण्डं तथा पार्श्वे रेखाद्वयेन संयुतः ॥ इति।
तत्राष्टौ रामभेदाः। तत्र सीतारामो द्विविधः। स चोक्तः—
ब्रह्माण्डपुराणे,
एकस्मिन्नेव वदने चतुश्चक्रोऽम्बुदप्रभः।
चापबाणाङ्कुशच्छत्रध्वजचामरसंयुतः ॥
वनमालाधरो देवः सीतारामः प्रकीर्तितः।
सर्वसौभाग्यदश्चोक्तः सर्वत्र विजयप्रदः ॥
द्वारद्वये चतुश्चक्रो वामनश्चैकचक्रवान्।
बाणतूणीरचापाढ्यः सीतारामः स्रगन्वितः ॥
सर्वसौभाग्यदश्चोक्तः सर्वत्र विजयप्रदः। इति।

इति सीतारामलक्षणम्।

अथ दशकण्ठकुलान्तकरामलक्षणम्।

ब्रह्माण्डपुराणे,
कोदण्डी कुक्कुटाण्डाभं श्यामलं पृष्ठमुन्नतम्।
रेखाद्वयसमोपेतं द्वारपार्श्वे खगेश्वरः ॥
धनुराकृतिका रेखा दृश्यते पार्श्वतोऽपि वा।
पृष्ठतो वा भवेद्रामो दशकण्ठकुलान्तकः ॥ इति।

इति दशकण्ठकुलान्तकरामलक्षणम्।

अथ वीररामलक्षणम्।

ब्रह्माण्डपुराणे,
बाणतूणीरचापाढ्यः कुण्डली स्रक्समाहितः।
सूक्ष्मकेसरचक्राढ्यो वीररामः श्रियावहः ॥ इति।

इति वीररामलक्षणम्।

अथ बलरामलक्षणम् ।

तत्रैव,

पृष्ठभागे पञ्चरेखाश्चापबाणौ च पार्श्वयोः ।
बलरामः स विज्ञेयः पुत्रदायी न संशयः ॥ इति ।

इति बलरामलक्षणम् ।

अथ विजयरामलक्षणम् ।

तत्रैव,

दिव्यबाणेन संयुक्तश्चापतूणीरसंयुतः ।
करालवदनो यस्तु विन्दुयुक् चक्रशोभितः ॥
स स्याद्विजयरामाख्यः केसरोपेतचक्रकः । इति ।

इति विजयरामलक्षणम् ।

अथ हृष्टरामलक्षणम् ।

तत्रैवोक्तम्,

मूर्ध्नि जालधनुर्बाणः पार्श्वे खुरयुतस्तथा ।
हृष्टराम इति ख्यातो भुक्तिमुक्तिफलप्रदः ॥ इति ।

इति हृष्टरामलक्षणम् ।

अथ कोदण्डरामलक्षणम् ।

तत्रैव,

धनुषैकेन संयुक्तो वर्त्तुलः किञ्चिदायतः ।
कोदण्डरामनामा स्यात्स तु नीलाम्बुदप्रभः ॥ इति ।

इति कोदण्डरामलक्षणम् ।

अथ कवित्वप्रदरामलक्षणम् ।

तत्रैव,

एकचक्रस्तु वदने कृष्णवर्णः सुशोभनः ।

स राममूर्तिर्विज्ञेयः पूजकस्य कवित्वदः ॥ इति ।

इति कवित्वप्रदरामलक्षणम् ।

इति रामभेदाः ।

अथ कृष्णमूर्तिलक्षणम् ।

पाद्मब्राह्मपुराणसङ्कल्पनृसिंहपुराणेषु,
प्रदक्षिणावर्तकृतवनमालाविभूषिता ।
या शिला कृष्णसंज्ञा सा धनधान्यसुखप्रदा ॥ इति ।

ब्रह्माण्डपुराणे,
समचक्रा द्वारदेशे कृष्णवर्णा सुशोभना ।
सा कृष्णमूर्तिर्विज्ञेया पूजिता सौख्यदायिनी ॥

तथा,
कृष्णः पीतः कृशतनुर्भित्तिपार्श्वे तु चक्रयुक् ।
द्वारतुल्यो भवेन्नाभिः कूर्माकारस्तु पृष्ठतः ॥
कृष्णो वृत्ताकृतिस्तार्क्ष्ये सर्वेषां पापनाशनः । इति ।
पीतः पीतचिन्हयुक्तः ·चिन्हं चात्र पीताम्बरबिन्दुरेखादि ज्ञेयम् ।

इति कृष्णमूर्तिलक्षणम् ।

अथ कृष्णभेदाः ।

तत्र गोपाललक्षणमुक्तम्—

ब्रह्माण्डपुराणे,
कृष्णोऽतिकृष्णो न स्थूलश्चक्राभ्यामुपशोभितः ।
वनमालायुतः कण्ठे पृष्ठे श्रीवत्सलाञ्छनः ॥
दण्डशृङ्गयुतः पार्श्वे वेणुना शोभितो मुखे ।
स गोपाल इति प्रोक्तो गोभूधान्यधनप्रदः ॥ इति ।

इति गोपाललक्षणम् ।

अथ मदनगोपाललक्षणम् ।

तत्रैवोक्तम्,

यो गोपालः पार्श्वभागे तदुर्युक्तश्च कार्ष्णिभाक् ।
स स्यान्मदनगोपालो मालाकुण्डलभूषितः ॥
पुत्रपौत्रधनैश्वर्यसर्वलोकैकवश्यदः । इति ।

अत्र यत्र मूर्तिभेदे चक्रादि नोक्तं तत्र तत्प्रकृतिभूतमूर्तिलक्षणोक्तं सामान्यं ग्राह्यम् ।

इति मदनगोपाललक्षणम् ।

अथ सन्तानगोपाललक्षणम् ।

तत्रैव,

दीर्घाकारः कृष्णवर्णः सार्द्धचन्द्रनिभाननः ।
स स्यात्सन्तानगोपालः पुत्रपौत्रादिवृद्धिदः ॥ इति ।

इति सन्तानगोपाललक्षणम् ।

अथ बालकृष्णलक्षणम् ।

तत्रैव,

कामंमूर्तिस्तु कृष्णाभो निम्नोऽग्रस्ताग्रिबिन्दुकः ।
स बालकृष्णो विज्ञेयो दीर्घास्यः पुत्रभाग्यदः ॥ इति ।

इति बालकृष्णलक्षणम् ।

अथ गोवर्द्धनगोपाललक्षणम् ।

तत्रैव,

वर्तुलो मस्तके निम्नः पार्श्वे रजतबिन्दवः ।
गोवर्द्धनाख्यो गोपालो दीर्घरेखा तु दक्षिणे ॥
सर्वकष्टविनाशः स्याद्गोधान्यादिधनप्रदः । इति ।

इति गोवर्द्धनगोपाललक्षणम् ।

---

१ अत्र शालग्रामपरीक्षायाम्—कल्पवृक्षतरयुग्मयेत् । इति पाठः ।

अथ कालीयमर्दनलक्षणम्।

तत्रैव,

रेखा स्यात् कृष्णवर्णा हि विन्दुत्रयविभूषितः।
कालीयमर्दनः साक्षात्सर्वशत्रुनिकृन्तनः॥
सव्यापसव्यरेखाभ्यां भूषितः सूक्ष्मचक्रकः।
पार्श्वे खुरयुतो देवो धनञ्जययुतः शुभः॥ इति।

इति कालीयमर्दनलक्षणम्।

अथ स्यमन्तहारिलक्षणम्।

तत्रैव,

असितवर्णश्चातिस्थूलश्चक्रभागेऽतिशोभनः।
वनमालापरिवृतः पृष्ठे श्रीवत्सलाञ्छनः॥
स्यमन्तहारी विज्ञेयः पुत्रश्रीकीर्तिवर्द्धनः। इति।

इति स्यमन्तहारिलक्षणम्।

अथ चाणूरमर्दनलक्षणम्।

तदप्युक्तं तत्रैव,

रक्तविन्दुद्वययुतः श्यामो दन्तिशुजोपमा।
रेखा दक्षिणतो वामे मुष्टिवत् दृढविन्दुकः॥
चाणूरमर्दनाख्यः स्यात्सर्वशत्रुनिकृन्तनः। इति।

इति चाणूरमर्दनलक्षणम्।

अथ कंसमर्दनलक्षणम्।

तत्रैव,

पूर्वभागैकवदनः पार्श्वैकवदनो भवेत्।
कंसमर्दी भवेत्कृष्णो नीलाम्बुदनिभः शुभः॥ इति।

इति कंसमर्दनलक्षणम्।

इति कृष्णमूर्तिभेदाः।

अथ बौद्धमूर्तिलक्षणम् ।

ब्रह्माण्डपुराणे,
अन्तर्गह्वरसंयुक्तं चक्रहीनं तथा भवेत् ।
निर्वाणबुद्धसंज्ञः स्याद्ददाति परमं पदम् ॥ इति ।

इति बौद्धमूर्तिलक्षणम् ।

अथ कल्किमूर्तिलक्षणम् ।

ब्रह्माण्डपुराणे,
अतिरक्तः सूक्ष्मबिलः स्पष्टचक्रः स्थिरासनः ।
कृपाणाऽऽकृतिका रेखा द्वारस्योपरि पृष्ठके ॥
म्लेच्छनाशी भवेत्कल्किः कलौ कल्मषनाशनः । इति ।
कृपाणः खड्गः ।

इति कल्किलक्षणम् ।

इति दशावतारमूर्तिलक्षणानि समाप्तानि ।

अथ चतुर्विंशतिमूर्तिलक्षणान्युच्यन्ते ।

तत्रादौ केशवमूर्तिलक्षणमुक्तम्—
पाद्मब्राह्मब्रह्माण्डपुराणेषु,
सौभाग्यं केशवो दद्याच्चतुष्कोणो भवेत्तु सः । इति ।
वैखानससंहितायाम्,
नाभ्यपस्तु भवेच्छह्वयकं च तदनन्तरम् ।

१ अत्र त्रिपुरानाथाभिधसद्गृहीतशालग्रामपरीक्षाभिधग्रन्थे ब्रह्माण्डीयवचनम्—
नीलवर्णस्तथा स्थूलः पृथुचक्रः सुदीर्घकः ।
रेखायुक्तः द्वारदेशे पृष्ठे पद्मेन लाञ्छितः ॥
सौभाग्यं केशवो दद्याच्चतुष्कोणो भवेत्ततः ।
इति वर्तते ।

केशवः स तु विज्ञेयः सर्वकामफलप्रदः ॥ इति ।

इति केशवलक्षणम् ।

अथ नारायणलक्षणम् ।

आग्नेयपुराणसङ्ग्रहवैखानससंहितासु,

श्यामं नारायणं विद्यान्नाभिचक्रं तथोन्नतम् ।
दीर्घरेखात्रयोपेतं दक्षिणे सुषिरं पृथु ॥ इति ।

ब्रह्माण्डपुराणे,

श्यामो नारायणो देवो नाभिचक्रस्तथोन्नतः ।
दीर्घरेखात्रयोपेतो दक्षिणे सुषिरं पृथु ॥
विरजे सुमुखे चक्रे मध्यचक्रः सुशोभनः ।
साटङ्कनानाभरणहारकेयूरलाञ्छनः ॥
नारायणः समाख्यातः सर्वसिद्धिप्रदायकः । इति ।

इति नारायणलक्षणम् ।

अथ नारायणभेदाः ।

तत्र लक्ष्मीनारायणलक्षणम्—

ब्रह्मपुराणे,

द्वारमेकं चतुश्चक्रं ब्रह्मादीनां च दुर्लभम् ।
शोभितो वनमालया इति क्वचित्पाठः ।
लक्ष्मीनारायणो नाम भुक्तिमुक्तिफलप्रदः ॥ इति ।

पुराणसङ्ग्रहे,

ध्वजवज्राङ्कुशोपेतं वामे चक्रे तु वर्तुलम् ।
लक्ष्मीनारायणं देवमभीष्टफलदं विदुः ॥
वामे अधःखण्डे । चक्रे चक्रद्वयम् । उपर्यपि च चक्रद्वयमित्यर्थः ।

तथा,

ध्वजवज्राङ्कुशोपेतो वामचक्रः सुवर्तुलः ।
लक्ष्मीनारायणो देवश्चतुश्चक्रसमन्वितः ॥
पूजनीयः सदा सद्भिर्वैष्णवैर्मोक्षमीप्सुभिः । इति ।
ब्रह्माण्डपुराणे,
एकवक्त्रश्चतुश्चक्रो वर्त्तुलः श्यामवर्णकः ।
ध्वजवज्राङ्कुशोपेतो मालायुक्तः सबिन्दुकः ॥
नातिह्रस्वो न च स्थूलो लक्ष्मीनारायणः स्मृतः ।
तस्य दर्शनमात्रेण ह्यभीष्टफलमाप्नुयात् ॥ इति ।
पाद्मे,
सूक्ष्मद्वारश्चतुश्चक्रो वनमालाङ्कितोदरः ।
लक्ष्मीनारायणः श्रीमान् भुक्तिमुक्तिफलप्रदः ॥ इति ।
वैखानससंहितायां विशेषः ।
लक्ष्मीनारायणो देवस्त्रिभिश्चक्रैर्व्यवस्थितः ।
पूजनीयः प्रयत्नेन भुक्तिमुक्तिफलप्रदः ॥ इति ।
पाद्मे कार्तिकमाहात्म्ये,
चत्वारि सूक्ष्मचक्राणि द्वारभागे भवन्ति च ।
उदरे वनमाला च लक्ष्मीनारायणो भवेत् ॥
पूजनीयः सदा भक्तैर्भुक्तिमुक्तिफलप्रदः । इति ।
इति लक्ष्मीनारायणलक्षणम् ।

अथ नरनारायणलक्षणम् ।

ब्रह्माण्डपुराणे,
नरनारायणो देवः श्वेतचक्रः सुशोभनः ।
तमालदलसङ्काशः स्वर्णपङ्कविलेपनः ॥ इति ।
इति नरनारायणलक्षणम् ।

अथ रूपनारायणलक्षणम् ।

तत्रैव,

मुशलायुधमालाभिः शङ्खचक्रगदान्वितः ।
रूपनारायणो देवो मुखे चाभिमुखं धनुः ॥ इति ।

इति रूपनारायणलक्षणम् ।

इति नारायणभेदाः ।

अथ माधवलक्षणम् ।

वैखानससंहितायाम्,

माधवो मधुवर्णाभो गदाकम्बुविलक्षितः ।

ब्रह्माण्डपुराणे,

मधुवर्णो मध्यचक्रः स्निग्धः सूक्ष्मतनुस्तथा ।
माधवः स तु विज्ञेयो यतीनां मोक्षदायकः ॥ इति ।

इति माधवलक्षणम् ।

अथ गोविन्दलक्षणम् ।

पुराणसङ्ग्रहे,

गोविन्दः पुण्डरीकाक्षः कृष्णवर्णो महाद्युतिः ।
दक्षिणे तु गदाचक्रे वामे पर्वतलाञ्छनः ॥ इति ।

ब्रह्माण्डपुराणे,

नातिस्थूलः कृष्णवर्णो गोविन्दः पञ्चवक्त्रकः ।
वामवक्त्रो बृहद्द्वार उन्नतो मध्यनिम्नकः ॥ इति ।

इति गोविन्दलक्षणम् ।

अथ विष्णुलक्षणम् ।

पद्मपुराणे,

स्थूलचक्रो भवेद्विष्णुर्मोक्षैकफलदोऽर्चितः । इति ।

---

१ सुन्दरमुख इत्यर्थः ।

ब्रह्मपुराणे,
कृष्णवर्णस्तथा विष्णुः स्थूलचक्रे सुशोभने ।
गदाकारा तथा रेखा लाञ्छनं मध्यदेशतः ॥
लाञ्छनं चात्र पीतादिवर्णम् ।
आग्नेये,
स्थूलचक्रोऽसितो विष्णुर्मध्ये रेखा गदाकृतिः । इति ।
पुराणसङ्ग्रहे,
कृष्णवर्णस्तथा विष्णुः स्थूलचक्रे सुशोभने ।
यस्य मध्ये गदाकारा दृश्यन्ते पञ्च रेखिकाः ॥ इति ।
वैखानससंहितायाम्,
कृष्णवर्णस्तथा विष्णुः स्थूलचक्रे सुशोभने ।
गदाकृतिस्तथा रेखा दृश्यते पृष्ठमध्यतः ॥ इति ।
ब्रह्माण्डपुराणे,
१ कापिलः स्निग्धवर्णो विष्णुर्विषयभोगदः । इति ।

इति विष्णुलक्षणम् ।

अथ मधुसूदनलक्षणम् ।

वैखानससंहितायाम्,
नाभिपार्श्वे शङ्खपद्ममुद्रा यस्मिन् प्रदृश्यते ।
मधुसूदन आख्यातः शत्रुहा परिकीर्तितः ॥ इति ।
ब्रह्माण्डपुराणे,
मधुसूदो महादेव एकचक्रो महाद्युतिः ।
स्वर्णबिन्दुसमायुक्तो महातेजःप्रदः शुभः ॥ इति ।

इति मधुसूदनलक्षणम् ।

---

१ अस्मिन् प्रकरणे सर्वत्र विष्णुशब्दोपलक्षितं विष्णुरहस्यं ज्ञेयम् ।

अथ त्रिविक्रमलक्षणम्।

पुराणसङ्ग्रहे,

कपिलाभश्चैकवक्त्रश्चक्रत्रितयभूषितः।
त्रिविक्रमस्त्रिकोणः स्यात् बलमेव प्रयच्छति॥ इति।

ब्राह्मवैखानससंहिताविष्णुप्रोक्तेषु,

त्रिविक्रमस्तथा देवः श्यामवर्णो महाद्युतिः।
वामपार्श्वे स्थिते चक्रे रेखा चैव तु दक्षिणे॥ इति।

अग्निपुराणे,

श्यामस्त्रिविक्रमो दक्षरेखो वामे च रक्तरुः।

ब्रह्माण्डपुराणे तु विशेषः।

त्रिविक्रमस्त्रिकोणाढ्यश्चक्रत्रयसमन्वितः।
प्रयत्नेन द्विजेन्द्राणां सदा पूज्यश्च नेतरैः॥ इति।

इति त्रिविक्रमलक्षणम्।

वामनो नारसिंहश्च कृष्णश्चेति त्रयः पुरा।
उक्तत्वादत्र नोच्यन्ते प्रभेदार्थं पुनर्भयात्॥

अथ श्रीधरलक्षणम्।

ब्राह्मवैखानससंहिताविष्णुप्रोक्ताग्निपुराणब्रह्मा-ण्डपुराणेषु,

श्रीधरस्तु तथा देवश्चिह्नितो वनमालया।
कदम्बकुसुमाकारो रेखापञ्चकसंयुतः॥

कदम्बकुसुमाकारः वर्तुल इत्यर्थः। अत्र सर्वत्र रेखायुक्तत्वं द्वारोपरि ज्ञेयम्। "द्वारोपरि तथा रेखा" "रेखात्रयं तथा द्वारे" इति तत्र विशेषाभिधानादिति नृसिंहपरिचर्यायाम्।

---

१ अत्र सर्वत्र विष्णुप्रोक्तपदेन विष्णुरहस्यं ज्ञेयम्।

पुराणसङ्ग्रहे,
श्रीधरोऽसौ तथा देवश्चिन्हितो वनमालया ।
कदम्बकुसुमाकार ऊर्ध्वरेखश्च पादयोः ॥ इति ।

इति श्रीधरलक्षणम् ।

अथ श्रीधरभेदौ ।

द्वौ चोक्तौ ब्रह्माण्डपुराणे,
चक्रे च मध्यदेशे तु पङ्कजेन समन्वितः ।
सूक्ष्माननः श्यामलाभः स पुनः श्रीधरः स्मृतः ॥
निम्नोन्नते शिरःपार्श्वे निम्नमास्यं सुवर्तुलम् ।
निम्नचक्रमतिहृस्वं श्रीधरं सर्वसिद्धिदम् ॥ इति ।

इति श्रीधरभेदौ ।

अथ हृषीकेशलक्षणम् ।

पाद्मब्राह्मब्रह्माण्डपुराणेषु,
अर्धचन्द्राकृतिर्देवो हृषीकेश उदाहृतः ।
तमर्च्य लभते स्वर्गं विषयांश्च समीहितान् ॥ इति ।
वैखानससंहितायाम्,
सूकरस्य निभाकारास्तस्य केशाः सुवर्चसः ।
वैर्मकं यस्य दृश्येत हृषीकेशः स उच्यते ॥ इति ।

इति हृषीकेशलक्षणम् ।

अथ पद्मनाभलक्षणम् ।

ब्रह्मपुराणे,
आरक्तं पद्मनाभाख्यं पद्मच्छत्रसंयुतम् ।
तुलस्या पूजयेन्नित्यं दरिद्रस्त्वीश्वरो भवेत् ॥ इति ।

---
१ पद्मर इत्यर्थः ।

ब्रह्माण्डपुराणे,
निष्केशरोर्ध्वचक्रस्तु अर्धश्चक्रः सकेसरः।
पद्मनाभ इति प्रोक्तो विपरीतो हलायुधः॥ इति।
एतस्यैव बहुचक्रवर्णसद्भावे एतत्पूजने दुष्टं फलं श्रूयते–
पद्मपुराणे,
बहुभिस्तु यदा चक्रैः शुक्लवर्णादिशोभितः।
दैत्यारिः कमलाक्षश्च गदापाणिरधोक्षजः॥
पद्मनाभश्च देवः स्यात्मत्यहं दुःखदायकः।
तस्मान्न मानवैः पूज्यो बहुचक्रः प्रजापते॥ इति।
वर्णक्रमश्चेत्थं ग्राह्यः—
शुक्लो रक्तस्तथा कृष्णो द्विवर्णो बहुवर्णवान्।
इति पद्मपुराणे तत्प्रकरणस्थवचनात्।

इति पद्मनाभलक्षणम्।

अथ दामोदरलक्षणम्।

पाद्मब्रह्मपुराणयोः,
स्थूलो दामोदरो ज्ञेयः सूक्ष्मवक्त्रो भवेत्तु सः।
चक्रे तु मध्यदेशस्थे पूजितः सुखदः सदा॥ इति।
ब्रह्माण्डपुराणवैखानससंहिताविष्णुप्रोक्तेषु,
दामोदरं तथा स्थूलं मध्यचक्रं प्रतिष्ठितम्।
मध्यचक्रं प्रकीर्तितमिति क्वचित्पाठः।
दूर्वाभं द्वारसङ्कीर्णं पीतरेखायुतं शुभम्॥ इति।

इति दामोदरलक्षणम्।

अथ वासुदेवलक्षणम्।

ब्राह्मवैखानससंहिताविष्णुप्रोक्तपुराणसङ्ग्रहनृसिं-
हपुराणब्रह्माण्डपुराणेषु,

द्वारदेशे समे चक्रे दृश्येते नान्तरीयके ।
वासुदेवः स विज्ञेयः शुक्लाभश्च स्वतेजसा ॥ इति ।
शुक्लाभश्चातिशोभनः। इति क्वचित्पाठः। नान्तरीयके संलग्ने।
अग्निपुराणेऽपि,
वासुदेवः सितो द्वारि शिलालग्नद्विचक्रकः। इति ।

इति वासुदेवलक्षणम् ।

अथ सङ्कर्षणलक्षणम् ।

ब्राह्मवैखानससंहिताविष्णुप्रोक्तपुराणसङ्ग्रहब्रह्माण्डपुराणेषु,
द्वौ चक्रावग्रलग्नौ तु पूर्वभागश्च पुष्कलः ।
सङ्कर्षणाख्यो विज्ञेयो रक्ताभश्चातिशोभनः ॥
रक्ताभश्च स्वतेजसा। इति क्वचित्पाठः ।
अग्रलग्नौ अग्रे किञ्चिल्लग्नौ। क्वचिच्च—
द्विचक्रे एकसंलग्ने भागैकं पुष्कलं भवेत् । इति पाठः ।

इति सङ्कर्षणलक्षणम् ।

अथ प्रद्युम्नलक्षणम् ।

ब्राह्मविष्णुप्रोक्तवैखानससंहितासु,
प्रद्युम्नः सूक्ष्मचक्रस्तु पीतदीप्तिस्तथैव च ।
सुषिरं[1] छिद्रबहुलं दीर्घाकारं च यद्भवेत् ॥ इति ।
ब्रह्माण्डपुराणे,
प्रद्युम्नः सूक्ष्मचक्रस्तु पीतवर्णस्तथैव च ।
मकराभाश्च वै रेखाः पार्श्वतः पृष्ठतोऽपि च ॥ इति ।
अग्निपुराणे विशेषः ।

---

१ सुषिरं गहरम्, तद्विशेषणं छिद्रबहुलमिति ।

सूक्ष्मचक्रो बहुच्छिद्रो प्रद्युम्नो नीलवर्णकः। इति।
पद्मपुराणेऽपि,
प्रद्युम्नः सूक्ष्मचक्रः स्यान्नीलाम्बुजनिभस्तथा।
नीलाम्बुजयुतोऽथवा। इति पाठान्तरम्।
स ददाति श्रियं नृणामभक्त्यापि प्रपूजितः॥ इति।

इति प्रद्युम्नलक्षणम्।

अथानिरुद्धलक्षणम्।

ब्रह्मपुराणविष्णुप्रोक्तवैखानससंहितापुराणसङ्ग्रह-ब्रह्माण्डपुराणेषु,
अनिरुद्धस्तु नीलाभो वर्तुलश्चातिशोभनः।
रेखात्रयं तु तद्द्वारि पृष्ठे पद्मेन लाञ्छितः॥ इति।
अग्निपुराणे,
पीतोऽनिरुद्धः पद्माङ्को वर्तुलोऽसौ त्रिरेखवान्।
तथा,
अनिरुद्धस्तु पीताभो वर्तुलश्चातिशोभनः।
रेखात्रयपरिष्कृतो देवः पद्मेन लाञ्छितः॥ इति।
ब्रह्माण्डपुराणे विशेषः।
कृष्णवर्णः समद्वारश्चक्रं भित्तिसमीपगम्।
सूक्ष्मचक्रं भवेदूर्ध्वं पार्श्वे चक्रेणं पुष्पकृत्॥
अनिरुद्ध इति प्रोक्तः सर्वलोकैककारणम्। इति।

इत्यनिरुद्धलक्षणम्।

अथ पुरुषोत्तमलक्षणम्।

ब्रह्मपुराणे,
विदिक्षु दिक्षु सर्वासु यस्योर्ध्वे दृश्यते मुखम्।

---

१ चणकपुष्पधृक् इति शालग्रामपरीक्षायां पाठः।

पुरुषोत्तमः स विज्ञेयो भुक्तिमुक्तिफलप्रदः ॥
'स देवदेवो विज्ञेयः पुराणः पुरुषोत्तमः'। इत्यपि क्वचित्पाठः॥
ब्रह्माण्डपुराणे
मध्यचक्रः सुवर्णश्च मस्तके पृथुचक्रकः ।
पुरुषोत्तमो भवेद्देवः पूजकस्य शुभप्रदः ॥ इति ।
पुराणसङ्ग्रहे,
अतसीपुष्पसङ्काशो विन्दुना परिभूषितः ।
पुरुषोत्तम उक्तोऽसौ सर्वसौभाग्यवर्द्धनः ॥ इति ।

इति पुरुषोत्तमलक्षणम् ।

अथाधोक्षजलक्षणम् ।

ब्रह्माण्डपुराणे,
अतिकृष्णो रक्तरेखो वृत्तदेहः सुचक्रकः ।
किञ्चित्कपिलसंयुक्तः सूक्ष्मो वा स्थूल एव वा ॥
अधोक्षज इति ख्यातः पूजकस्य शुभप्रदः । इति ।

इत्यधोक्षजलक्षणम् ।

अथाच्युतलक्षणम् ।

ब्रह्माण्डपुराणे,
चतुर्भिश्चैव चक्रैस्तु वामदक्षिणपार्श्वयोः[1] ।
अधिष्ठितो मुखे रक्तः कुण्डलद्वयशोभितः ॥
शङ्खचक्रगदाशार्ङ्गबाणकौमोदकीधरः ।
मुशलध्वजधृक् श्वेतच्छत्रवज्राङ्कुशैर्युतः ॥
सोऽच्युतः कथितो नाम्ना दुर्लभस्तपसा विना । इति ।

इत्यच्युतलक्षणम् ।

---

१ चतुर्भिलो ह्यथचक्रैर्वामदक्षिणपार्श्वगैः । इति हाल. प. पाठः ।

अथोपेन्द्रलक्षणम् ।

ब्रह्माण्डपुराणे,

उपेन्द्रो मणिवर्णाभो ह्रस्वचक्रोऽतिशोभनः ।
श्यामलः कोमलाभस्तु वक्त्रपार्श्वे सुचक्रयुक् ॥ इति ।

इत्युपेन्द्रलक्षणम् ।

अथ जनार्दनलक्षणम् ।

ब्रह्मपुराणे,

द्वारद्वये चतुश्चक्रो जनार्दन इहोच्यते ।
चक्रद्वयं मध्यगतं चक्रद्वयं च पृष्ठतः ॥ इति ।

ब्रह्माण्डपुराणेऽपि,

पूर्वभागैकवदनः पश्चादेकास्यसंयुतः ।
जनार्दनश्चतुश्चक्रः श्रीप्रदो रिपुनाशनः ॥ इति ।

इति जनार्दनलक्षणम् ।

अथ हरिलक्षणम् ।

ब्रह्मपुराणे,

ऊर्ध्वमुखं विजानीयाद्धरितं हरिरूपिणम् ।
कामदं मोक्षदं चैव अर्थदं च विशेषतः ॥ इति ।

तथा,

ऊर्ध्वे मुखं विजायानीयाच्छयामाभं वर्तुलं शुभम् ।
अधोबिन्दुसमायुक्तं सर्वकामार्थसाधकम् ॥ इति ।

ब्रह्माण्डपुराणे,

अल्पद्वारसमोपेता हरिमूर्तिरुदाहृता । इति ।

इति हरिलक्षणम् ।

इति चतुर्विंशतिमूर्तिलक्षणानि ।

अथ प्रकीर्णकलक्षणम् ।

तत्रानन्तमूर्तिलक्षणम्—

आग्नेये,

अनन्तो नागभोगाङ्को नैकाभो नैकमूर्तिमान् । इति ।

ब्रह्मपुराणे,

नानावर्णस्त्वनन्तः स्यान्नागभोगेन चिन्हितः । इति ।

वैखानससंहिताविष्णुप्रोक्तयोः,

नानावर्णमनन्तं च नागभोगेन चिन्हितम् ।
अनन्तमूर्तिसम्भिन्नं जानीयात् सर्वकामदम् ॥ इति ।

पद्मपुराणे,

अनेकचक्रो बहुभिश्चिन्हैरप्युपलक्षितः ।
अनन्तः स तु विज्ञेयः सर्वपूजाफलप्रदः ॥ इति ।

पुराणसङ्ग्रहे,

नानावर्णस्त्वनन्तः स्यान्नागभोगेन चिन्हितः ।
अनेकमुखसंयुक्तः सर्वकामफलप्रदः ॥ इति ।

ब्रह्माण्डपुराणे,

चतुर्दशद्वाःप्रभृतिविंशत्या चक्रलाञ्छितः ।
नानावर्णो ह्यनन्तात्मा नागभोगेन चिन्हितः ॥
अनेकमूर्तिसम्भिन्नः सर्वकामफलप्रदः ।
प्रदक्षिणावर्तचक्रवनमालाविभूषितः ॥
कृष्णवर्णयुतश्चापि धनधान्यसुखप्रदः ।
पूजनीयः प्रयत्नेन स्थिरः स्निग्धश्च वर्त्तुलः ॥
अनन्तो मूर्ध्नि चक्राढ्यः— इति विशेषः ।

इत्यनन्तमूर्तिलक्षणम् ।

आग्नेये,
हयग्रीवोऽङ्कुशाकारो रेखानीलः सबिन्दुकः ।
तथा पद्मपुराणे,
हयग्रीवोऽङ्कुशाकारो रेखाः पञ्च भवन्ति हि ।
बहुबिन्दुसमाकीर्णो दृश्यते नीलरूपकः ॥
हयग्रीवा यथा लम्बा रेखाङ्का या शिला भवेत् ।
तथा सौम्यो हयग्रीवः पूजितो ज्ञानदो भवेत् ॥
अश्वाकृति मुखं यस्य साक्षमालं शिरस्तथा ।
पद्माकृतिर्भवेद्वापि हयशीर्षो त्वसौ मतः ॥ इति ।
पुराणसङ्ग्रहे,
हयग्रीवोऽपि भगवान् रक्तपीतादिमिश्रितः ।
अङ्कुशाकृतिकस्तास्ये चक्रद्वयसमन्वितः ॥
पद्माकृतिस्तथा पार्श्वे कुण्डलाकृतिरेव वा ।
ज्ञानदो मोक्षदो नृणां भोगदो वित्तसुत ॥ इति ।

इति हयग्रीवलक्षणम् ।

अथ परमेष्ठिलक्षणम् ।

आग्नेये,
परमेष्ठी साञ्जनकः पृष्ठच्छिद्रश्च बिन्दुमान् । इति ।
ब्रह्मपुराणे,
परमेष्ठी तु शुभ्राभः पद्मचक्रसमन्वितः ।
बिम्बाकृतिस्तथा पृष्ठे सुषिरं चातिपुष्कलम् ॥
तथा,
परमेष्ठी लोहिताभश्चक्रमेकं तथाम्बुजम् ।
बिम्बाकृतिस्तथा रेखा सुषिरं चातिपुष्कलम् ॥ इति ।

पुराणसङ्ग्रहे,
परमेष्ठी तु शुक्लाभः पृथुचक्रसमन्वितः ।
बिम्बाकृतिः क्वचित्पीतः पृष्ठे च सुषिरान्वितः ॥
'परमेष्ठी तु शुक्लाभश्चक्रपद्मसमन्वितः ।
सुवर्तुलस्तथा पीतः पृष्ठे च सुषिरं ध्रुवम्' ॥ इति पाठान्तरम्।
वैखानससंहितायाम्,
परमेष्ठी तु रक्ताभश्चक्रं पद्मसमन्वितम् ।
गदाकृतिस्तथा रेखा दृश्यते वामपार्श्वतः ॥ इति ।
ब्रह्माण्डपुराणे,
परमेष्ठी च शुक्लाभश्चक्रपद्मसमन्वितः ।
द्विधाकृतस्तथा पृष्ठे सुषिरं चापि वर्त्तुलम् ॥
पीतवर्णयुतो वापि भुक्तिमुक्तिवरप्रदः । इति ।

इति परमेष्ठिलक्षणम् ।

अथ हिरण्यगर्भलक्षणम् ।

ब्रह्मपुराणे,
हिरण्यगर्भं जानीयान्मधुपिङ्गलविग्रहम् ।
ईषद्दीर्घं मनोज्ञं च स्निग्धं सकलकामदम् ॥
तथा,
चन्द्राकृतिं हिरण्याख्यं रश्मिज्वालं विनिर्दिशेत् ।
सुवर्णरेखाबहुलं स्फटिकद्युतिशोभितम् ॥ इति ।
ब्रह्माण्डपुराणे विशेषः ।
हिरण्यगर्भो भगवान् पवित्रो भुवि दुर्लभः ।
अन्तर्ध्वनिसमायुक्तः कृष्णवर्णः सुवृत्तकः ॥
वर्तुलो ह्रस्ववदनो चक्रमध्ये च कोमलः ।

श्रीवत्सकमलाकारलाञ्छनं पृष्ठपार्श्वके ॥
हिरण्यगर्भो विख्यातः पृथुनाभिसमन्वितः ।
हिरण्येन विमिश्रस्तु श्रीप्रदः कुलवर्द्धनः ॥ इति ।

इति हिरण्यगर्भलक्षणम् ।

अथ चतुर्भुजमूर्तिलक्षणम् ।

ब्रह्मपुराणे,
चतुर्भुजश्चतुश्चक्रो नवमेघसमद्युतिः ।
मण्डलाकारचक्रः स्यात्सर्वेषामभयप्रदः ॥ इति ।

इति चतुर्भुजलक्षणम् ।

अथ गदाधरलक्षणम् ।

ब्रह्मपुराणे,
गदाधरस्तथा देवो गुरुरूपः समन्ततः ।
चक्रस्निग्धोऽतिकृष्णश्च पद्मं शङ्खं च दक्षिणे ॥ इति ।
गुरुरूपः बृहस्पतिवर्णः, पीत इत्यर्थः ।
पुराणसंग्रहे,
गदाधरस्त्रिलेखाभिर्लाञ्छितो मध्यदेशतः ।
ध्वजवज्राङ्कुशैः पीतो वामचक्रः सुवर्त्तुलः ॥ इति ।

इति गदाधरलक्षणम् ।

अथ पुण्डरीकाक्षलक्षणम् ।

ब्रह्माण्डपुराणे,
पार्श्वे वा मूर्ध्नि पृष्ठे वा चामरद्वयसंयुता ।
पुण्डरीकाक्षमूर्तिः स्यात्सर्वलोकवशङ्करी ॥ इति ।
कमलद्वयसंयुता । इति पाठान्तरम् ।

इति पुण्डरीकाक्षलक्षणम् ।

अथ चतुर्मुखमूर्तिलक्षणम् ।

पाद्मपुराणसङ्ग्रहग्रन्थेषु,
चतस्रो यत्र दृश्यन्ते रेखाः पार्श्वसमीपगाः ।
द्वे चक्रे मध्यदेशे च सा शिला स्याच्चतुर्मुखा ॥ इति ।
ब्रह्माण्डपुराणे,
चतस्रो यत्र वर्त्तन्ते रेखाः पार्श्वसमीपतः ।
द्विचक्रो मध्यदेशे तु सा शिला स्याच्चतुर्मुखा ॥ इति ।

इति चतुर्मुखमूर्तिलक्षणम् ।

अथ सुदर्शनमूर्त्तिलक्षणम् ।

पुराणसङ्ग्रहे,
अतसीपुष्पसङ्काशो बिन्दुना परिभूषितः ।
सुदर्शनः स्मृतो देवः श्यामो भुक्तिसुखप्रदः ॥ इति ।
ब्रह्मपुराणे,
सुदर्शनस्तथा देवः श्यामवर्णो महाद्युतिः ।
वामपार्श्वे गदाचक्रे रेखा चैव तु दक्षिणे ॥ इति ।
पद्मपुराणे,
चक्राकारेण पङ्क्तिः सा यत्र रेखामयी भवेत् ।
स सुदर्शन इत्येवं ख्यातः पूजाफलप्रदः ॥ इति ।
ब्रह्माण्डपुराणे,
सुदर्शनं द्विधा ज्ञेयं लक्षणान्तरयोगतः ।

---

१ शाल० प० यामिदं वचनं पुराणसङ्ग्रहस्थत्वेनोल्लिखितमस्ति।
एतदनन्तरम्—
मुख्यं सुदर्शनं चैव तथोभयसुदर्शनम् ।
सुदर्शनं समाख्यातं ज्ञेयं लक्षणकोविदैः ॥
इत्यधिकमप्यस्ति ।

श्रीवत्सकमलाकारलाञ्छनं पृष्ठपार्श्वके ॥
हिरण्यगर्भो विख्यातः पृथुनाभिसमन्वितः ।
हिरण्येन विमिश्रस्तु श्रीमदः कुलवर्द्धनः ॥ इति ।

इति हिरण्यगर्भलक्षणम् ।

अथ चतुर्भुजमूर्तिलक्षणम् ।

ब्रह्मपुराणे,
चतुर्भुजश्चतुश्चक्रो नवमेघसमद्युतिः ।
मण्डलाकारचक्रः स्यात्सर्वेषामभयप्रदः ॥ इति ।

इति चतुर्भुजलक्षणम् ।

अथ गदाधरलक्षणम् ।

ब्रह्मपुराणे,
गदाधरस्तथा देवो गुरुरूपः समन्ततः ।
चक्रस्निग्धोऽतिकृष्णश्च पद्मं शङ्खं च दक्षिणे ॥ इति ।
गुरुरूपः बृहस्पतिवर्णः, पीत इत्यर्थः ।
पुराणसंग्रहे,
गदाधरस्त्रिलेखाभिर्लाञ्छितो मध्यदेशतः ।
ध्वजवज्राङ्कुशैः पीतो वामचक्रः सुवर्तुलः ॥ इति ।

इति गदाधरलक्षणम् ।

अथ पुण्डरीकाक्षलक्षणम् ।

ब्रह्माण्डपुराणे,
पार्श्वे वा मूर्ध्नि पृष्ठे वा चामरद्वयसंयुता ।
पुण्डरीकाक्षमूर्तिः स्यात्सर्वलोकवशङ्करी ॥ इति ।
कमलद्वयसंयुता । इति पाठान्तरम् ।

इति पुण्डरीकाक्षलक्षणम् ।

अथ चतुर्मुखमूर्तिलक्षणम् ।

पाद्मपुराणसङ्ग्रहब्राह्मेषु,
चतस्रो यत्र दृश्यन्ते रेखाः पार्श्वसमीपगाः ।
द्वे चक्रे मध्यदेशे च सा शिला स्याच्चतुर्मुखा ॥ इति ।
ब्रह्माण्डपुराणे,
चतस्रो यत्र वर्तन्ते रेखाः पार्श्वसमीपतः ।
द्विचक्रो मध्यदेशे तु सा शिला स्याच्चतुर्मुखा ॥ इति ।

इति चतुर्मुखमूर्तिलक्षणम् ।

अथ सुदर्शनमूर्तिलक्षणम् ।

पुराणसङ्ग्रहे,
अतसीपुष्पसङ्काशो बिन्दुना परिभूषितः ।
सुदर्शनः स्मृतो देवः श्यामो भुक्तिसुखप्रदः ॥ इति ।
ब्रह्मपुराणे,
सुदर्शनस्तथा देवः श्यामवर्णो महाद्युतिः ।
वामपार्श्वे गदाचक्रे रेखा चैव तु दक्षिणे ॥ इति ।
पद्मपुराणे,
चक्राकारेण पङ्क्तिः सा यत्र रेखामयी भवेत् ।
स सुदर्शन इत्येवं ख्यातः पूजाफलप्रदः ॥ इति ।
ब्रह्माण्डपुराणे,
सुदर्शनं द्विधा ज्ञेयं लक्षणान्तरयोगतः ।

---

१ शाल० प० यामिदं वचनं पुराणसङ्ग्रहस्थत्वेनोल्लिखितमास्ति।
एतदनन्तरम्—
शुद्धं सुदर्शनं चैव तथोभयसुदर्शनम् ।
सुदर्शनं समाख्यातं ज्ञेयं लक्षणकोविदैः ॥
इत्यधिकमप्यस्ति ।

एकं चक्रं शिरोदेशे कृष्णवर्णमुखस्तथा ॥
सुदर्शनः स विज्ञेयः सर्वपापप्रणाशनः ।
पद्माकारं बृहद्द्वारं निम्ननाभि सुदर्शनम् ॥ इति ।

इति सुदर्शनलक्षणम् ।

अथ योगेश्वरलक्षणम् ।

ब्रह्मपुराणे,
दृश्यते शिखरे लिङ्गं शालग्रामसमुद्भवम् ।
स च योगेश्वरो नाम ब्रह्महत्यां व्यपोहति ॥ इति ।

इति योगेश्वरलक्षणम् ।

अथ विष्णुपञ्जरलक्षणम् ।

पद्मपुराणे,
वज्रकीटोद्भवा रेखाः पङ्क्तीभूताश्च यत्र वै ।
शालग्रामशिला सा तु विष्णुपञ्जरसंज्ञिता ॥ इति ।

इति विष्णुपञ्जरलक्षणम् ।

अथ यज्ञमूर्तिलक्षणम् ।

ब्रह्माण्डपुराणे,
यज्ञमूर्तिस्तु भगवान् पीतरक्तविमिश्रितः ।
द्वारं ह्रस्वमधश्चक्रं स्रुवौ वा दक्षिणेऽपि च ॥ इति ।

इति यज्ञमूर्तिलक्षणम् ।

अथ दत्तात्रेयमूर्त्तिलक्षणम् ।

तत्रैव,
पीतोऽरुणोऽसिताभश्च ह्रस्वपृष्ठोन्नतो भवेत् ।

---

१ इदं वचनं शा० प० यां पद्मपुराणीयत्वेन लिखितमस्ति ।

अक्षमालाकृतिः पृष्ठे दत्तात्रेयः शुभप्रदः॥ इति।
तथा,
कृष्णो रक्तश्च पीतश्च दत्तात्रेयाभिधो भवेत्। इति।

इति दत्तात्रेयमूर्तिलक्षणम्।

अथ शिशुमारलक्षणम्।

तत्रैव,
शिशुमारो दीर्घकायो विलज्ञाप्यतिगह्वरः।
पुरस्तु पृष्ठभागे तु चक्रेणैकेन संयुतः॥
पुरः चक्रद्वयं, पृष्ठभागे एकं चक्रम्,एवं चक्रत्रयमित्यर्थः।
सर्वाधारः स विज्ञेयः सर्वसिद्धिप्रदो नृणाम्॥ इति।

इति शिशुमारलक्षणम्।

अथ हंसमूर्तिलक्षणम्।

ब्रह्माण्डपुराणे,
हंसस्तु धनुराकारो नीलश्वेतविमिश्रितः।
चक्रपद्मसमोपेतः केवलं मोक्षदो भवेत्॥ इति।

इति हंसलक्षणम्।

अथ परमहंसलक्षणम्।

ब्रह्माण्डपुराणे,
परहंसः खगेशान शिखण्डिगलसन्निभः।
शिखण्डी मयूरः।
स्निग्धश्चायतवृत्तश्च वर्तुलद्वारसंयुतः।
बिन्दुमध्ये तथा चक्रे दृश्येते ह्यतिशोभने।
चक्रस्य दक्षिणे पार्श्वे द्युमणिर्भास्वरो भवेत्।
वराहरेखे तद्वामे दृश्येते विनतासुत॥
मूर्तिः परमहंसाख्या चतुर्वर्गफलप्रदा। इति।

इति परमहंसलक्षणम्।

अथ लक्ष्मीपतिलक्षणम् ।

ब्रह्माण्डपुराणे,

मुखे च पार्श्वतो वापि मयूरगलसन्निभः ।
कृष्णवर्णः सूक्ष्मचक्रः पृथुलास्योऽसमप्रभः ॥
लक्ष्मीपतिरितिख्यातो लक्ष्मीसम्पत्तिदायकः । इति ।

इति लक्ष्मीपतिलक्षणम् ।

अथ गरुडध्वजलक्ष्मीपतिलक्षणम् ।

ब्रह्माण्डपुराणे,

स्वर्णशृङ्गखुरः सौम्यो वर्तुलः स्निग्धकेसरः ।
चक्रे मध्यगते स्निग्धकृष्णरेखाविभूषितः ॥
लक्ष्मीपतिर्वैनतेय गरुडध्वजसंज्ञितः । इति ।

इति गरुडध्वजलक्ष्मीपतिलक्षणम् ।

अथ वटपत्रशायिलक्षणम् ।

ब्रह्माण्डपुराणे,

वटपत्रशायी भगवान् वर्तुलोऽत्यन्तशोभनः ।
क्षीरबुद्बुदवत्तार्क्ष्य नीलश्वेतातिमिश्रितः ॥
वक्त्रस्य वामतः शङ्खो दक्षिणे पद्ममेव च ।
वदनैकं मध्यदेशे चतुश्चक्रस्त्रिबिन्दुकः ॥ इति ।

इति वटपत्रशायिलक्षणम् ।

अथ विश्वम्भरमूर्तिलक्षणम् ।

ब्रह्माण्डपुराणे,

चक्राणां विंशतिकया युक्तो विश्वम्भरः शुभः । इति ।

इति विश्वम्भरलक्षणम् ।

---

१ पृथुलास्यः स्वगन्वितः । इति ग्रा० पु० पाठः ।

अथ विश्वरूपलक्षणम् ।

तत्रैव,
विश्वरूपोऽपि भगवान् द्विविधः परिकीर्त्तितः ।
विश्वरूपो हरिः साक्षात्पारावतगलोपमः ॥
बहुचक्राङ्कितोऽनेकमूर्तिरूपसमन्वितः ।
पञ्चवक्त्रः स्थूलतरः पुरुषो बहुचक्रकः ॥
विश्वरूपो ह्यनन्तो वा पुत्रपौत्रादिकप्रदः । इति ।

इति विश्वरूपलक्षणम् ।

अथ पीताम्बरधरलक्षणम् ।

उक्तं च तत्रैव,
स्निग्धगोरोचनाकारः सुचक्रो वर्त्तुलोऽपि वा ।
पीताम्बरधरो देवः सौख्यदः फलदोऽर्चितः ॥ इति ।

इति पीताम्बरधरलक्षणम् ।

अथ सत्यवीरश्रवसो लक्षणम् ।

तत्रैव,
सुवर्त्तुलो द्व्यचक्र सर्वाङ्गे हेमबिन्दवः ।
सत्यवीरश्रवाः प्रोक्तः सर्वसौभाग्यवर्द्धनः ॥ इति ।

इति सत्यवीरश्रवसो लक्षणम् ।

अथामृताहरणलक्षणम् ।

तत्रैव,
अमृताहरणो देवो नीलोत्पलसमप्रभः ।
वर्त्तुलो ह्रस्ववदनो ह्रस्वचक्रोऽतिकोमलः ॥ इति ।

इत्यमृताहरणलक्षणम् ।

अथ चक्रपाणिमूर्तिलक्षणम् ।

ब्रह्माण्डपुराणे,

पूर्वभागे त्रिवदनः पश्चादेकास्यसंयुतः ।
चक्रपाणिरिति ख्यातश्चक्रवर्त्तित्वदायकः ॥ इति ।

अत्र प्रतिमुखं चक्रद्वयं ज्ञेयम् ।

इति चक्रपाणिलक्षणम् ।

अथ बहुरूपिलक्षणम् ।

तत्रैव,

आभ्यन्तरे पृथक्चक्रे बहुलास्यः समन्ततः ।
बहुरूपी समाख्यातः पूजितो मोक्षदायकः ॥ इति ।

इति बहुरूपिलक्षणम् ।

अथ पारिजातलक्षणम् ।

तत्रैव,

अथो यः पारिजाताढ्यः पारिजात इति स्मृतः ।
ब्रह्मचर्यव्रतस्थेन पूजनीयः प्रयत्नतः ॥ इति ।

इति पारिजातलक्षणम् ।

अथ जगद्योनिलक्षणम् ।

तत्रैव,

द्वारचक्रो रक्तवर्णो जगद्योनिः सुखप्रदः । इति ।

इति जगद्योनिलक्षणम् ।

अथ त्रिमूर्त्तिलक्षणम् ।

तत्रैव,

ऊर्ध्वाधस्तु त्रिवदनः षट्चक्रः श्यामलाङ्गभृत् ।

---

१ शा० प० श्यामस्य पारिजातहरत्वेन कृष्णभेदप्रकरणे समुल्लेखः । पाठश्च–कृष्णोऽयं पारिजाताख्यः पारिजातहरस्तथा । इति वर्तते ।

त्रिमूर्त्तिरिति विख्यातः सर्वसौभाग्यदायकः ॥ इति ।

इति त्रिमूर्त्तिलक्षणम् ।

अथ हरिहरमूर्तिलक्षणम् ।

तत्रैवोक्तम्,

चक्रत्रयसमेतो वा चक्रद्वययुतोऽपि वा ।
शिवनाभियुतो मूर्ध्नि पृष्ठे वापि तथैव च ॥
एवं हरिहरं विद्यात्सुखसौभाग्यदायकम् । इति ।

तथा,

चतुश्चक्रो हरिहरो द्विमुखो द्विमुखोऽप्यधः[१] ।
विनश्यति गृहस्थानां धनं क्षेत्रं कुलं क्रमात् ॥ इति ।

इति हरिहरमूर्त्तिलक्षणम् ।

अथ शङ्करनारायणलक्षणम् ।

ब्रह्माण्डपुराणे,

शिवनाभियुतः पार्श्वे वामे वा दक्षिणेऽपि वा ।
स च शङ्करपूर्वाख्यो नारायण इतीरितः ॥ इति ।

इति शङ्करनारायणलक्षणम् ।

अथ स्वयम्भूलक्षणम् ।

ब्रह्माण्डपुराणे,

स्वर्णवर्त्तुलरेखाभिरावृतो नीलवर्णवान् ।
दीर्घास्यः पृथुचक्रस्तु स्वयम्भूरिति विश्रुतः ॥
केवलं मोक्षफलदो ह्यर्चकस्य न शंसयः । इति ।

इति स्वयम्भूलक्षणम् ।

---

१ द्विमुखोर्ध्वे तथाप्यधः । इति शा० पु० पाठः ।

अथ पितामहलक्षणम् ।

ब्रह्माण्डपुराणे,

पितामहश्चतुर्वक्त्रो ह्यष्टचक्रसमन्वितः । इति ।

इति पितामहलक्षणम् ।

अथ नरमूर्त्तिलक्षणम् ।

ब्रह्माण्डपुराणे,

नरमूर्त्तिस्तु भगवानतसीकुसुमप्रभः ।
एकनाभिसमोपेतो ब्रह्मसूत्रं च पार्श्वके ॥ इति ।

इति नरमूर्त्तिलक्षणम् ।

अथ शेषमूर्त्तिलक्षणम् ।

पद्मपुराणे,

नागवत्कुण्डलीभूतरेखापङ्क्तिः सशेषकः । इति ।

ब्रह्माण्डपुराणे,

अथवा कुण्डलीभूतनागभोगसमन्वितः ।
शेषमूर्त्तिस्तु भगवान् रक्तवर्णसमन्वितः ॥
मलघ्न इति ख्यातः पूजितो मृत्युदायकः ।

अथ वा रक्तवर्णसमन्वितश्चेत् मलघ्न इति सम्बन्धः । एतस्यैव दुष्टं फलं न शेषमूर्त्तेः । तच्चाग्रे पद्मपुराणीयं वक्ष्यते ।

इति शेषमूर्त्तिलक्षणम् ।

अथ सूर्यमूर्त्तिलक्षणम् ।

ब्रह्माण्डपुराणे,

बाह्ये चाभ्यन्तरे वापि चक्रद्वादशसंयुता ।
सूर्यमूर्त्तिरिति ख्याता सर्वव्याधिविनाशिनी ॥ इति ।

इति सूर्यमूर्त्तिलक्षणम् ।

अथ हैहयमूर्त्तिलक्षणम्।

तत्रैव,
गर्भागारे तु चक्रे द्वे पद्मे दक्षिणतो वहिः।
पद्मपत्राकृतिर्वापि हेमवर्णसमाकुला॥
हैहयस्तु सदा गोप्ता सर्वसिद्धिप्रदायकः। इति।

इति हैहयमूर्त्तिलक्षणम्।

अथ गरुडमूर्त्तिलक्षणम्।

पद्मपुराणे,
पक्षाकारे च पक्षौ द्वे मध्ये लम्बा च रेखिका।
गरुडः स तु विज्ञेयः—इति।
ब्रह्माण्डपुराणे,
द्विपक्षाभ्यामुपेतं यद्गारुडं भुवि दुर्लभम्।
विषमचक्रं दुर्लभं समचक्रं कलौ न हि॥
कल्मषौघविनाशि स्याद्वलयाकाररेखया।
सुवर्णनिभया द्वित्रिचतुष्टयसमेतया॥
संयुक्ता शुभदात्री स्याच्छ्यामा नीला सितापि वा। इति।
गरुडमूर्त्तिरिति शेषः।

इति गरुडमूर्त्तिलक्षणम्।

विशेषान्तरमुक्तम्—
पद्मपुराणे,
विष्णुरुवाच।
निवसामि सदा ब्रह्मन् शालग्रामोद्भवाश्मनि।
तत्रैव वर्णचक्रादिभेदाख्यानि मे शृणु॥
शुक्लो रक्तस्तथा कृष्णो द्विवर्णो बहुवर्णवान्।

एकचक्रस्य च तथा संज्ञाः पञ्च यथाक्रमम् ॥
पुण्डरीकः प्रलम्बघ्नो रामो वैकुण्ठ एव च ।
विष्वक्सेन इति ब्रह्मन् फलं चास्यार्चने शृणु ॥
मोक्षं मृत्युं विषादं च दारिद्र्यमदनं तथा ।
ददाति पूजितो नृणां तस्माद् ज्ञात्वार्चयेन्नरः ॥
शुक्लादिवर्णसंयुक्तो द्विचक्रः पद्मसम्भवः ।
वासुदेवो जगद्योनिः कृष्णः पीताम्बरोऽव्ययः ॥
चक्रे द्वारि स्थिते ज्ञेयः सौख्यैकफलदोऽर्चितः ।
चक्रे तु मध्यदेशस्थे तेषामाख्यान्तरं शृणु ॥
परमेष्ठ्यजितक्रोधस्तथा नारायणोऽन्तकः ।
अनन्तश्चेति विज्ञेयो नानामूर्तिश्च यो भवेत् ॥
राज्यं मृत्युं धनं चैव हानिं वै वाञ्छितार्थकम् ।
ददाति पूजितो लोके तस्माद् ज्ञात्वार्चयेन्नरः ॥ इति ।

एताश्चोक्तलक्षणलक्षिताः सर्वा अपि शालग्रामशिलामूर्त्तयो द्विविधा ज्ञेयाः । तदुक्तम्—

ब्रह्माण्डपुराणे,

मूर्त्तयो द्विविधाः प्रोक्ता जलजाः स्थलजास्तथा ।
जलस्थाः कोमलाः स्निग्धाः स्थलस्थाः परुषाः स्मृताः ॥ इति ।

पूर्वोक्तलक्षणलक्षितासु शालग्रामशिलामूर्त्तिषु सूक्ष्मा एतन्मूर्त्तयः फलाधिक्यात्पूजनीयाः । तासां पूजने प्रशस्ततरत्वात् । तथा चोक्तम्–

पद्मपुराणे,

शालग्रामशिलालक्षणमुक्त्वा–
एतल्लक्षणयुक्तास्तु शालग्रामशिलाः पुनः ।

याश्च तास्वपि सूक्ष्माः स्युस्ताः प्रशस्ततराः स्मृताः ॥
यथा यथा शिला सूक्ष्मा महत्पुण्यं तथा तथा ।
तस्मात्तां पूजयेन्नित्यं धर्मकामार्थसिद्धये ॥
तत्राप्यामलकीतुल्या सूक्ष्मा चातीव या भवेत् ।
तस्यामेव सदा ब्रह्मन् श्रिया सह वसाम्यहम् ॥ इति ।

स्कन्दपुराणेऽप्येवमेव । अत्र वर्णभेदेन पूजने मूर्तिविशेषः पठ्यते हेमाद्रौ–

विष्णुप्रोक्ते,

ब्राह्मणैर्वासुदेवस्तु नृपैः सङ्कर्षणस्तथा ।
प्रद्युम्नः पूज्यते वैश्यैरनिरुद्धस्तु शूद्रजैः ॥
चत्वारो ब्राह्मणैः पूज्यास्त्रयो राजन्यजातिभिः ।
वैश्यैर्द्वावेव सम्पूज्यौ तथैकः शूद्रजातिभिः ॥ इति ।

ब्रह्माण्डपुराणे,

वासुदेवो विप्रजनैरुपास्यः पूजने सदा ।
सङ्कर्षणः क्षत्रियस्य प्रद्युम्नो वैश्यपूजितः ॥
अनिरुद्धस्तु शूद्राणां पूज्यः सर्वफलप्रदः ।
विप्राणां मूर्तयः सर्वाः पूजनीयाः प्रयत्नतः ॥
क्षत्रियस्य त्रयः पूज्या वैश्यस्य द्वयमेव हि ।
शूद्रस्यैका भवेत्तार्क्ष्य सर्वदा सर्वसिद्धिदा ॥ इति ।

वृद्धगौतमेन [illegible] विशेषोऽभिहितः ।

लक्ष्मीनारायणानन्तनृसिंहाच्युतकेशवाः ।
हिरण्यगर्भप्रद्युम्नगोपालगरुडध्वजाः ॥
रामानिरुद्धवक्रास्यदामोदरगदाधराः ।
चतुर्भुजमहानीलमुकुन्दपुरुषोत्तमाः ॥
पीताम्बरहरिब्रह्मकृष्णश्रीधरमाधवाः ।

वासुदेवेति चाख्याताश्चतुर्विंशतयः शिलाः ॥
वक्रास्यः वक्रं शुभमास्यं मुखं यस्येति सः। हयग्रीव इत्यर्थः।
ब्रह्मेति हरिविशेषणम् ।
ब्रह्मक्षत्रियविट्शूद्रयतीनामिष्टदार्चिताः ।
नैव वर्णाधमानां च न जात्वखिलयोषिताम् ॥
ब्राह्मणानां पूज्या मूर्तीराह—
शिलार्थैकद्विषष्ठाष्टदशपञ्चदशान्विताः ।
पूजार्हाः सर्वदाऽद्यानां गण्डकीसरिदुद्भवाः ॥
लक्ष्मीनारायणानन्तहिरण्यगर्भपुरुषोत्तमचतुर्भुजसंज्ञाः शालग्रामशिलामूर्तय आद्यानां ब्राह्मणानां पूजने प्रशस्ताः ।
क्षत्रियाणां पूज्या मूर्तीराह—
राज्ञामाद्यश्चैकविंशत्येकादशनवाष्टमाः ।
दशद्वाविंशतितमाः सर्वदाभीष्टदा यतः ॥
लक्ष्मीनारायणानन्तकृष्णानिरुद्धगरुडध्वजगोपालरामश्रीधरसंज्ञा मूर्तयः क्षत्रियाणां पूजने प्रशस्ताः ।
वैश्यानां पूज्या मूर्तीराह—
चतुर्विंशति सप्तैव त्रयोदश चतुर्दश ।
एकोनविंशविंशैका नित्या योग्या शिला विशाम् ॥
वासुदेवप्रद्युम्नदामोदरगदाधरपीताम्बरहरिलक्ष्मीनारायणसंज्ञा मूर्त्तयो वैश्यानां पूजने प्रशस्ताः ।
सच्छूद्राणां पूज्या मूर्तीराह—
त्रयोविंशैकविंशैकतुर्येकादशमूर्तयः ।
पञ्चमैकोनविंशाः स्युः सच्छूद्राणां फलप्रदाः ॥ इति ।
माधवहरिलक्ष्मीनारायणाच्युतानिरुद्धकेशवपीताम्बरसंज्ञा

मूर्तयः सच्छूद्राणां पूजने प्रशस्ताः। चतुर्विंशतिमूर्तिषु अवशिष्टा मूर्तयो नृसिंहवक्रास्यमहानीलमुकुन्दसंज्ञा वर्जानां पूजने प्रश-स्ता इत्यर्थः ।

स्कन्दपुराणे,

ब्राह्मणक्षत्रियविशां सच्छूद्राणामथापि वा ।
शालग्रामेऽधिकारोऽस्ति न चान्येषां कदाचन ॥
स्त्रियो वा यदि वा शूद्रा ब्राह्मणाः क्षत्रियादयः ।
पूजयित्वा शिलाचक्रं लभन्ते शाश्वतं पदम् ॥ इति ।

ननु—

ब्राह्मणः पूजयेत्सर्वं क्षत्रियादिर्न पूजयेत् ।
इति विष्णुधर्मोत्तरवचनात्,
प्रणवोच्चारणाच्चैव शालग्रामशिलार्चनात् ।
ब्राह्मणीगमनाच्चापि शूद्रश्चाण्डालतां व्रजेत् ॥
इत्यापस्तम्बवचनाच्च क्षत्रियादीनां शालग्रामशिलामूर्तिपूजननिषेधात्, क्षत्रियादिभिः शालग्राममूर्तिपूजनं कर्तव्यमित्युक्तम् । तत्कथमिति चेत्, सत्यम् ।

ब्राह्मणस्यैव पूज्योऽहं शुचेरप्यशुचेरपि ।
स्त्रीशूद्रकरसंस्पर्शो वज्रस्पर्शाधिको मम ॥

इति भविष्यलिङ्गपुराणवचने ब्राह्मणस्यैवेत्यत्रान्ययोगव्यवच्छेदपरेणैवकारेण ब्राह्मणमात्रस्यैव स्पर्शवत्पूजायामधिकारावगमात् क्षत्रियादीनां शालग्राममूर्तिस्पर्शमात्रं निषिद्धमित्यवगम्यते । एवं च सति क्षत्रियादिपूजानिषेधकवचनानां स्पर्शमात्रनिषेधपरत्वात् क्षत्रियादीनां शालग्रामशिलामूर्तिपूजाविधायकानि वचनानि स्पर्शहीनपूजाविषयत्वेन योज्यानीति । अत एव–

बृहन्नारदीयेऽप्युक्तम्,
स्त्रीणामनुपनीतानां शूद्राणां च नरेश्वर ।
स्पर्शने नाधिकारोऽस्ति विष्णोर्वा शङ्करस्य च ॥
शूद्रो वाऽनुपनीतो वा स्त्री वापि पतितोऽपि वा ।
केशवं वा शिवं वापि स्पृष्ट्वा नरकमश्नुते ॥ इति ।

अत्रानास्थया प्रत्येकं वाशब्देन क्षत्रियादीनामप्युपसङ्ग्रहो ज्ञेयः । यद्येवम् क्षत्रियादीनां शालग्रामस्पर्शनिषेधः, तर्हि सदाचारविरोधः स्यादिति चेत्, अत्र ब्रूमः ।

ब्राह्मणः पूजयेन्नित्यं क्षत्रियादिर्न पूजयेत् ।

इति वचने क्षत्रियादिरित्यत्र अतद्गुणसंविज्ञानबहुव्रीहिणा शूद्रादेरेव निषेधोऽस्तु न क्षत्रियादेः ।

ब्राह्मणक्षत्रियविशां त्रयाणां मुनिसत्तम ।
अधिकारः स्मृतः सद्भिः शालग्रामशिलार्चने ॥
स्त्रीशूद्रपतितानां च पण्डानां च विकर्मणाम् ।
नैवाधिकारो विज्ञेयः शालग्रामशिलार्चने ॥

इत्यादिपूर्वोदाहृतवचननिचयात् । तथा च–

ब्राह्मणस्यैव पूज्योऽहं शुचेरप्यशुचेरपि ।
स्त्रीशूद्रकरसंस्पर्शो वज्रस्पर्शाधिको मम ॥

इति वचनमप्येवं व्याख्येयम् । शुचेरप्यशुचेरपि ब्राह्मणस्यैवाहं पूज्यो न क्षत्रियादेः, क्षत्रियादेस्तु शुचेरेवाहं स्पर्शयोग्यः, नाशुचेरित्यर्थः । सत्क्षत्रियवैश्ययोरेव स्पर्शवत्पूजाद्यधिकारो नान्येषामित्याशयः । किञ्च । अन्ययोगव्यवच्छेदपर एवकारो ऽप्यशुचिक्षत्रियादिस्पर्शनिषेधपरो व्यवतिष्ठते । तथा सति–

स्त्रीशूद्रकरसंस्पर्शो वज्रस्पर्शाधिको मम ।

इत्युत्तरार्द्धे शूद्रादिस्पर्शनिषेधपरं यथाश्रुतमेव सुस्थम् । यत्तु पूर्वोद्धृतं बृहन्नारदीयवचनम्– "स्त्रीणामनुपनीतानाम्" इत्यादि । तत्रापि शूद्राणामेव आहत्य स्पर्शनिषेधात्तत्परमेव । चाशब्देन च क्षत्रियाद्युपसङ्ग्रहे क्लिष्टकल्पना । तस्माद्ब्राह्मणैः सत्क्षत्रियैः सद्वैश्यैः स्पर्शपूर्विका शालग्रामपूजा कार्या, नासत्क्षत्रियादिभिरिति सिद्धम् । अत्र–" स्त्रीशूद्रानुपनीतानाम् " इत्याद्युदाहृतवचनैः शालग्रामशिलार्चने यः शूद्रनिषेधः स सच्छूद्रातिरिक्तविषयः । सच्छूद्रैस्तु ब्राह्मणद्वारा शालग्रामशिलार्चनं कर्त्तव्यम् । तथा चोक्तम्—

पद्मपुराणे पुराणसङ्ग्रहे च,

दीक्षायुक्तैस्तथा शूद्रैर्मद्यपानविवर्जितैः ।
कर्त्तव्यं ब्राह्मणद्वारा शालग्रामशिलार्चनम् ॥ इति ।

शालग्रामशिलामूर्त्तिषु च यस्य या इष्टा मूर्त्तिः सा तेन पूज्या । तदुक्तम्—

ब्राह्मब्रह्माण्डपुराणयोः,

इष्टा च यस्य या मूर्त्तिः स तां यत्नेन पूजयेत् ।

पूजयित्वा फलं सम्यक् प्राप्नोतीह परत्र च ॥ इति ।

इष्टमूर्त्यभावे च शालग्रामशिलामूर्त्यन्तरेऽपि सर्वदेवताधिकरणत्वेन स्वेष्टदेवताः पूज्याः ।

शालग्रामशिलायां तु यष्टव्याः सर्वदेवताः ।

इति ब्रह्माण्डपुराणवचनेन शालग्रामशिलायां सर्वदेवतापूजाविधानात् । स्वेष्टदेवानुपक्रम्य—

तेषां लिङ्गे मणौ कुम्भे मण्डले च प्रपूजनम् ।
शालग्रामे च तद्बुद्ध्या यन्त्रादौ च प्रपूजयेत् ॥
भूमावेव कृता पूजा पुत्रायुर्धननाशिनी ।

इति रुद्रयामलवचनाच्च ।

शालग्रामशिलायां च तत्तद्बुद्ध्या समर्चयेत् ।

इति सोमशम्भुवचनाच्च ।

अन्यत्रापि,

अप्स्वग्नौ हृदये सूर्ये स्थण्डिले प्रतिमासु च ।
शालग्रामे च चक्राङ्के पटे मुद्रासु देवता ॥ इति ।

प्रतिमादीनां नित्यपूजने स्नानं न कारयेत् । तदाह—

व्यासः,

प्रतिमापटयन्त्राणां नित्यं स्नानं न कारयेत् ।
कारयेत्पर्वदिवसे यथा मलनिवारणम् ॥ इति ।

शालग्रामशिलामूर्त्तिपूजा तु नित्या प्रत्यहं कार्यैव । नित्यत्वं च प्रतिपाद्यते । तथाहि—

स्कन्दपुराणे,

कर्त्तव्यं सततं भक्त्या शालग्रामशिलार्चनम् । इति ।

पुराणसङ्ग्रहे,

नारदं प्रति ब्रह्मणो वचनम् ।

देवर्षे किं बहूक्तेन शृणु मे निश्चितं वचः ।
शालग्रामशिला अर्च्याः पूजनीयाः सदा द्विजैः ॥ इति ।
इत्यादिवचनेषु सततसदाशब्दश्रवणात् ।
शालग्रामशिलापूजां विना योऽश्नाति किञ्चन ।
स चाण्डालादिविष्ठायामाकल्पं जायते कृमिः ॥

इति पद्मपुराणे पूजनं विना भोजने निन्दाश्रवणाच्च नित्यत्वमवगम्यत इति । शालग्रामशिलामूर्तिजनं तु पूजाविधि-जपाद्यनभिज्ञेनापि कर्त्तव्यमेव । तथोक्तम्—

पद्मपुराणे,
न गुरुर्न च मन्त्रोऽस्ति न जापो न च भावना ।
न स्तुतिर्नोपचारश्च चक्राङ्कितशिलार्चने ॥ इति ।

स्कन्दपुराणेऽपि,
न पूजनं न मन्त्राश्च न जापो न च भावना ।
न स्तुतिर्नोपचारश्च शालग्रामशिलार्चने ॥ इति ।

पुराणसङ्ग्रहे,
येषां नास्ति विधिर्मन्त्रो न दीक्षा न विधिक्रमः ।
न तेषामपराधोऽस्ति शालग्रामशिलार्चने ॥ इति ।
गृहस्थैर्गृहे शालग्रामद्वयं नार्च्यम् । उक्तम्—

वराहपुराणे,
गृहे लिङ्गद्वयं नार्च्यं शालग्रामद्वयं तथा ।
द्वे चक्रे द्वारकायास्तु नार्च्यं सूर्यद्वयं तथा ॥
शक्तित्रयं तथा नार्च्यं गणेशत्रयमेव च ।
द्वौ शङ्खौ नार्चयेच्चैव भग्नां च प्रतिमां तथा ॥

---

१ पूज्यत्वेन विहिता न तु निषिद्धा इत्यर्थः ।

नार्चयेच्च तथा शङ्खं मत्स्यद्वादशकाङ्कितम् ।
गृहे ऽग्निदग्धा भग्नाश्च नार्चाः पूज्या वसुन्धरे ॥
अर्चाः प्रतिमाः ।
एतासां पूजनान्नित्यं सुखं न प्राप्नुयाद्गृही ।
शालग्रामशिला भग्ना पूजनीया सचक्रका ॥ इति ।

पद्मपुराणे विशेषः ।

शालग्रामा युगाः पूज्या युगेषु द्वितयं न हि ।[1]
अयुग्मा नैव पूज्यन्ते विषमेष्वेक एव हि ॥ इति ।
स्कान्देऽपि,
शालग्रामाः समाः पूज्या विषमा न कदाचन ।
समेषु द्वितयं नेष्टं विषमेष्वेक एव हि ॥ इति ।
द्वादशशालग्रामशिलामूर्तिपूजने फलाधिक्यमुक्तम्—
पद्मपुराणे,
शिला द्वादश भो वैश्य शालग्रामसमुद्भवाः ।
विधिवत् पूजिता येन तस्य पुण्यं वदामि ते ॥
कोटिद्वादशलिङ्गैस्तु पूजितैः स्वर्णपङ्कजैः ।
यत्स्यात् द्वादशकल्पैस्तु दिनेनैकेन तद्भवेत् ॥ इति ।
ब्रह्मपुराणेऽपि,
शिला द्वादश भो पुत्र शालग्रामसमुद्भवाः ।
विधिवत्पूजिता येन तस्य पुण्यं वदामि ते ॥
कोटिलिङ्गसहस्रैस्तु पूजितैर्जान्हवीतटे ।
काशीवासे दिनान्यष्टौ दिनेनैकेन तद्भवेत् ॥ इति ।
शतशालग्रामपूजने फलविशेषोऽप्युक्तः—

---

१ युगान्यष्टौ इति शा. प. पाठः ।

पद्मपुराणे,

यः पुनः पूजयेद्भक्त्या शालग्रामशिलाशतम् ।
तत्फलं नैव शक्तोऽहं वक्तुं कल्पशतैरपि ॥ इति ।

शालग्रामशिलामूर्तौ प्रतिष्ठानियमो नास्ति। तथा चोक्तम्-

स्कन्दपुराणे,

शालग्रामशिलायास्तु प्रतिष्ठा नैव विद्यते ।
महापूजां तु कृत्वादौ पूजयेत्तां सदा बुधः ॥ इति ।

शालग्रामे विष्णोरन्यदेवतानां च नावाहनं कार्यमिति केचिदाहुः । तत्र स्कन्दपुराणवाक्यं मूलम् । तच्चिन्त्यम् ।

शालग्रामार्चने नैव आवाहनविसर्जने ।
शालग्रामे हि भगवानाविर्भूतः सदा हरिः ॥ इति ।

अन्ये तु

विप्रः पूर्वं निजे देहे स्मृत्युक्तेन न्यसेद्बुधः ।
ततस्तु प्रतिमायां तु शालग्रामे विशेषतः ॥
क्रमेण च ततः पश्चात्कुर्यादावाहनादिकम् ।
आवाहयेच्च पुरतो ध्यानसेव्यं द्विजोत्तम ॥

इति शिवार्चनचन्द्रिकायां स्कन्दपुराणवचनैः,

पूर्वमावाहयेदेवमासनं तु द्वितीयया ।

इति षोडशोपचारपूजाविधानाच्च शालग्रामे विष्णोरन्यदेवतानामप्यवश्यमावाहनं कार्यमेवेत्याहुः । तस्य चावाहनस्येत्थं स्वरूपमुक्तम्-

सिद्धान्तशेखरे,

स्वत एवाभिपूर्णस्य तत्त्वस्येहार्चनादिषु ।
सादरं सम्मुखीभावस्तदावाहनमिष्यते ॥ इति ।

अत एवोक्तम्-

मन्त्रराजानुष्टुब्विधाने,

अमन्त्रेण न वै पूज्यः स्वमन्त्रेण स्वमुद्रया ।
स्वध्यानेन सदा पूज्यो नान्यथा पूजयेत् हरिम् ॥
स्वमूर्तिः स्वेन मन्त्रेण पूज्यैवावाहनं विना ।
सर्वाः शिलाः समभ्यर्च्याः पुरुषसूक्तेन नित्यशः ॥
आवाहन ऋचा दद्यात्पूर्वं पुष्पाञ्जलिं हरेः ।
तस्यैवोन्मुखतामाप्त्यै यागे चोद्वासने ऋचा ॥
अन्ते पुष्पाञ्जलिं दद्याद्यागसम्पूर्तिसिद्धये । इति ।

शालग्रामशिलादानं च कुर्यात् फलाधिक्यात् । तथा च–

पद्मपुराणे,

शालग्रामशिलाचक्रं यो दद्याद्दानमुत्तमम् ।
भूचक्रं तेन दत्तं स्यात्सशैलवनकाननम् ॥ इति ।

बृहन्नारदीये,

ब्रह्माण्डकोटिदानेन यत्फलं लभते नरः ।
तत्फलं समवाप्नोति शिवलिङ्गप्रदानतः ॥
शालग्रामशिलादाने ततोऽपि द्विगुणं फलम् ।
शालग्रामशिलारूपी विष्णुरेवेति वै श्रुतिः ॥ इति ।

शालग्रामशिलायाःक्रयविक्रयौ च न कुर्यात् । तदुक्तम्–

पद्मपुराणे,

शालग्रामशिलायां यो मौल्यमुत्पादयेन्नरः ।
विक्रेता चानुमन्ता च यः परीक्षानुमोदकः ॥
सर्वे ते नरकं यान्ति यावदाभूतसम्प्लवम् । इति ।

पुराणसङ्ग्रहेऽपि,

शालग्रामशिलायां यो मौल्यमुत्पादयेन्नरः ।

विक्रेता चानुमन्ता च परीक्षां योऽनुमोदयेत् ॥
सर्वे ते पापिनो ज्ञेयाः शश्वद्दुःखस्य भागिनः ।
मुने किं बहुनोक्तेन नरकं यान्ति दारुणम् ॥ इति ।
शालग्रामपूजनमक्षतैर्न कर्त्तव्यम् । तदुक्तम्—

स्मृतिसङ्ग्रहे,

शालग्रामे च चक्राङ्के शिवनाभौ विशेषतः ।
नाक्षतैः पूजयेद्विष्णुमर्चयन्नरकं व्रजेत् ॥ इति ।
अक्षता यवाः ।

अक्षता धानाः कृत्वा सर्पिषाद्भिरनक्ति । अक्षतसक्तूनो नवं कलशं पूरयित्वा । इत्याश्वलायनसूत्रे वृत्तिकारादिभिः अक्षता नाम यवा इति व्याख्यातम् ।

अक्षतैः पूज्यते विष्णुस्तेन सा अक्षया स्मृता ।
इत्यादिना विशेषतो विहितं विष्णुपूजनमक्षयतृतीयायां यवैरेव क्रियते ।

तानेव दत्त्वा विप्रेभ्यः—

इत्यादिना अक्षयतृतीयायां विप्रेभ्यो यवा दीयन्ते । श्रीदत्तेन च अक्षता आमतण्डुला इति व्याख्यातम् । शालग्रामपूजनं तुलसीदलैः कुर्यात् । तथा च—

काशीखण्डे,

ध्रुववाक्यम्—

शालग्रामशिला येन पूजिता तुलसीदलैः ।
स पारिजातमालाभिः पूज्यते सुरसद्मनि ॥ इति ।

गरुडपुराणे,

तुलसीमिश्रतोयेन स्नापयन्ति जनार्दनम् ।

पूजयन्ति च भावेन धन्यास्ते भुवि मानवाः ॥ इति ।

शालग्रामशिलाश्च द्वारकाशिलाचक्रयुताः पूज्या न केवलमिति । तदुक्तम्—

स्कन्दपुराणे,

शालग्रामोद्भवो देवो देवो द्वारावतीभवः ।
उभयोः सङ्गमो यत्र तत्र मुक्तिर्न संशयः ॥ इति ।

तथा,

प्रत्यहं द्वादश शिलाः शालग्रामस्य योऽर्चयेत् ।
द्वारवत्याः शिलायुक्ताः स वैकुण्ठे महीयते ॥ इति ।

तथा,

शालग्रामशिला यत्र यत्र द्वारावती शिला ।
उभयोः सङ्गमो यत्र मुक्तिस्तत्र न संशयः ॥ इति ।

तथा,

नृसिंह पूजने श्रेष्ठा शालग्रामोद्भवा शिला ।
द्वारकाजातचक्राङ्का शिला श्रेष्ठा तथैव च ॥
तयोश्च सङ्गमं कृत्वा पूजयन् मुक्तिभाग्भवेत् ।
शालग्रामशिला वापि चक्राङ्कितशिलापि वा ॥ इति ।

शालग्रामशिलामूर्त्तितीर्थमाल्यधारणं च कर्तव्यमेव। तदुक्तम्—

पाद्मस्कान्दयोः,

तीर्थकोटिसहस्रैस्तु सेवितैः किं प्रयोजनम् ।
तोयं यः पिबते नित्यं शालग्रामशिलाच्युतम् ॥
गवां कोटिप्रदानेन यज्ञायुतशतेन च ।
यत्फलमृषिभिः प्रोक्तं विष्णोः पादोदकेन तु ॥
लभ्यते इति शेषः ।

चक्राङ्कितशिलास्पृष्टं निर्माल्यं तोयमेव च ।
यो वहेच्छिरसा नित्यं नास्ति धुर्यो नरस्ततः ॥
कुङ्कुमं चन्दनं पत्रं नैवेद्यं कुसुमं जलम् ।
शालग्रामशिलालग्नं तीर्थकोटिशताधिकम् ॥ इति ।

ब्रह्मपुराणे,

गङ्गा गोदावरी रेवा नद्यो मुक्तिप्रदास्तु याः ।
निवसन्ति सतीर्थास्ताः शालग्रामशिलाजले ॥ इति ।

पुराणसङ्ग्रहेऽपि,

छिन्नस्तेन महासेन गर्भवासः सुदारुणः ।
पीतं येन सदा विष्णोः शालग्रामशिलाजलम् ॥
पादोदकेन देवस्य हत्याकोटिसमन्वितः ।
शुद्ध्यते नात्र सन्देहस्तथा शङ्खोदकेन हि ॥
ये पिबन्ति नरा नित्यं शालग्रामशिलाजलम् ।
पञ्चगव्यसहस्रैस्तु प्राशितैः किं प्रयोजनम् ॥
प्रायश्चित्ते समुत्पन्ने किं दानैः किमुपोषणैः ।
चान्द्रायणैश्च किं तीर्थैः पीत्वा पादोदकं शुचिः ॥ इति ।

शालग्रामविष्ण्वादिदेवार्पितनैवेद्यं भोक्तव्यमेव । तदुक्तम्—
पाद्मस्कान्दब्राह्मपुराणसङ्ग्रहेषु,

शिव उवाच ।

भक्त्या भुङ्क्ते च नैवेद्यं शालग्रामशिलार्पितम् ।
कोट्यैन्दवस्य लभते फलं यज्ञसहस्रयोः ॥
ऐन्दवं चान्द्रायणम् ।
अनर्हं मम नैवेद्यं पत्रं पुष्पं फलं जलम् ।
शालग्रामशिलालग्नं सर्वं याति पवित्रताम् ॥

शालग्रामशिलालयम् शालग्रामशिलासंबद्धम् । तेन यत् शालग्रामे सर्वदेवतापूजाधिकरणत्वेन शिवपूजनं क्रियते तन्नैवेद्याद्यदुष्टम् । अथ वा । शालग्रामे या शिवमूर्तिः शिवनाभिमूर्त्तिस्तत्पूजने यन्नैवेद्यादि तददुष्टमिति । अथ वा । शालग्रामशिलासंयुक्तशिवलिङ्गपूजने नैवेद्यादिकं भक्षणीयम् । केवलशिवलिङ्गनैवेद्यभक्षणे तु—

स एवाह,

नैवेद्यं मे नरो भुक्त्वा शुद्ध्यै चान्द्रायणं चरेत् । इति ।

विष्णुनैवेद्यभक्षणे तु पुनः—

स एवाह,

भुक्त्वा केशवनैवेद्यं कोटियज्ञफलं लभेत् । इति ।

वृहन्नारदीयेऽपि,

हृदि रूपं मुखे नाम नैवेद्यमुदरे हरेः ।
पाददोकं च निर्माल्यं मस्तके यस्य सोऽच्युतः ॥
मृत्युकाले च यस्यास्ये दीयते पादयोर्जलम् ।
अपि पापसमाचारः स गच्छेद्विष्णुमव्ययम् ॥
अग्निष्टोमसहस्रैस्तु वाजपेयशतैरपि ।
तत्फलं लभते देवि विष्णोर्नैवेद्यभक्षणात् ॥ इति ।

अत एव एकादशीनिर्णयप्रस्तावे पारणाविषये माधवाचार्यैरुपपादितम्—

"पारणं च नैवेद्यमिश्रितं कुर्यात् । तदुक्तम्—

स्कन्दपुराणे,

कृत्वा चैवोपवासं तु योऽश्नाति द्वादशीदिने ।
नैवेद्यं तुलसीमिश्रं हत्याकोटिविनाशनम् ॥" इति ।

शिवलिङ्गनैवेद्यातिरिक्तमपि विष्ण्वादिदेवार्पितं नैवेद्यं न ग्राह्यम् । कुतः। अर्पणं च दानमेव। दाने च नैवेद्ये अर्पिते पुनर्नैवेद्यग्रहणे दत्तापहारदोष इति केचिदाहुः। तत् भ्रान्तप्रलपितं द्वेषः । अज्ञानं वा मूलमित्यास्तां प्रसक्तानुप्रसक्तविचारेणेति ।

अथ शिवनाभिमाहात्म्यं लक्षणं च ।

पद्मपुराणे,

स्वर्गे मर्त्ये च पाताले पाषाणाः सन्ति भूमिप ।
शालग्रामसमाः क्वापि निवसन्ति पुनः पुनः ॥
शिला लिङ्गाकृतिर्यत्र दृश्यते च यतस्ततः ।
शिवनाभिः स विख्यातः शालग्रामोद्भवो नृप ॥
पूजयेत्तं विशेषेण तत्र सन्निहितः शिवः ।
दृष्ट्वा स्पृष्ट्वा नरो भक्त्या सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥
शिवं नारायणं शैलं शालग्रामसमुद्भवम् ।
पूजयेत्तु प्रयत्नेन तत्र सन्निहितावुभौ ॥
शालग्रामशिलाभक्त्या भक्त्या विष्णोः शिवस्य च ।
शालग्रामशिलामध्ये लिङ्गरूपी शिवः स्थितः ॥
अर्चयन्ति महाभक्त्या शिवनाभिं नरोत्तमाः ।
ते यान्ति मन्दिरं शैवं सिद्धचारणसेवितम् ॥
शिवनाभिं तु ये मर्त्या विधिवत्पूजयन्ति च ।
मन्त्रैः पुष्पोपहारैश्च ते यान्ति शिवसन्निधौ ॥
शैवं नारायणं शैलं यत्र देशे व्यवस्थितम् ।
तच्छैवं वैष्णवं तीर्थं भुक्तिमुक्तिप्रदायकम् ॥
चक्रे तु दृश्यते लिङ्गं शिलायां नारद क्वचित् ।
श्रीधरः स तु विज्ञेयः सर्वकामफलप्रदः ॥ इति ।

स्कन्दपुराणे,

शालग्रामशिलालिङ्गे यः करोति ममार्चनम् ।
तेनार्चितः कार्तिकेय युगानामेकसप्ततिः ॥ इति ।

सर्वपुराणसारोद्धारकार्तिकमाहात्म्ये,

कूर्मचक्रा मध्यभागे श्वेताभा गोखुरान्विता ।
शिवनाभिरिति ख्याता भुक्तिमुक्तिफलप्रदा ॥
गोखुरान्विता गोष्पदयुक्ता ।
पूर्वे विद्युत्कला भानुरूर्ध्वे पिङ्गजटा शशी ।
शिवनाभिरिति ख्यातः सूक्ष्मास्यः स्पृश्यलिङ्गकः ॥ इति ।

ब्रह्माण्डपुराणे,

कूर्माकृतिरधोभागे लिङ्गभागे खुरान्वितः ।
शिवनाभ इतिख्यातो भुक्तिमुक्तिफलप्रदः ॥
सर्वत्र लोहिताकारा मूर्ध्नि रक्तजटा शशी ।
अघोरा सा परित्याज्या गृहिभिर्यतिपूजिता ॥
हेमवर्णजटायुक्ता हेमबिन्दुसमन्विता ।
मस्तके गोखुराभा च चन्द्रगङ्गासमन्विता ॥
सद्योजाताभिधा श्रेष्ठा पुत्रपौत्रधनप्रदा ।
शिरोमध्ये रक्तवर्णा श्वेतचन्द्रजटायुता ॥
वामदेवाभिधा श्रेष्ठा गृहिभिः पूजिता सदा ।
किञ्चित्कपिलसंयुक्ता कृष्णनीलजटायुता ॥
पार्श्वरेखासमोपेता ईशाना मुक्तिदा भवेत् ।
पूर्वे विद्युज्जटाभार ऊर्ध्वे पिङ्गजटा शशी ॥
तत्पुरुषाभिधाना स्याद्दुर्लभा सर्वकामदा ।
द्विलिङ्गो वा निलिङ्गो वा चतुष्पथपलिङ्गवान् ॥

स च शच्छङ्करनामा स्याद्देवदेवः सदा शिवः ।
देवत्वदायकैर्लिङ्गैः पञ्चभिः षड्भिरुत्तमा ॥
ततो मूर्त्तिफलं पुण्यं मया वक्तुं न शक्यते । इति ।

नृसिंहपुराणे,

कूर्मचक्रमधोभागे श्वेताभा गोखुरान्विता ।
शिवनाभिरितिख्याता भुक्तिमुक्तिफलप्रदा ॥
पूर्वे विद्युत्कला भानुरुर्ध्वे पिङ्गजटा शशी ।
शिवनाभिरितिख्याता दुर्लभा सर्वकामदा ॥ इति ।

प्रयोगपारिजातेऽपि किञ्चित्स्मर्यते ।

द्विनाभिः पद्मरूपा चेत्तत्रेद्धरिहरात्मिका ।
नाभौ लिङ्गेन युक्ता वा श्वेताभा वै खुरान्विता ॥
शिवनाभीति विख्याता भुक्तिमुक्तिप्रदायिका ।
यवमात्रं तु गर्तं स्याद्यवार्द्धं लिङ्गमुच्यते ॥
शिवनाभिरितिख्यातस्त्रिषु लोकेषु दुर्लभः ।
वासुदेवमयं क्षेत्रं लिङ्गं शिवमयं स्मृतम् ॥
तस्माद्धरिहरक्षेत्रे पूजयेच्छङ्कराच्युतौ ।
सा चेच्छिलाशतैः शस्ता चतुर्वर्गफलप्रदा ॥
साक्षान्महेश्वरेणात्र संयुक्तः पूजितो हरिः । इति ।

इति शिवनाभिमाहात्म्यं लक्षणं च ।

अथ द्वारवतीशिलामाहात्म्यम् ।

स्कन्दपुराणे,

द्वारवत्याः शिला देवि मुद्रया मम मुद्रिता ।
तया तु सहितं तत्स्यात्तीर्थं द्वादशयोजनम् ॥
म्लेच्छदेशेऽशुचौ वापि चक्राङ्को यत्र तिष्ठति ।

योजनानि तथा त्रीणि मम क्षेत्रं वसुन्धरे ॥
तन्मध्ये म्रियते यस्तु पूजकः सुसमाहितः ।
शतबाधां च प्राप्तस्तु न पुनः सोऽपि जायते ॥
चक्राङ्कितस्य सान्निध्ये यत्कर्म क्रियते नरैः ।
स्नानं दानं तपो होमः सर्वं भवति चाक्षयम् ॥
संवत्सरं तु यत्पापं मनसा कर्मणा कृतम् ।
तत्सर्वं नश्यते पुंसां सकृच्चक्राङ्कदर्शनात् ॥
ज्वरदाहो विषं चैव अग्निचौरभयं तथा ।
सर्वे ते प्रशमं यान्ति सकृच्चक्राङ्कपूजनात् ॥
भूतप्रेतपिशाचाश्च डाकिन्यश्च वसुन्धरे ।
सर्वे ते प्रलयं यान्ति यत्र चक्राङ्कितं न्यसेत् ॥
भक्त्या वा यदि वाऽभक्त्या चक्राङ्कं पूजयेन्नरः ।
अपि चेत्स दुराचारो मुच्यते नात्र संशयः ॥
संवत्सरं तु यः कुर्यात्पूजां स्पर्शनदर्शने ।
विना साङ्ख्येन योगेन मुच्यते नात्र संशयः ॥ इति ।
तथा,
द्वारवतीमधिकृत्य—
यत्किञ्चित्तत्र पाषाणं कृष्णचक्रेण मुद्रितम् ।
तस्य दर्शनमात्रेण मुच्यते सर्वपातकैः ॥
हृदि स्थिते तु चक्राङ्के दूता वैवस्वतस्य तु ।
नोपसर्पन्ति ते भीता दृष्ट्वा विष्णुपरिग्रहम् ॥इति ।
तथा,
विधिहीनापि या काचित् क्रिया मन्त्रविवर्जिता ।
चक्राङ्कपूजनात्सम्यक् लभेच्छास्त्रोदितं फलम् ॥
चक्राङ्कितशिलाभ्रष्टं निर्माल्यं तोयमेव च ।

यो वहेच्छिरसा नित्यं नास्ति धन्यो नरस्ततः ॥
चक्राङ्कितशिलाग्रे तु कुर्याज्जागरणं हि यः ।
एकादश्यां नृपश्रेष्ठ देवास्तस्य वरप्रदाः ॥
यत्र तिष्ठति चक्राङ्को देवो द्वारवतीभवः ।
तीर्थकोटिसहस्राणि तत्र सन्निहितानि वै ॥
यत्र यत्र नृपश्रेष्ठ देवश्चक्राङ्कचिह्नितः ।
तत्र गच्छ महाभाग संसाराब्धिं तरिष्यसि ॥ इति ।

तथा भगवद्वाक्यमपि,

तिथीनां द्वादशी प्रशस्तमांष्ठा मुनिसत्तम ।
प्रतिमानां तु सर्वासां शालग्रामशिला मम ॥
चक्राङ्किताश्च पाषाणा द्वारकायां च ये स्थिताः ।
ममेष्टाः सर्वदा विप्र चक्रतीर्थसमुद्भवाः ॥
प्रवरं सर्वतीर्थानां शालग्रामशिलोदकम् ।
चक्राङ्कितस्य विप्रेन्द्र नापरं विद्यते क्वचित् ॥

तथान्यत्रापि,

सर्वेषु तीर्थेषु वसन्ति शैलाः परं न ते केशवचक्रचिह्निताः ।
ये चाङ्किताः कृष्णसुदर्शनेन व्रजन्ति पूजां शुभसंयुतास्ते ॥
तिष्ठन्ति तस्मिन् पितरो मनुष्यास्तीर्थानि गङ्गागयपुष्कराणि ।
यज्ञाश्वमेधाद्यपि पुण्यशैलाश्चक्राङ्किता यस्य वसन्ति गेहे ॥ इति ।

इति द्वारकाशिलामाहात्म्यम् ।

अथ द्वारकाशिलालक्षणम् ।

पद्मपुराणे,

कृष्णा मृत्युप्रदा नित्यं कपिला तु भयावहा ।
अग्निभयं कर्बुरा दद्यात्पीता विचारिनाशिनी ॥

कर्बुरा शबला ।
धूम्राभा पुत्रनाशाय भग्ना भार्यावियोगदा ।
श्वेता स्निग्धा शिला पूज्या सर्वकामार्थदायिका ॥
अच्छिद्रचक्रा सा पूज्या दुःखदारिद्र्यनाशिनी ।
छिद्रा दारिद्र्यदा चैव भवेत्पार्थिव सा शिला ॥
पुत्रपौत्रगृहादीनि स्वर्गमोक्षसुखानि च ।
ददाति शुक्लवर्णाभा यत्नेन तु समर्चयेत् ॥
वर्तुला चतुरस्रा च पूजिता सिद्धिदायिका ।
सुखदा समचक्रा च विषमा दुःखदा भवेत् ॥
विषमा विषमचक्रिका ।
छिद्रा भग्ना त्रिकोणा च तथा विषमचक्रिका ।
अर्द्धचन्द्राकृतिर्या च पूज्यास्ता न भवन्ति हि ॥
फलमुत्पद्यते तासां पूजया न कदाचन ।
इत्यभिधानात् ।
त्रिकोणा विषमा रक्ताश्छिद्रा भग्ना विवर्जयेत् ।
अर्द्धचन्द्राकृतिर्या तु पूजिता हानिकारिका ॥ इति ।
प्रयोगपारिजाते तु विशेषः स्मर्यते ।
भिन्नश्चैवार्थनाशाय स्थूलो बुद्धिविनाशकः ।
दीर्घश्चायुर्हरो ज्ञेयो रुक्ष ऋद्धिविनाशकृत् ॥
शुक्लवर्णं शुभं ज्ञेयं वृत्तचक्रं तथैव च । इति ।
अत्रैव चक्रैर्मूर्तिभेदः अग्निपुराणे उक्तः—
सुदर्शनस्त्वेकचक्रो लक्ष्मीनारायणो द्वयात् ।
त्रिचक्रश्चाच्युतो देवस्त्रिचक्रो वा त्रिविक्रमः ॥
जनार्दनश्चतुश्चक्रो वासुदेवश्च पञ्चभिः ।
षट्चक्रश्चैव प्रद्युम्नः सङ्कर्षणश्च सप्तभिः ॥

सङ्कर्षणः बलदेवः ।
पुरुषोत्तमोऽष्टचक्रो नवव्यूहो नवात्मकः ।
दशावतारो दशभिर्दशैकेनानिरुद्धकः ॥
द्वादशात्मा द्वादशभिरत ऊर्ध्वमनन्तकः । इति ।
गरुडपुराणे,

ब्रह्मोवाच ।

चतुश्चक्रश्चतुर्भुजः । इति विशेषः । हेमाद्रौ तु मूर्त्तिभेदेन फलभेदः स्मर्यते ।

विष्णुरुवाच ।

एकचक्रा शिला तार्क्ष्य द्वारवत्याः सुशोभना ।
सुदर्शनो महादेवो मोक्षैकफलदायकः ॥
लक्ष्मीनारायणो द्वाभ्यां चक्राभ्यामङ्किता शिला ।
पूजिता भक्तियुक्तेन भुक्तिमुक्तिफलप्रदा ॥
त्रिचक्रश्चाच्युतो देवो देवेन्द्रस्य पदप्रदः ।
पूजितो नात्र सन्देहस्त्रिविक्रमश्च कीर्तितः ॥
चशब्दो वार्थे । त्रिचक्रः अच्युतस्त्रिविक्रमो वेत्यर्थः ।
श्रीप्रदो रिपुहन्ता च चतुश्चक्रो जनार्दनः ।
पूजयेद्भक्तिसंयुक्तः सुगन्धैः कुङ्कुमादिभिः ॥
पञ्चभिर्वासुदेवः स्यात्प्रभुश्चक्रैः शिलार्चितः ।
जन्ममृत्युभयात्त्राता भवते नात्र संशयः ॥
प्रद्युम्नः षड्भिश्चक्रैश्च लक्ष्मीकान्तिप्रदो भवेत् ।
पूजितो भक्तिभावेन चक्रतीर्थशिलोद्भवः ॥
बलभद्रशिला ज्ञेया सप्तचक्राङ्किता खग ।
पूजितस्तुष्यते देवो गोत्रपुत्रप्रदो भवेत् ॥
वाञ्छितं चाष्टभिश्चक्रैर्ददाति पुरुषोत्तमः ।

सर्वं दद्याद्नवचक्रो दुर्लभं यत्सुरैरपि ॥
पूजितः केशवस्तस्य ददाति स्थानमुत्तमम् ।
राज्यदो दशभिश्चक्रैर्दशावतारसंज्ञकः ॥
दशावतारपूजा स्याच्चक्राङ्कस्यास्य पूजनात् ।
एकादशभिरैश्वर्यमधिकं च प्रयच्छति ॥
पूजितो भक्तिभावेन चक्रतीर्थशिलोद्भवः ।
तत्रैव प्राप्यते देवश्चक्रैर्द्वादशभिः श्रितः ॥
पूजितः सर्वकामानामनन्तफलदायकः ।
द्वादशात्मा स विज्ञेयो भुक्तिमुक्तिप्रदोऽर्चितः ॥
अत ऊर्ध्वं परात्मासौ सदा प्रीतिविवर्द्धनः ।
पूजितः सर्वलोकात्मा विष्णुलोकप्रदायकः ॥
इति चक्राङ्कितशिलाः कथिताः फलनामतः ।
एकचक्रविषये विशेषः—
प्रयोगपारिजाते स्मर्यते,
एकचक्रे विशेषोऽस्ति स विशेषस्त्वथोच्यते ।
शुक्लं कृष्णं तथा रक्तं द्विवर्णं बहुवर्णकम् ॥
यथैकचक्रिणः स्युश्च तेषां संज्ञा भवेत्क्रमात् ।
पुण्डरीकः प्रलम्बघ्नो रामो वैकुण्ठ एव च ॥
विष्वक्सेन इति ब्रह्मन् तेषां पूजाफलं शृणु ।
मोक्षं मृत्युं विवादं च दारिद्र्यमटनं तथा ॥
ददाति पूजकस्यास्य तस्मात्तां तु परित्यजेत् । इति ।

इति द्वारवतीशिलामूर्तिलक्षणम् ।
इति श्रीवीरमित्रोदये शालग्रामशिलामूर्त्ति-
लक्षणप्रकरणं समाप्तम् ।

अथ लिङ्गलक्षणप्रकरणम् ।

तत्र—

विशेषाच्छैलजं मुक्त्यै भुक्तये चानुषङ्गतः ।
पार्थिवं भुक्तये शस्तं मुक्तये चानुषङ्गतः ॥
एवं वै दारुजं ज्ञेयं चित्रलिङ्गं तथा पुनः ।
स्थिरलक्ष्मीप्रदं हैमं राजतं चैव राज्यभृत् ॥
प्रजावृद्धिकरं ताम्रं वाङ्मयायुःप्रवर्द्धनम् ।
पद्मरागं महाभूत्यै सौभाग्याय च मौक्तिकम् ॥
चान्द्रकान्तं मृत्युजितं स्फाटिकं सर्वकामदम् ।

इत्यादिवचनैः फलविशेषकामनया नानाविधलिङ्गपूजा उक्ता । सा च पूजा—

लिङ्गं सलक्षणं कुर्यात्त्यजेल्लिङ्गमलक्षणम् ।
दैर्घ्यहीने भवेद्व्याधिरधिके शत्रुवर्द्धनम् ॥
नाहहीने विनाशः स्यादधिके च शिशुक्षयः ।
विस्तारे चाधिके हीने राष्ट्रनाशो भवेद्ध्रुवम् ॥
शूलहीने तु दारिद्र्यं शिरोहीने कुलक्षयः ।
ब्रह्मसूत्रविहीने च राजा राष्ट्रं च नश्यति ॥
तस्मात्सर्वप्रयत्नेन लिङ्गं कुर्यात्सलक्षणम् ।
लिङ्गं सलक्षणं पूज्यं त्यजेल्लिङ्गमलक्षणम् ॥

इत्यादिवचनैः सलक्षणानामेव लिङ्गानां कर्तव्यत्वमुक्तम् । तत्र कानि सलक्षणानि लिङ्गानीति लिङ्गलक्षणमुच्यते । तत्रादौ लिङ्गमहिमा उच्यते—

स्कन्दपुराणे,

शिव उवाच ।

न तुष्याम्यर्चितोऽर्चायां पुष्पधूपनिवेदनैः ।

लिङ्गेऽर्चिते यथात्यर्थं परितुष्यामि पार्वति ॥
एष देवि पुराकल्पे लीनोऽहं सर्वदैवतैः ।
लीनत्वाल्लिङ्गमित्युक्तं सदेवासुरकिन्नरैः ॥
सर्वेन्द्रियप्रयुक्तो वा संयुक्तः सर्वपातकैः ।
प्रयच्छामि दिवं देवि यो मे लिङ्गार्चने रतः ॥
त्यक्त्वा सर्वाणि पापानि निर्द्वन्द्वो दग्धकल्मषः ।
मन्मना मन्नमस्कारो मामेव प्रतिपद्यते ॥
वस्त्रपूतजलैर्लिङ्गं स्नापयित्वा ममामराः ।
लक्षाश्वमेधजनितं पुण्यमाप्नोति सत्तमाः ॥
सुगन्धचन्दनरसैर्लिङ्गमालिप्य भक्तितः ।
आलिप्यते सुरस्त्रीभिः सुगन्धैर्यक्षकर्दमैः ॥ इति ।

शिवनारदसम्वादेऽपि,

विना लिङ्गार्चनं यस्य कालो गच्छति नित्यशः ।
महाहानिर्भवेत्तस्य दुर्वृत्तस्य दुरात्मनः ॥
एकतः सर्वदानानि व्रतानि विविधानि च ।
तीर्थानि नियमा यज्ञा लिङ्गार्चा चैकतः स्थिता ॥
कलौ लिङ्गार्चनं श्रेष्ठं यथा लोके प्रदृश्यते ।
तथा नास्तीति नास्तीति शास्त्राणामेष निश्चयः ॥
भुक्तिमुक्तिप्रदं लिङ्गं विविधापन्निवारणम् ।
पूजयित्वा नरो नित्यं शिवसायुज्यमाप्नुयात् ॥
न लिङ्गाराधनादन्यत्पुण्यं वेदचतुर्ष्वपि ।
विद्यते सर्वशास्त्राणामेष एव विनिश्चयः ॥
सर्वमन्यत्परित्यज्य कर्मजालमशेषतः ।
भक्त्या परमया विद्वान् लिङ्गमेकं प्रपूजयेत् ॥
ब्राह्मणः क्षत्रियो वैश्यः शूद्रो वाप्यनुलोमजः ।

पूजयेत्सततं लिङ्गं तत्तन्मन्त्रेण सादरम् ॥
तत्तन्मन्त्रेण यथायोग्यं वैदिकतन्त्रनाममन्त्रेण ।
लिङ्गपुराणे,
बहुनात्र किमुक्तेन चराचरमिदं जगत् ।
शिवलिङ्गे समभ्यर्च्य स्थितमत्र न संशयः ॥
मूले ब्रह्मा तथा मध्ये विष्णुस्त्रिभुवनेश्वरः ।
रुद्रोपरि महादेवः प्रणवाख्यः सदाशिवः ॥
लिङ्गवेदी महादेवी लिङ्गं साक्षान्महेश्वरः ।
तयोः सम्पूजनान्नूनं देवी देवश्च पूजितौ ॥
दर्शनात्स्पर्शनात्तस्य लभन्ते निर्वृतिं नराः ।
तस्य पुण्यं मया वक्तुं सम्यग्युगशतैरपि ॥
शक्यते नैव विप्रेन्द्र तस्मात्संस्थापयेच्छिवम् ।
सर्वेषामेव वर्णानां विभोर्दिव्यं वपुः शुभम् ॥
सकलं भावनायोग्यं योगिनामेव निष्कलम् ।
तथा,
शिवलिङ्गं समुत्सृज्य यजते चान्यदेवताः ।
स नृपः सह देशेन रौरवं नरकं व्रजेत् ॥
ब्रह्मादयः सुराः सर्वे राजानश्च महर्द्धिकाः ।
मानवा मुनयश्चैव सर्वे लिङ्गं यजन्ति च ॥
विष्णुना रावणं हत्वा ससैन्यं ब्रह्मणः सुतम् ।
स्थापितं विधिवद्भक्त्या लिङ्गं तीरे नदीपतेः ॥
कृत्वा पापसहस्राणि हत्वा विप्रशतं तथा ।
भावात्समाश्रितो लिङ्गं मुच्यते नात्र संशयः ॥
तस्मादभ्यर्चयेल्लिङ्गं यदीच्छेच्छाश्वतं पदम् ॥
सर्वे लिङ्गमया लोकाः सर्वं लिङ्गे प्रतिष्ठितम् ।

तस्मात्सर्वप्रयत्नेन स्थापयेत्पूजयेच्च तत् ॥
ब्रह्मा हरश्च भगवान् विश्वेदेवा उमा हरिः ॥
लक्ष्मीर्धृतिः स्मृतिः प्रज्ञा मेधा दुर्गा शची तथा ।
रुद्राश्च वसवः स्कन्दो विशाखः शाख एव च ॥
नैगमेशश्च भगवान् लोकपाला ग्रहास्तथा ।
सर्वे नन्दिपुरोगाश्च गणा गणपतिः प्रभुः ॥
पितरो मुनयः सर्वे कुबेराद्याश्च सुप्रभाः ।
आदित्या वसवः साध्या अश्विनौ च भिषग्वरौ ॥
विश्वेदेवाः समरुतः पशवः पक्षिणो मृगाः ।
ब्रह्मादिस्थावरान्तं च सर्वं लिङ्गे प्रतिष्ठितम् ॥
तस्मात्सर्वं परित्यज्य स्थापयेल्लिङ्गमैश्वरम् ।
यत्नेन स्थापितं पिण्डं पूजितं पूजयेद्यदि ॥
मूले ब्रह्मा वसति भगवान् मध्यभागे च विष्णुः
सर्वेशानः पशुपतिरजो रुद्रमूर्तिर्वरेण्यः ।
तस्माल्लिङ्गं गुरुगुरुतरं स्थापयेत्पूजयेद्वा
यस्मात्पूज्यो गणपतिरसौ देवमुख्यैः समस्तैः ॥
गन्धैः स्रग्धूपदीपस्नपनहुतबलिस्तोत्रमन्त्रोपहारै-
र्नित्यं येऽभ्यर्चयन्ति त्रिदशवरतनुं लिङ्गमूर्त्तिं महेशम् ।
गर्भाधानार्थनाशक्षयभयरहिता देवगन्धर्वमुख्यैः
सिद्धैर्वेद्याश्च पूज्या गणवरनमितास्ते भवन्त्यप्रमेयाः ॥
तस्माद्भक्त्योपचारेण स्थापयेत्परमेश्वरम् ।
पूजयेच्च विशेषेण लिङ्गं सर्वार्थसिद्धये ॥
तथा,
तस्मात्सदा पूजनीयो लिङ्गमूर्त्तिर्महेश्वरः ।
यावत्पूजा सुरेशस्य तावद्देहस्थितिर्ध्रुवः ॥

पूजनीयः शिवो नित्यमतः श्रद्धासमन्वितैः ।
सर्वो लिङ्गमयो लोकः सर्वं लिङ्गे प्रतिष्ठितम् ॥
तस्मात्सम्पूजयेल्लिङ्गं य इच्छेत्सिद्धिमात्मनः ।
सर्वे लिङ्गार्चनादेव देवा दैत्याश्च दानवाः ॥
यक्षा विद्याधराः सिद्धा राक्षसाः पिशिताशिनः ।
पितरो मुनयश्चापि पिशाचाः किन्नरादयः ॥
अर्चयित्वा लिङ्गमूर्त्तिं संसिद्धा नात्र संशयः ।
तस्माल्लिङ्गं यजेन्नित्यं येन केनापि भो सुराः ॥

तथा,

ये वाञ्छन्ति महाभोगान् राज्यं वा त्रिदशालये ।
तेऽर्चयन्तु सदा कालं लिङ्गरूपं महेश्वरम् ॥
छित्त्वा भित्त्वा च भूतानि हत्वा सर्वमिदं जगत् ।
यजेदेकं विरूपाक्षं न स पापैः प्रलिप्यते ॥ इति ।

इति लिङ्गमहिमा ।

अथ लिङ्गलक्षणम् ।

तत्र लिङ्गं द्विविधम् अकृत्रिमं कृत्रिमं च । अकृत्रिमं स्वयम्भूबाणलिङ्गादि । कृत्रिमं निर्मितधातुलिङ्गादि ।

सिद्धान्तशेखरे,

नत्वा नादमयं लिङ्गं पिण्डिकां बिन्दुरूपिणीम् ।
ब्राह्मीं शिलां कलारूपां वक्ष्ये लिङ्गस्य लक्षणम् ॥
तल्लिङ्गं द्विविधं ज्ञेयमचलं च चलं तथा ।
प्रत्येकं त्रिविधं ज्ञेयं व्यक्ताव्यक्तोभयात्मकम् ॥
प्रासादे स्थापितं लिङ्गमचलं तच्छिलादिजम् ।
स्थापितं तच्चले गेहे स्थिरं लिङ्गमथोच्यते ॥

पञ्चधा तत् स्थिरं लिङ्गं स्वयम्भुदैववाणकम् ।
आर्षं च मानुषं लिङ्गं तेषां लक्षणमुच्यते ॥ इति ।
तत्र स्वयम्भुलिङ्गलक्षणं चोक्तम्—
मयदीपिकायाम्,
आचार्यमनपेक्ष्यैव स्वयम्भूतो महेश्वरः ।
यत्र चैव स्वयं व्यक्तं लिङ्गमुक्तं स्वयम्भु तत् ॥
विषुवद्यस्य संस्पर्शाद्दहति क्षिप्रमेव तु ।
विषुवत् सुषुम्णा । इडापिङ्गलाव्यतिरिक्ता ब्रह्मरन्ध्रं निर्भिद्य निर्गता नाडी ।
शैवसिद्धान्तशेखरे,
नानाच्छिद्रसुसंयुक्तं नानावर्णसमर्चितम् ।
अदृष्टमूलं यल्लिङ्गं कर्कशं भुवि दृश्यते ॥
तल्लिङ्गं स्वयमुद्भूतमपीठं लक्षणच्युतम् ।
स्वयम्भु लिङ्गमित्युक्तं तच्च नानाविधं मतम् ॥
ब्रह्माभमस्तकं लिङ्गं वैष्णवं तदुदाहृतम् ।
पद्माभमस्तकं ब्राह्मं छत्राभं शाक्रमुच्यते ॥
शिरोयुग्मं तदाग्नेयं त्रिपदं याम्यमीरितम् ।
खड्गाभं निर्ऋतेर्लिङ्गं वारुणं कलशाकृति ॥
वायव्यं ध्वजवल्लिङ्गं कौबेरं तु गदानिभम् ।
ईशानस्य त्रिशूलाभं लोकपानामिति स्मृतम् ॥
स्वयम्भु लिङ्गमाख्यातम्—इति ।

इति स्वयम्भुलिङ्गलक्षणम् ।

अथ बाणलिङ्गलक्षणम् ।

कालोत्तरे,
बाणलिङ्गं तथा ज्ञेयं भुक्तिमुक्तिप्रदायकम् ।

उत्पत्तिं बाणलिङ्गानां लक्षणं लेशतः शृणु ॥
नर्मदादेविकयोश्च गङ्गायमुनयोस्तथा ।
सन्ति पुण्यनदीनां च बाणलिङ्गानि षण्मुख ॥
इन्द्रादिपूजितान्यत्र तच्चिह्नैश्चिह्नितानि च ।
आपीतानि षडस्राणि चक्राङ्काणि विशेषतः ॥
इन्द्रलिङ्गानि तान्याहुः साम्राज्यार्थप्रदानि तु ।
अरुणं हि सकीलालमुष्णस्पर्शकरोज्ज्वलम् ॥
आग्नेयं तत् शक्तिनिभमथ वा शक्तिलाञ्छितम् ।
इदं लिङ्गवरं स्थाप्य तेजसोऽधिपतिर्भवेत् ॥
दण्डाकारं भवेद्याम्यमथ वा रसनाकृति ।
यदभ्यक्तं मुहूर्तेन निर्णिक्तं जायते तदा ॥
निर्णिक्तं रूक्षम् ।
शत्रूणां निधनं तेन क्रियते स्थापितेन तु ।
राक्षसं खड्गसदृशं ज्ञानयोगफलप्रदम् ॥
शर्करादिसुलिप्तं तु कटुकत्वं न चेत्तदा ।
राक्षसं निर्ऋतिलिङ्गम् ।
वारुणं वर्तुलाकारं पाशाङ्कं चातिवर्चसम् ॥
वृद्धिदं सुखदं स्वच्छमम्भो धारयप्सु मध्यगम् ।
कृष्णं धूम्रं च वायव्यं ध्वजाभं ध्वजभूषणम् ॥
मस्तके स्थापितस्तस्य तूलो ननामितस्ततः ।
निर्वाते तु चलत्यत्र शत्रोरुच्चाटने हितम् ॥
तूलः कार्पासः ।
गदाकारं मध्यगुरु कौबेरं सस्यमध्यगम् ।
दिनं वाप्यथ वा रात्रिं सस्यानां वृद्धिवर्द्धनम् ॥
त्र्यस्रं शूलाङ्कितं रौद्रं हिमकुन्देन्दुवर्चसम् ।

चतुर्वर्णमयं वापि वैष्णवं जायतेऽग्रतः ॥
वैष्णवं चक्रशङ्खाङ्कं गदाब्जादिविभूषितम् ।
श्रीवत्सकौस्तुभाङ्कं च शेषसिंहासनाङ्कितम् ॥
वैनतेयसमाङ्कं वा तथा विष्णुपदाङ्कितम् ।
वैष्णवं नामतः प्रोक्तं सर्वैश्वर्यफलप्रदम् ॥
शालग्रामादिसंस्थं तु शङ्खाङ्कं श्रीविवर्द्धनम् ।
पद्माङ्कं स्वस्तिकाङ्कं वा श्रीवत्साङ्कं विभूतये ॥
उक्ताङ्कं श्रेयसे योज्यं शेषमत्र विवर्जयेत् ।
पद्मवर्णं तु यल्लिङ्गं पद्माङ्कं सकमण्डलु ॥
दण्डाङ्कं सूत्रचिह्नं वा ब्राह्मं ज्ञानादिदं मतम् ।
शशिवर्णं महाकालं नन्दीशं पद्मरागवत् ॥
पुष्परागनिभं शार्वं मुद्राभं सिद्धपूजितम् ।
मौक्तिकाभं नीलनिभं रुद्रादित्यैः प्रपूजितम् ॥
वसुदैत्येन्द्रयक्षेशगुह्यकैर्यातुधानकैः ।
नानावर्णं लोहवर्णमथ नीलोत्पलप्रभम् ॥
इत्येतल्लक्षणं प्रोक्तं परीक्ष्यं तत्त्वकोविदैः ।
त्रिसप्तपञ्चवारं वा तुलासाम्यं न जायते ।
तदा बाणं समाख्यातं शेषं पाषाणसम्भवम् ॥
नद्यां वा प्रक्षिपेद्भूयो यदा तदुपलभ्यते ।
बाणलिङ्गं तदा विद्धि मनःसुखविवर्द्धनम् ॥
अथ बाणं समाख्यातं यथा वक्ष्ये तथादितः ।
बाणः सदाशिवो देवो बाणो बाणासुरोऽपि वा ॥
तेन तस्मै कृतं यस्माद्बाणलिङ्गमुदाहृतम् ।
सदा सन्निहितस्तत्र शिवः सर्वार्थदायकः ॥
कृतप्रतिष्ठं तल्लिङ्गं बाणाख्येन शिवेन च ।

पक्वजम्बूफलाकारं कुक्कुटाण्डसमाकृति ॥
भुक्तिमुक्तिप्रदं चैव बाणलिङ्गमुदाहृतम् ।
कर्कशे बाणलिङ्गे तु पुत्रदारक्षयो भवेत् ॥
चिपिटे पूजिते तस्मिन् गृहभङ्गो भवेद्ध्रुवम् ।
एकपार्श्वेक्षते धेनुपुत्रदारधनक्षयः ॥
शिरसि स्फुटिते बाणे व्याधिर्मरणमेव च ।
अन्यजातिनिलये तु सर्वगोत्रक्षयो भवेत् ॥
छिद्रे लिङ्गेऽर्चिते बाणे विदेशगमनं भवेत् ।
लिङ्गे च कर्णिका दृष्ट्वा व्याधितो जायते पुमान् ॥
अर्च्यं स्यात्कपिलं लिङ्गं मुनीनां मोक्षकाङ्क्षिणाम् ।
लघु वा कपिलं स्थूलं गृहे नैवार्चयेत्क्वचित् ॥
गृहे विवर्जयेत्तादृक् तन्मुमुक्षार्थिनो हितम् ।
पूजितव्यं गृहस्थेन वर्णेन भ्रमरोपमम् ॥
तत्सपीठमपीठं वा मन्त्रसंस्कारवर्जितम् ।
सिद्धिमुक्तिप्रदं बाणं सर्वप्रासादपीठगम् ॥
बाणलिङ्गं यदा हस्ते तदा सौषुम्णिकं वहेत् ।
सुषुम्णा योगवायुपूरिका नाडी ।
त्रिपञ्चसप्तवारं वा तुलासाम्यं न जायते ॥
तदा बाणं समाख्यातं शेषं पाषाणकं वदेत् ।
नद्यां वा प्रक्षिपेद्भूयो यदा तदुपलभ्यते ॥
तदा बाणं समाख्यातमन्यथा क्लेशदायकम् ।
रेखाकारो विचार्योऽत्र संहितोक्तविधानतः ॥
तथा,

श्रीभैरव उवाच ।

साधु साधु महाभागे यत्त्वया पृच्छितो ह्यहम् ।

कथयामि न सन्देहो यथाशास्त्रं च निश्चयम् ॥
बाणासुरः पुरा भद्रे शिवस्यातीववल्लभः ।
जितक्रोधोऽनुरक्तश्च शिवपूजाविधौ रतः ॥
बुद्धिज्ञो निपुणश्चैव शिल्पज्ञो लक्षणान्वितः ।
दिने दिने स्वयं कृत्वा लिङ्गं स्थाप्य प्रपूजयन् ॥
एवं यावच्छतं चाब्दं दिव्यमानमपूजयत् ।
तदा तद्भक्तिमुत्प्रेक्ष्य प्रत्यक्षः शङ्करोऽभवत् ॥

शङ्कर उवाच ।

तुष्टोऽहं तव हे बाण वरं ब्रूहि किमिच्छसि ।
शङ्करस्य वचः श्रुत्वा बाणो वचनमब्रवीत् ॥
यदि तुष्टोऽसि हे नाथ मह्यं त्वं मन्दभागिने ।
क्लिष्टोऽहं तव देवेश लिङ्गं कृत्वा दिने दिने ॥
तत्तल्लक्षणसंसिद्धं लक्षणं शास्त्रनिर्मितम् ।
शास्त्रार्थो दुर्लभो देव सिद्धश्चार्थः सुदुर्लभः ॥
तस्मात्त्वं यदि मे तुष्टो लिङ्गं देहि सलक्षणम् ।
सर्वकारुणिकं नाथ सर्वसत्त्वानुकम्पकम् ॥
सर्वेषां च हितार्थाय प्रसादं कुरु शङ्कर ।
श्रुत्वैवं वचनं तस्य शिवः परमकारणम् ॥
गत्वा कैलासमूर्द्धानं बाणेन सह शाङ्करि ।
निर्मिता लिङ्गकोटीनां सङ्ख्याश्चैव चतुर्दश ॥
सिद्धं लिङ्गं तु तत्सर्वं सदोषघ्नं स्वसम्भवम् ।
आपाद्यैवं सुसम्पूर्णं बाणस्य च समर्पितम् ॥
अक्षयं चाव्ययं बाणं स्थाप्यमानं च नित्यशः ।
ततः सङ्गृह्य बाणस्तु भारं कृत्वा प्रयत्नतः ॥

तद्वारं स्वपुरं नीत्वा नूनं चिन्तयते शुचिः ।
अक्षयं यदि संसिद्धं स्थाप्यमानं दिने दिने ॥
सत्त्वानां सिद्धिहेत्वर्थं पुण्यस्थानेषु सञ्चये ।
लिङ्गाद्रौ कालिकागर्त्ते सञ्चितास्तु त्रिकोटयः ॥
श्रीशैले कोटयस्तिस्रः कोट्येका कन्यकाश्रमे ।
माहेश्वरे च कोटिस्तु कन्यातीर्थे च कोटिका ॥
महेन्द्रे चैव नेपाले एकैका कोटिरेव च ।
बाणार्थं हि कृतं लिङ्गं बाणलिङ्गमतः स्मृतम् ॥
बाणो वा शिव इत्युक्तस्तत्कृतं बाणमुच्यते ।
तत्कृतत्वादथो बाणं स्वतो लिङ्गानुरूपतः ॥
तस्मात्तेषु प्रदेशेषु पुण्ये स्थाने ततोऽपि वा ।
स्थितं यच्छिवसद्भावं शिवस्याकृतिविग्रहम् ॥
हेमाद्रिरुदाहृतलक्षणसमुच्चयेऽपि,
स्वयम्भुलिङ्गवद्बाणलिङ्गं भुक्त्यै च मुक्तये ।
सहस्रफलमन्यस्मात्तथा स्थापनपूजने ॥
श्रीशैले कालिकागर्त्ते लिङ्गाद्रौ कर्णिकाश्रमे ।
कन्यातीर्थे च नेपाले महेन्द्रे चामरेश्वरे ॥
स्थितानि बाणलिङ्गानि शिवेनैव कृतानि तु । इति ।
शैवसिद्धान्तशेखरे,
बाणलिङ्गान्यधिकृत्य
तदनेकप्रकारं स्याद्बहुवर्णमपीठकम् ।
श्लक्ष्णं सूत्रविहीनं च बाणं तत्पृथुलाग्रकम् ॥ इति ।
एतेषां बाणलिङ्गानां च प्रतिष्ठावाहनादिकं न कर्त्तव्यम् तदुक्तम्—
भविष्यपुराणे,
बाणलिङ्गानि राजेन्द्र स्थितानि भुवनत्रये ।

न प्रतिष्ठा न संस्कारस्तेषामावाहनं तथा ॥ इति ।

इति बाणलिङ्गलक्षणम् ।

अथ रौहलिङ्गलक्षणम् ।

सिद्धान्तशेखरे,
नदीसमुद्भवं रौहमन्योन्यस्य विघर्षणात् ।
नदीवेगात्समं स्निग्धं सञ्जातं रौहमुच्यते ॥ इति ।
हेमाद्रिरुदाहृतलक्षणसमुच्चये,
सरित्प्रवाहसंस्थानं बाणलिङ्गसमाकृति ।
यदन्यदपि बोद्धव्यं लिङ्गं रौहं सुखावहम् ॥
सरित् नदी । सा च नर्मदा ।
रौहलिङ्गं तथाऽऽख्यातं बाणलिङ्गसमाकृति ।
श्वेतं रक्तं तथा पीतं कृष्णं विप्रादिपूजितम् ॥
स्वभावात्कृष्णवर्णं वा सर्वजातिषु सिद्धिदम् ।
नर्मदासम्भवं रौहं बाणलिङ्गवदीरितम् ॥
इति कालोत्तरे उक्तत्वात् ।
सिद्धान्तशेखरे,
नर्मदासम्भवं लिङ्गं बाणलिङ्गवदीरितम् ।
सर्वप्रासादयोग्यं च सर्वपीठार्हकं मतम् ॥ इति ।

इति रौहलिङ्गलक्षणम् ।

अथ शिवनाभिलिङ्गमहिमा ।

शिवनारदसंवादे,
शिवनाभिमयं लिङ्गं नित्यं पूज्यं महर्षिभिः ।
अतश्च सर्वलिङ्गेभ्यस्तस्मात्पूज्यं विधानतः ॥ इति ।
सर्वलिङ्गेभ्यः, श्रेष्ठमित्यर्थः ।

इति शिवनाभिलिङ्गमहिमा ।

अथ शिवनाभिलिङ्गलक्षणम् ।

शिवनारदसंवादे,
शिवनाभिलिङ्गं प्रक्रम्य
उत्तमं मध्यमं नीचं त्रिविधं लिङ्गमीरितम् ।
चतुरङ्गुलमुच्छ्रायं रम्यं वेदिकया युतम् ॥
उत्तमं लिङ्गमाख्यातं मुनिभिः शास्त्रकोविदैः ।
तदर्द्धं मध्यमं प्रोक्तं तस्यार्द्धं चाधमं स्मृतम् ॥ इति ।

इति शिवनाभिलिङ्गलक्षणम् ।

अथ दैवलिङ्गलक्षणम् ।

सिद्धान्तशेखरे,
करसम्पुटसंस्पर्शं शूलटङ्केन्दुभूषितम् ।
रेखाकोटरसंयुक्तं निम्नोन्नतसमन्वितम् ॥
दीर्घाकारं च यल्लिङ्गं ब्रह्मभागादिवर्जितम् ।
लिङ्गं दैवमिति प्रोक्तं गाणकं प्रोच्यते ऽधुना ॥ इति ।

इति दैवलिङ्गलक्षणम् ।

अथ गणलिङ्गलक्षणम् ।

सिद्धान्तशेखरे,
कूष्माण्डस्य फलाकारं मातुलुङ्गफलोपमम् ।
उर्वारुकफलाकारं कपित्थफलसन्निभम् ॥
तालस्य वा फलाकारं गणानां लिङ्गमीरितम् । इति ।

इति गणलिङ्गलक्षणम् ।

अथार्षलिङ्गलक्षणम् ।

तत्रैव,
नालिकेरफलाकारं ब्रह्मसूत्रविवर्जितम् ।

मूले स्थूलं च यल्लिङ्गमग्रे स्थूलं च यद्भवेत् ॥
मध्ये स्थूलं च यल्लिङ्गमृषीणां तदुदाहृतम् ।

इत्यार्षलिङ्गलक्षणम् ।

अथ कृत्रिममानुषलिङ्गलक्षणम् ।

तच्चानेकविधं तत्तद्धात्वादिनिर्मितम् । तथाच—

शैवसिद्धान्तशेखरे,

मानुषं बहुधा प्रोक्तं रत्नजं लोहजं तथा ।
धातुजं मृन्मयं वार्क्षं शैलं पिष्टादिनिर्मितम् ॥ इति ।

लोहजं सुवर्णादिनिर्मितम् । सुवर्णादीनि च द्रव्याणि लोहान्युच्यन्ते । विष्णुधर्मोत्तरे चापलक्षणे—

लोहानि राम चत्वारि शस्यन्ते चापकर्मणि ।
सुवर्णं रजतं ताम्रं तथा कृष्णायसं द्विज ॥

इत्युक्तत्वात् । अत्र मानुषलिङ्गभेदे यत् पिष्टादिनिर्मितं लिङ्गं तच्च क्षणिकं ज्ञेयम् । न स्थिरं न चलम् । क्षणिकं नाम तात्कालिकम् । तच्च यथाकामं गन्धादिद्रव्यमयं निर्माय प्रतिष्ठाप्य तत्कालमेव समभ्यर्च्य विसृज्य जले प्रक्षिपेत् । तथा चोक्तम्—

कालोत्तरे,

गन्धादिपिष्टजातानि न स्थिराणि चलानि च ।
तावत्कालं च सम्पूज्य विसृज्यैतानि के क्षिपेत् ॥ इति ।

एतानि क्षणिकलिङ्गानि । कं जलम् ।

सिद्धान्तशेखरे,

क्षणिकानामथो वक्ष्ये लिङ्गानां लक्षणं तथा ।
गन्धजं पिष्टजं गौडं गोमयोत्थं च भस्मजम् ॥
हरिद्रानवनीतोत्थं सैकतं मृन्मयं तथा ।
लाक्षं सार्जरसं सैक्थं नानाद्रव्यसमुद्भवम् ॥ १

फलं पुष्पमितीमानि क्षणिकानि विचक्षणाः ।
आहुर्लिङ्गानि चैतेषां चतुर्भिर्वीक्षणादिभिः ॥
शुद्धिं कृत्वाथ सम्पूज्य ततो मन्त्राद्विसर्जयेत् ।
पूजान्ते तानि लिङ्गानि ह्यगाधे पयसि क्षिपेत् ॥ इति ।
हेमाद्र्युदाहृतलक्षणसमुच्चये,
द्विविधं रत्नजं लिङ्गं निर्मितं चाप्यनिर्मितम् ।
कारुभिर्घटितं यत्र तल्लिङ्गं निर्मितं स्मृतम् ॥
स्वभावोत्थं विशुद्धं यद्रत्नं तथाप्यानिर्मितम् ।
तत्पूज्यं राजभिर्यत्नात् भुक्तिमुक्त्यर्थिभिः सदा ॥
त्यजेद्बिन्दुन्वितं रौद्रं शूलाग्रं चिपिटं कृशम् ।
ऊर्ध्वाधोवदनं दीर्घमधःस्थूलं च निष्प्रभम् ॥ इति ।
रत्नलिङ्गेषु पूर्वोक्तरत्नपरीक्षाप्रकरणे प्रतिरत्नलक्षणं ये गुण-
दोषा उक्तास्ते तत्तद्रत्नलिङ्गेषु द्रष्टव्याः ।
सिद्धान्तशेखरे,
त्रिविधं स्फटिकं प्रोक्तमर्कसोमयमात्मकम् ।
मध्याह्नसमये तीक्ष्णे सूर्यरश्मौ धृते मणौ ॥
जायते सार्कतूलेऽग्निर्यस्माचत्सूर्यकान्तकम् ।
सम्पूर्णचन्द्रकिरणे निशीथे विधृते मणौ ॥
यस्मात्पतति पानीयं चन्द्रकान्तं तदुच्यते ।
न ज्वलत्यर्करश्मौ यन्नेन्दुरश्मौ द्रवत्यपि ॥
समात्मकं तत्स्फटिकं सर्वं तच्च चतुर्विधम् ।
शुक्लं रक्तं च पीतं च कृष्णाभं ब्राह्मणादिषु ॥
अम्बुबिन्दुनिभं स्वच्छं समं स्निग्धं प्रभान्वितम् ।
अशेषदोषनिर्मुक्तं स्फाटिकं सर्वकामदम् ॥
निष्प्रभं निर्मुखं रूक्षं बहुवर्णं च जर्जरम् ।

तुषारकणसन्त्रासरेखाचिपिटसंयुतम् ॥
सगर्भं कीलकोपेतं शर्कराव्रणसंयुतम् ।
अन्यजातिसमाक्रान्तं सदोषं स्फाटिकं त्यजेत् ॥
रत्नानामपि लिङ्गानां पीठं कुर्यात्स्वयोनिजम् ।
हेमजं तदभावे स्यात्तदभावे तु राजतम् ॥
ताम्रजं तदभावे वा कुर्यात्काम्येऽन्यलोहजम् ।
सपीठं स्फाटिकं कुर्यात्तल्लक्षणमथोच्यते ॥
लिङ्गमस्तकविस्तारं पूजाभागसमं नयेत् ।
नाहं तन्निगुणं कुर्यान्नाहवत्पीठविस्तृतम् ॥
पूजांशद्विगुणं कुर्यादुन्नतं पीठमुत्तमम् ।
वृत्तं वा चतुरस्रं वा मध्ये कण्ठसमन्वितम् ॥
द्विगुणं लिङ्गनाहाच्च कण्ठनाहं समाचरेत् ।
त्रिमेखलमधश्चोर्ध्वं समं वा वह्निमेखलम् ॥
लिङ्गमस्तकविस्तारं षड्भागं विभजेत्ततः ।
मेखलामेकभागेन कुर्यात् वा तं च तत्समम् ॥
लिङ्गदैर्घ्यसमं कुर्यात् प्रणालं पीठबाह्यतः ।
विस्तारं तत्समं मूले तदग्रं च तदर्धतः ॥
जलमार्गः प्रकर्त्तव्यस्तस्य मध्ये त्रिभागतः ।
कुर्यात् पीठार्धदीर्घं वा प्रणालं च शिवोदितम् ॥
सर्वेषां रत्नलिङ्गानां सपीठानां विशेषतः ।
लोहादीनां च लिङ्गानामेवं लक्षणमाचरेत् ॥ इति ।
शिल्पशास्त्रे,
लिङ्गमस्तकमध्यात्तु सूत्रं स्यादाप्रणालिकम् ।
लिङ्गप्रणालीपुष्टत्वं तावदेव प्रकीर्तितम् ॥
स्थलेऽपि तथा पीठे पञ्चसूत्रं प्रचक्षते । इति ।

कालोत्तरे,

लिङ्गमस्तकविस्तारो लिङ्गोच्छ्रायसमो भवेत्।
त्रिगुणः परिणाहः स्यात्ततः पिण्डी प्रतिष्ठिता॥
लिङ्गतुल्यं प्रणालं स्यात्पञ्चसूत्रस्य लक्षणम्।
पञ्चसूत्रसमायुक्तं शिवलिङ्गं समर्चयेत्॥
भुक्तिदं मुक्तिदं देवि धनारोग्यसुतप्रदम्। इति।

इदं च पञ्चसूत्रादिलक्षणं चले पाषाणलिङ्गे अवश्यं द्रष्टव्यमेव। रत्नलिङ्गादौ तु तदभावेऽपि न दोषः। तदुक्तम्—

हयशीर्षपञ्चरात्रे,

न कुर्याल्लक्षणोद्धारं रत्नजानां चलात्मनाम्।
शुभभालक्षणं स्वेषां स्वर्णजानामपि द्विज॥
तस्मान्न लक्षणोद्धारं कुर्यात्पाषाणलिङ्गवत्।
अचलानां तैजसानां क्वचिदिष्येत लक्षणम्॥

इत्यादि। पाषाणलिङ्गवदितिपदेन पाषाणलिङ्गे पञ्चसूत्रादिलक्षणमवश्यं द्रष्टव्यमित्यवगम्यते।

सोमशम्भुनाप्युक्तम्—

रत्नजे लक्षणोद्धारो न लोहे न सरिद्भवे।
लिङ्गेषु चललोहेषु न दृष्टं क्वचिदागमे॥
स्वरूपं लक्षणं तेषां प्रभा रत्नेषु निर्मला। इति।

शिवनारदसंवादे।

पञ्चसूत्रविधानं च पार्थिवे न विचारयेत्।
यथाकथञ्चिद्विधिना रमणीयं प्रकारयेत्॥
अखण्डं तद्धि कर्तव्यं न द्विखण्डं प्रकारयेत्।
सखण्डं हि प्रकुर्वाणो नैव पूजाफलं लभेत्॥
पक्वजम्बूफलाकारं सर्वकामप्रदं शिवम्।

चिपिटं यः करोत्येव हानिपीडाकरं हि तत् ॥ इति ।
अथापरो विशेष उक्तः—
कालोत्तरे,
रत्नजं हेमजं लिङ्गं पारदं स्फाटिकं तथा ।
पार्थिवं पिष्टजं पौष्पमखण्डं तु प्रकारयेत् ॥ इति ।
पिष्टजपदं पौष्पपदं च सर्वक्षणिकलिङ्गोपलक्षकम् ।
शिवनारदसंवादे विशेषः,
अखण्डं तु चरं लिङ्गं द्विखण्डमचरं स्मृतम् ।
वेदिका तु महाविष्णुर्लिङ्गं देवो महेश्वरः ॥
अतो हि स्थावरे लिङ्गे स्मृता श्रेष्ठा द्विखण्डता ।
द्विखण्डं स्थावरं लिङ्गं कर्तव्यं हि विधानतः ॥
अखण्डं जङ्गमं प्रोक्तं शैवसिद्धान्तवेदिभिः ।
द्विखण्डं तु चरं लिङ्गं कुर्वन्त्यज्ञानमोहिताः ॥
नैव सिद्धान्तवेत्तारो मुनयः शास्त्रपारगाः ।
अखण्डं स्थावरं लिङ्गं द्विखण्डं चरमेव च ॥
ये कुर्वन्ति नरा मूढा न पूजाफलभागिनः ।
तस्माच्छास्त्रोक्तविधिना त्वखण्डं चरसंज्ञकम् ॥
द्विखण्डं स्थावरं लिङ्गं कर्तव्यं परया मुदा । इति ।

इति कृत्रिममानुपलिङ्गलक्षणम् ।

अथ लिङ्गमानम् ।

सिद्धान्तशेखरे,
त्र्यङ्गुलादिविवृद्धानि रत्नलिङ्गानि कारयेत् ।
सर्वलक्षणयुक्तानि त्रिभिर्भागैर्युतानि च ॥ इति ।
कालोत्तरे,
लोहरत्नमयं लिङ्गं गृहिणां च गृहे हितम् ।

अङ्गुलात्तु वितस्त्यन्तं नोर्ध्वं नाधो विभूतये ॥

अङ्गुलाद्वितस्त्यन्तमिति सुवर्णरूप्यमयलिङ्गविषयम् । रत्नजे तु नायं नियमः ।

रत्नजे नियमो नास्ति यथालाभं प्रपूजयेत् ।

इति स्मरणात् । नियमो नास्तीत्येतदपि सगुणोत्तमरत्नविषयमिति–

मानोन्मानप्रमाणादि तेषु ग्राह्यं न वा बुधैः ।

इत्यत्राग्रे वक्ष्यते ।

तथा,

तच्छैलं दारुजं चापि स्वगृहे परिवर्जयेत् । इति ।

मयसङ्ग्रहे,

रत्नलिङ्गमधिकृत्य ।

पृथक् पीठमपीठं वा तत्स्यात्रोर्ध्वं नवाङ्गुलात् ।

नवाङ्गुलादिति गुणहीनरत्नविषयम् । अङ्गुलादर्वागपि महारत्नमयं लिङ्गं भवतीत्याह–

स एव,

सिद्धये बदरात्राधश्चणकाद्वा प्रशस्यते । इति ।

बदराधः सिद्धये न प्रशस्यते इति वदन् बदरप्रमाणमभ्यनुजानाति । चणकाद्वेति गुणाधिक्यमभिप्रेत्योक्तम् । अत एवाङ्गुलादर्वागपि महारत्नलिङ्गपूजने फलमपि स्मर्यते–

मुद्गाद्यङ्गुलपर्यन्तं शास्त्रज्ञैः सुपरीक्षितम् ।
महारत्नं महामूल्यं यत् गुणाद्यन्वितं सदा ॥
तस्यार्चनाज्जयः शान्तिरारोग्यं विपुलाः श्रियः ।
सत्प्रतापो यशश्चायुर्भवेयुर्भूपतेश्चिरम् ॥ इति ।

प्रभातिशये सति परापरप्रमाणावधिद्वयातिक्रमेऽपि न दोष इत्याह—

सुसंस्थानं प्रदीप्तं चेदाधिक्येऽपि न दोषकृत् ।
सूक्ष्मे चैको गुणो येन बलीयान् सर्वदोषजित् ॥

तद्रत्नं यदि सुसंस्थानं शोभनलिङ्गाकृतिसंयुक्तं प्रकृष्टतरदीप्तियुक्तं च भवति तदा नवाङ्गुलाधिक्ये चणकादल्पत्वेऽपि दोषकृन्न भवति। येन कारणेनातिबलवानेक एव दीप्तिलक्षणो गुणः सर्वदोषजिद्भवति किं पुनः संस्थानयुक्त इत्यर्थः। दीप्तेः सर्वदोषजित्त्वे हेतुमाह—

समस्तमणिजातीनां दीप्तिः सान्निध्यकारणम् ।
ज्योतिर्मयस्य परमेश्वरस्य दीप्तिरेव सन्निधेः कारणम् ।

तदुक्तम्—

येन पाषाणखण्डस्य मूल्यमल्पं वसुन्धरा ।
बहुदीप्ततरस्याथ तेजसस्तद्विजृम्भितम् ॥ इति ।

अतः सुसंस्थानवति दीप्ते च रत्ने चणकादारभ्य नवाङ्गुलावधिको माननियमो न ग्राह्य इत्याह—

मानोन्मानप्रमाणादि तेषु ग्राह्यं न वा बुधैः । इति ।

शिवागमे स्फाटिकं लिङ्गमधिकृत्य—

अङ्गुल्यादिवितस्त्यन्तं पूजनीयं गृहे सदा ।
तदूर्ध्वाधोऽपि संस्थाप्यं निर्मलं प्रभयोज्ज्वलम् ॥ इति ।

सिद्धान्तशेखरेऽपि,

अङ्गुल्यादिवितस्त्यन्तं लिङ्गं गेहे प्रपूजयेत् ।
प्रासादे तु तदूर्ध्वं स्यात्पूजनीयं प्रयत्नतः ॥ इति ।

हेमाद्रौ लक्षणसमुच्चये विशेषः ।

चललिङ्गं द्विधा कार्यं धातुरत्नमयं तथा ।

हेमादि चललिङ्गं स्यादङ्गुलादित्रिपञ्चकम् ॥
क्षुद्ररत्नोत्थमप्येवं स्वमानाद्वररत्नजम् ।

हेमादीत्यत्रतद्गुणसंविज्ञानबहुव्रीहिणा हेमरजतभिन्नधातुलिङ्गं गृह्यते । तच्च अङ्गुलादित्रिपञ्चकम् । एकाङ्गुलमारभ्य पञ्चदशाङ्गुलप्रमाणावधि कुर्यात् । हेमरजतलिङ्गं तु द्वादशाङ्गुल प्रमाणान्तं कार्यम् ।

रव्यन्तं हेमतारोत्थं लिङ्गं शेषैस्त्रिपञ्चकम् ।
इच्छासिद्धिः सुतो धर्मः सौभाग्यं च रिपुक्षयः ॥
आरोग्यं राजसौख्यं च नृपः स्त्रीजनकं जयः ।
धैर्यं च स्त्रीजनायुश्च लिङ्गादेकाङ्गुलादितः ॥
चललिङ्गान्नवेत्कार्यं साधकानां कचिन्मते ।

इति स्मरणात्। रव्यन्तं द्वादशाङ्गुलान्तम्। शेषैः हेमरजतातिरिक्तधातुभिः। त्रिपञ्चकं पञ्चदशाङ्गुलप्रमाणम्। अयमत्र निष्कर्षोऽर्थः। एकाङ्गुलादारभ्य द्वादशाङ्गुलान्तं हेमरजतलिङ्गं तदतिरिक्तधातुलिङ्गं च पञ्चदशाङ्गुलान्तं कुर्यादिति। स्वमानादिति। यावन्मानं रत्नं लभ्यते तावन्मानादेव निष्पन्नम्।

तिथ्यन्तमग्रजातीनां नृपाणां यावदिन्द्रकम् ।
वैश्यानां मन्मथान्तं स्याच्छूद्राणां वस्वगावधि ॥

तिथयः पञ्चदश। इन्द्राश्चतुर्दश। मन्मथास्त्रयोदश। वसवोऽष्टौ। अगाः सप्त।

यक्षादीनां कचिल्लिङ्गं विकारादेकविंशतिः ।
चलं तदूर्ध्वं देवानां त्रयस्त्रिंशतिकाङ्गुलम् ॥

तथा,

एकाङ्गुलादिपञ्चान्तमधमं चलमुच्यते ।
षडादिदशपर्यन्तं चललिङ्गं च मध्यमम् ॥

एकादशाङ्गुलादि स्यात्क्रमात्पञ्चदशान्तकम् ।
श्रेष्ठं लिङ्गं प्रमाणं तु श्रेष्ठाद्यङ्गुललक्षितम् ॥ इति ।

गन्धादिनिर्मितं च क्षणिकलिङ्गमेकाङ्गुलमारभ्य त्र्यङ्गुलावधि पञ्चाङ्गुलावधि च कार्यम् । तदुक्तम्—

हेमाद्रौ लक्षणसमुच्चये,

ऐहिकं त्र्यङ्गुलं यावन्नोर्ध्वं गन्धभवादिकम् ।
पञ्चाङ्गुलं च वै ज्यायः फलजं स्वप्रमाणतः ॥ इति ।

ऐहिकमैहिकपुत्रादिकामप्रदमित्यर्थः । गन्धभवादीत्यत्रादिपदेन सर्वाणि क्षणिकलिङ्गान्युपलक्ष्यन्ते । कुत्र चिद्विशेषः । अन्ननिर्मितं लिङ्गं च त्र्यङ्गुलादिसप्ताङ्गुलान्तं कुर्यात् । तदुक्तम्—

ज्ञानरत्नावल्याम्,

अथ पक्वान्नजं लिङ्गं कर्त्तव्यं वाऽन्नसम्भवम् ।
त्र्यङ्गुलादर्णवान्तं च कर्त्तव्यं हि यथारुचि ॥

अर्णवाः सप्त ।

गुणतत्त्वपदं प्राप्य पश्चाच्छिवसमो भवेत् । इति ।

गुडलिङ्गं तु एकाङ्गुलमारभ्य द्वादशाङ्गुलान्तं कुर्यात् । तदप्युक्तम्

ज्ञानरत्नावल्याम्,

कार्यं गुडमयं लिङ्गं कलातो द्वादशाङ्गुलम् ।
प्राप्नोत्यैश्वर्यममलं क्षये मोक्षं लभेत्तथा ॥ इति ।

इति लिङ्गमानम् ।

अथ लिङ्गफलम् ।

कालोत्तरे,

सर्वं रत्नं महाभूत्यै मणयस्तद्वदेव हि ।
अनन्ताद्याः स्मृता ह्यष्टौ मणयो विद्युदुज्ज्वलाः ॥
रात्रौ प्रकाशकाः सर्वे विपन्ना जयकारिणः ।

नानावर्णास्तु विज्ञेया रसगन्धानुरूपतः ॥
वज्राद्याः स्फाटिकाद्याश्च रत्ना वै भुक्तिमुक्तिदाः ।
अयस्कान्तं चतुर्धा तु ज्ञेयं सामान्यसिद्धिषु ॥
वेरकं कटुकं चैव भ्रामकं चुम्बकं तथा ।
एवमादीनि रत्नानि ज्ञात्वा स्थाप्यानि षण्मुख ॥ इति ।
मयसङ्ग्रहे विशेषः ।
सर्वं रत्नभवं श्रेष्ठं तत्र वज्रमरिच्छिदे ।
पद्मरागं महाभूत्यै सौभाग्याय च मौक्तिकम् ॥
पुष्टिमूलं महानीलं ज्योतीरससमुद्भवम् ।
यशसे कुलसन्तत्यै तैजसं सूर्यकान्तजम् ॥
चन्द्रमियं मृत्युजितं स्फाटिकं सर्वकामदम् ।
चन्द्रमियं चन्द्रकान्तजमित्यर्थः ।
शूलाख्यमणिजं शत्रुक्षयाय पौलिकं तथा ॥
यत्सन्निधानात् शूलरोगनाशः स शूलमणिः । पौलिकं पुलकजम् ।
सस्यकं सस्यनिष्पत्तौ भौजङ्गं दिव्यसिद्धिदम् ।
सस्यकं रत्नविशेषः ।
श्रेष्ठं मारकतं लिङ्गमारोग्याहितचेतसाम् ॥
आरोग्ये आहितं चेतो यैः । आरोग्यकामा इत्यर्थः ।
सैकते च महावर्त्तरक्तायस्कान्तजं हितम् ।
क्षुद्रसिद्धिषु तन्मन्त्रजातिसंस्कृतमिष्टदम् ॥
क्षुद्रसिद्धिषु मारणोच्चाटनादिषु । तन्मन्त्रजातिसंस्कृतं क्षुद्रसिद्धिकरमन्त्रजातिप्रतिष्ठितम् ।
गुणाढ्यं फलं विप्राः परासु मणिजातिषु ।
परासु उत्कृष्टासु वैदूर्यादिमणिजातिषु गुणोत्कर्षात्फलोत्क-

र्पो वेदितव्य इत्यर्थः ।

वर्णाभिधानसंस्थानविशेषेभ्यश्च तद्विदा ॥

ऊह्यं फलमित्यनुषङ्गः ।

हेमाद्र्युदाहृतलक्षणसमुच्चयेऽपि,

आयुष्यं हीरजं ज्ञेयं रोगहृन्मौक्तिकोद्भवम् ।
सुखकृत्पुष्परागोत्थं वैडूर्यं शत्रुदर्पहृत् ॥
पद्मरागं च लक्ष्मीदमैन्द्रनीलं यशःप्रदम् ।
लिङ्गं मारकतं पुष्ट्यै स्फाटिकं सर्वकामदम् ॥
महारत्नोत्थलिङ्गानि क्षुद्ररत्नोद्भवान्यतः ।

महारत्नोद्भवानि लिङ्गान्युक्तानि । अतः परं क्षुद्ररत्नोद्भवानि वक्ष्यामीति शेषः ।

वैद्रुमं वश्यकामार्थे कर्केतनममित्रहृत् ।
पुलकोत्थं तु विद्याकृत् साह्ल्यं सौख्यप्रदायकम् ॥ इति ।

पुलकोत्थं तुच्छत्रम् । साह्ल्यं सह्यजम् ।

कालोत्तरे,

महाभूतिप्रदं हैमं तारजं भूतिवर्द्धनम् ।
आरकूटं तथा कांस्यं शुल्वं सामान्यभुक्तिदम् ॥

आरकूटं पित्तलम् । शुल्वं ताम्रम् ।

त्रपुसीसायसं लिङ्गं शत्रूणां नाशने हितम् ।

तथा,

कीर्त्तिदं कांस्यजं लिङ्गं तारजं पुत्रवर्द्धनम् ॥
पैत्तलं भुक्तिमुक्त्यर्थं मिश्रजं सर्वसिद्धिदम् ।

शिवनारदसंवादे,

पितॄणां मुक्तये पूज्यं लिङ्गं रजतसम्भवम् ।
हेमजं सत्यलोकस्य प्राप्तये पूजयेत् पुमान् ॥

पूजयेत्ताम्रजं लिङ्गं पुष्टिकामो हि मानवः ।
तुष्टिकामस्तु सततं लिङ्गं पित्तलसम्भवम् ॥
कीर्त्तिकामोऽर्चयेन्नित्यं लिङ्गं कांस्यसमुद्भवम् ।
शत्रुमारणकामस्तु लिङ्गं लोहमयं सदा ॥
सदा सीसमयं लिङ्गमायुःकामोऽर्चयेन्मुदा । इति ।

तथा,

ग्रहास्वपरिहारार्थं सौवर्णं लिङ्गमर्चयेत् । इति ।

लक्षणसमुच्चये,

स्थिरलक्ष्मीप्रदं हैमं राजतं चैव राज्यभृत् ।
प्रजावृद्धिकरं वार्ङ्गं ताम्रमायुःप्रवर्द्धनम् ॥
विद्वेषकारकं कांस्यं रीतिजं शत्रुनाशनम् ।
रीतिजं पित्तलमयम् ।
रोगघ्नं सैसकं लिङ्गमायसं रिपुनाशनम् ।
अष्टलोहमयं लिङ्गं कुष्ठरोगक्षयावहम् ॥
त्रिलोहसम्भवं लिङ्गं मन्त्रध्यानप्रसिद्धिदम् । इति ।

कालोत्तरे,

विशेषाच्छैलजं मुक्त्यै भुक्तये चानुपङ्गतः ।
पार्थिवं मुक्तये शस्तं मुक्तये चानुपङ्गवः ॥
एवं वै दारुजं ज्ञेयं चित्रलिङ्गं तथा पुनः । इति ।

शिवनारदसंवादे,

पाषाणसम्भवं लिङ्गं सम्पूज्य परया मुदा ।
[illegible] कामानवाप्नोति प्रेत्य चानुत्तमं पदम् ॥
लिङ्गानामपि सर्वेषां पार्थिवं लिङ्गमुत्तमम् ।
कृत्वा सम्पूज्य विधिवत्सर्वकामानवाप्नुयात् ॥ इति ।

लिङ्गपुराणे,

श्रीमदं शर्वजं लिङ्गं शिलाजं सर्वसिद्धिदम् ।

शर्वजः पारदः ।

धातुजं धनदं साक्षाद्दारुजं भोगसिद्धिदम् ॥

मृन्मयं धान्यदं चैव क्षणिकं कर्मसिद्धिदम् । इति ।

कालोत्तरे,

गन्धपुष्पमयं लिङ्गं तथान्नादिविनिर्मितम् ।

भस्मगोमयजं चाथ गुडान्नादिविनिर्मितम् ॥

सर्वकामप्रदं पुंसां लिङ्गं तात्कालिकं मतम् । इति ।

लक्षणसमुच्चये,

गान्धं सौभाग्यदं लिङ्गं पौष्पं मुक्तिप्रदायकम् ।

स्थण्डिले मण्डले पूज्यं स्याद्दीक्षास्थापनाह्निके ॥

एकाहान्यैहिकान्यत्र प्रोच्यन्ते सिद्धिमिच्छताम् ।

प्रभुमानप्रदं शार्ङ्गं सैन्यदं नागदन्तजम् ॥

कूर्मकीकससञ्जातं नूनं पातालसिद्धिदम् ।

अणिमादिप्रदानि स्युरन्यान्यब्दार्द्धतः सदा ॥

पैष्टान्यष्टप्रकाराणि सङ्कीर्णाष्टकजानि तु ।

शालिपिष्टोद्भवं पुष्ट्यै पाष्टिकं बुद्धिवर्द्धनम् ॥

गोधूमं वातरोगघ्नं यवजं बलसौख्यदम् ।

रिपुभेदकरं मौद्गं स्त्रीदं स्यान्माषसम्भवम् ॥

तैलपिष्टं करोत्यग्निं सिद्धार्थं भयनाशनम् ।

अग्निं करोति मन्दाग्नेः क्षुद्बोधं करोतीत्यर्थः ।

सुखकृन्नावनीतं तु गोमयं रोगनाशनम् ।

आन्नमायुःप्रदं ज्ञेयं गौडं प्रीतिविवर्द्धनम् ॥

नानाफलोद्भवं लिङ्गं नानाकामप्रदायकम् ।

गुणदं सैकतं भूरिसौभाग्याय च लावणम् ॥
उच्चाटने तु पाशव्यं मौल्यं शत्रुक्षयावहम्।
वंशाङ्कुरसमुद्भूतं वंशवृद्धिप्रदं भवेत् ॥
पुरक्षोभकरं पौरं रामठं रोगकारकम्। इति।
पौरं गुग्गुलनिर्मितम्। रामठं हिङ्गुनिर्मितम्।

ज्ञानरत्नावल्याम्,

तात्कालिकदारिद्र्यं कृत्वा भक्त्या समर्चयेत्।
पूज्यं गन्धमयं लिङ्गं त्रिकालं स्वसुखावधि ॥
चन्द्रेण चन्दनेनाथ कुङ्कुमेन सुगन्धिना।
चतुःसमेन वा कार्यं लघुना केवलेन वा ॥
चन्द्रः कर्पूरः। लघुरगुरुः। चतुःसमलक्षणमुक्तम्—

गरुडपुराणे,

कस्तूरिकाया द्वौ भागौ चत्वारश्चन्दनस्य च।
कुङ्कुमस्य त्रयश्चैव शशिनश्च चतुःसमः ॥ इति।
शशी कर्पूरः।
एवं वै गन्धलिङ्गं तु कृत्वा सम्पूज्य भक्तितः।
प्रयाति शिवसायुज्यं बन्धुभिः सहितो नरः ॥
कल्पं फलमयं लिङ्गं स नीयेत पदे परे।
कार्यं पुष्पमयं लिङ्गं रूपगन्धसमन्वितम् ॥
नवखण्डां धरां भुक्त्वा गणेशाधिपतिर्भवेत्।
रजोभिर्निर्मितं लिङ्गं यः पूजयति भक्तितः ॥
विद्याधरपदं प्राप्य पश्चाच्छिवसमो भवेत्।
मुमुक्षुश्च सितं लिङ्गं पूजयेच्छिवतां व्रजेत् ॥
श्रीकामो गोशकृल्लिङ्गमहन्यहनि पूजयेत्।
स्वच्छेन कापिलेनैव गोमयेन प्रकल्पयेत् ॥

स्वच्छेन भूमिपतनाच्चत्मागेवोद्धृतेन च ।
कार्यं पिष्टमयं लिङ्गं यवगोधूमशालिजम् ॥
श्रीकामः पुष्टिकामश्च पुत्रकामस्तदर्चयेत् ।
सिताखण्डमयं लिङ्गं पूज्यमारोग्यवर्द्धनम् ॥
कीर्तिकामेन सम्पूज्यो दर्पणे परमेश्वरः ।
वश्ये लवणजं लिङ्गं तालत्रिकटुकान्वितम् ॥
तालं हरितालम् । त्रिकटुकं शुण्ठीपिप्पलीमरीचमिति द्रव्यत्रयं प्रसिद्धम् ।
गव्यं घृतमयं लिङ्गं सम्पूज्यं बुद्धिवर्द्धनम् ।
भूतये वस्त्रलिङ्गं तु दृष्टं सार्षपं शिवम् ॥ इति ।
शिवनारदसंवादेऽपि,
लवणेन च सौभाग्यं पार्थिवं सार्वकामिकम् ।
कामदं तिलपिष्टोत्थं तुषोत्थं मारणे स्मृतम् ॥
भस्मोत्थमभयं प्रोक्तं गुडोत्थं प्रीतिवर्द्धनम् ।
गन्धोत्थं गुणदं भूरि शर्करोत्थं सुखप्रदम् ॥
वंशाङ्कुरोत्थं वंशार्थे गोमयं सर्वरोगहम् ।
केशास्थिसम्भवं लिङ्गं सर्वशत्रुविनाशनम् ॥
स्तम्भने रजनीपिष्टसम्भवं लिङ्गमुत्तमम् ।
रजनी हरिद्रा ।
तण्डुलोद्भवपिष्टस्य लिङ्गं सारस्वतप्रदम् ॥
दधिदुग्धोद्भवं लिङ्गं कीर्तिलक्ष्मीसुखप्रदम् ।
धान्यजं धान्यदं लिङ्गं फलोत्थं फलकृद्भवेत् ॥
पुष्पोत्थं दिव्यभोगाय मुक्त्यै धात्रीफलोद्भवम् ।
नवनीतोद्भवं लिङ्गं कीर्तिसौभाग्यवर्द्धनम् ॥
दूर्वागुडूचीसम्भूतमपमृत्युनिवारणम् ।

पुष्परक्षोद्भवं लिङ्गं स्मृतमुच्चाटने परम् ॥
ज्वरशान्त्यै चन्दनजमर्चयेद्विधिवत्सदा ॥
कर्पूरसम्भवं लिङ्गं शान्तिकामोऽर्चयेत्सदा ।
कस्तूरीसम्भवं लिङ्गं धनिको हि प्रपूजयेत् ॥
लिङ्गं गोरोचनोत्थं तु रूपकामस्तु पूजयेत् ।
कान्तिकामस्तु सततं लिङ्गं कुङ्कुमकेसरम् ।
श्वेतागरुसमुद्भूतं महाबुद्धिविवर्द्धनम् ॥
धारणाशक्तिदं लिङ्गं कृष्णागरुसमुद्भवम् ।
यक्षकर्दमसम्भूतं लिङ्गं प्रीतिविवर्द्धनम् ॥
गोधूमपिष्टजं लिङ्गं गोकामो नित्यमर्चयेत् ।
मुद्गपिष्टमयं लिङ्गं पूजयन्मुदमाप्नुयात् ॥
माषपिष्टमयं लिङ्गं नित्यमिष्टार्थसिद्धिदम् ।
चणकोद्भवपिष्टस्य लिङ्गं शुद्धिविवर्द्धनम् ॥
आढकीपिष्टजं लिङ्गं रतिसौख्यविवर्द्धनम् ।
लिङ्गं व्रीहिमयं पूज्यं वर्चस्कामेन नित्यशः ॥
यवधान्यमयं लिङ्गं यमलोकनिवारणम् ।
प्रियङ्गुपिष्टजं लिङ्गं प्रियदं सर्वदेहिनाम् ॥
नीवारपिष्टजं लिङ्गं सर्वारिष्टनिवारणम् ।
यः करोति तिलैः श्वेतैः श्वेतद्वीपे महीयते ॥
यः कृष्णैश्च तिलैः सम्यक् लिङ्गं कृत्वार्चयेन्नरः ।
सर्वपापविनिर्मुक्तो याति माहेश्वरं पदम् ।
मधुपुष्पोद्भवं लिङ्गं वसन्ते पूजयेन्नरः ।
यः कामेप्सुः प्रियो नित्यं भवेत्स्त्रीणां च मानवः ।
ग्रीष्मे च मल्लिकापुष्पसम्भवं लिङ्गमुत्तमम् ।
पूजयित्वा नरो भक्त्या प्राप्नोति महतीं श्रियम् ॥

वर्षासु पूजयेज्ज्ञात्वा लिङ्गं कनकपुष्पजम् ।
कनकपुष्पजं चम्पककिंशुकधत्तूरकाञ्चनारपुष्पनिर्मितम् ।
इह चामुष्मिके लोके सुखी भवति मानवः ।
नीलोत्पलमयं लिङ्गं ज्ञात्वा शरदि मानवः ॥
पूजयन् परमां सिद्धिं भक्त्या प्राप्नोति मानवः ।
हेमन्ते जातिकुसुमैर्लिङ्गं कृत्वा मनोहरम् ॥
भक्त्या समर्च्य मतिमान् शिवेन सह मोदते ।
शिशिरे सर्वपुष्पोत्थं लिङ्गमभ्यर्च्य मानवः ॥
सर्वपापं विहायाशु मोदते ब्रह्मणा सह ।
येन केन प्रकारेण यस्य कस्यापि वस्तुनः ॥
कृत्वा लिङ्गं समभ्यर्च्य गाणपत्यमवाप्नुयात् । इति ।
पूर्वोक्तसर्वलिङ्गपूजने तारतम्यमपि श्रूयते—
तत्रैव,
पाषाणात्स्फाटिकं श्रेष्ठं स्फाटिकात्पद्मरागजम् ।
पद्मरागात्तु काश्मीरं काश्मीरात्पुष्परागजम् ॥
इन्द्रनीलं पुष्परागादिन्द्रनीलाच्च गोमदम् ॥
गोमदाद्विद्रुमं श्रेष्ठं विद्रुमान्मौक्तिकं वरम् ।
मौक्तिकाद्राजतं श्रेष्ठं सौवर्णं राजताद्वरम् ॥
सौवर्णाद्धीरकं श्रेष्ठं हीरकात्पारदं परम् ।
पारदाद्बाणजं श्रेष्ठं तस्मात् श्रेष्ठं न विद्यते ॥
सर्वतीर्थानि यज्ञाश्च साङ्गा वेदव्रतानि च ।
सुरसङ्घा योगिनश्च बाणलिङ्गे व्यवस्थिताः ।
तदर्च्य विधिवद्भक्त्या शिवलोके महीयते ॥
बाणे च राजते रत्ने स्फाटिके हेमसम्भवे ।
काश्मीरे चन्द्रकान्ते च लिङ्गे स्वायम्भुवे तथा ॥

सदा सन्निहितो देवः शर्वः सत्यादिलक्षणः।
विद्यतेऽहर्निशं यस्मात्तस्मात्पूज्यानि नित्यशः॥ इति।

उक्तलिङ्गेषु कलौ क्षिप्रफलदं नानाविधकामनया पार्थिवलिङ्गमेव पूज्यम्। तदप्युक्तम्—

शिवनारदसंवादे,

उक्तेष्वेतेषु लिङ्गेषु लिङ्गमेकं समाश्रयेत्।
तत्रापि पार्थिवं लिङ्गं क्षिप्रं सिद्धिप्रदं भवेत्॥
पार्थिवेन तु लिङ्गेन बहवः सिद्धिमागताः।
देवासुरमनुष्याश्च गन्धर्वोरगराक्षसाः॥
कृते रत्नमयं लिङ्गं त्रेतायां हेमसम्भवम्।
द्वापरे पारदं श्रेष्ठं पार्थिवं तु कलौ युगे॥
अष्टमूर्तिषु सर्वासु मूर्तिर्वै पार्थिवी परा।
एवं पार्थिवलिङ्गं तु लिङ्गेष्वन्येषु विद्यते॥
यथा सर्वेषु देवेषु श्रेष्ठः किल महेश्वरः।
एवं सर्वेषु लिङ्गेषु पार्थिवं श्रेष्ठमुच्यते॥
यथा नदीषु सर्वासु ज्येष्ठा गङ्गा सरिद्वरा।
तथा सर्वेषु लिङ्गेषु पार्थिवं श्रेष्ठमुच्यते॥ इति।

अत्रैव कामनाभेदेन पूजने पार्थिवलिङ्गसङ्ख्यापि स्मर्यते।

ईश्वर उवाच।

मुने सर्वप्रयत्नेन पार्थिवं लिङ्गमुत्तमम्।
कर्त्तव्यं हि नृभिर्नित्यं कार्यमुद्दिश्य यत्नतः॥
सङ्ख्या पार्थिवलिङ्गानां यथाकामं निगद्यते।
शतलिङ्गं पार्थिवं लक्षं भुक्तिमुक्तिकरं परम्॥
देशं कालं कुलं ज्ञात्वा कुर्याल्लिङ्गं फलप्रदम्।
न करोति यदा ज्ञात्वा न कार्यं तस्य सिध्यति॥

विद्यार्थी लिङ्गसाहस्रं धनार्थी च तदर्धकम् ।
पुत्रार्थी सार्द्धसाहस्रं कन्यार्थी च शतत्रयम् ॥
विद्वान् लिङ्गायुतं कुर्यात्सर्वपापहरं परम् ॥
राज्यार्थी शतसाहस्रं कान्तार्थी शतपञ्चकम् ।
मोक्षार्थी कोटिगुणितं भूकामश्च सहस्रकम् ॥
रूपार्थी त्रिसहस्रं तु तीर्थार्थी द्विसहस्रकम् ।
सुहृत्कामः सहस्रं तु वस्त्रार्थी शतमष्टकम् ।
मारणार्थी सप्तशतं मोहनार्थी शताष्टकम् ॥
उच्चाटनपरश्चैव सहस्रं च यथोक्ततः ।
स्तम्भने च सहस्रं तु जारणे च तदर्धकम् ॥
निगडान्मुक्तिकामस्य सहस्रं सार्द्धमीरितम् ।
महाराजभये पञ्चशतं चौरादिसङ्कटे ॥
शतद्वयं तु डाकिन्या भये पञ्चशतं परम् ।
दरिद्रः पञ्चसाहस्रमयुतं सर्वकामदम् ।
एकं पापहरं प्रोक्तं द्विलिङ्गं चार्थसिद्धिदम् ॥
निलिङ्गं सर्वकामानां कारणं परमीरितम् ।
उत्तरोत्तरमेवं स्यात्पूर्वोक्तगणनावधि ॥ इति ।

ग्रन्थान्तरे,

लिङ्गानामयुतं कृत्वा महाराजभयं हरेत् ।
सहस्रमेकं लिङ्गानां व्याधीनां तु भयं हरेत् ॥
सहस्राणि तथा पञ्च निगडान्मुक्तये ध्रुवम् ।
कारागृहविमुक्त्यर्थमयुतं कारयेद्बुधः ॥
डाकिन्यादिभये सप्तसहस्रं कारयेत्तथा ।
सहस्राणां च पञ्चाशदपुत्रो हि प्रकारयेत् ॥
लिङ्गानामयुतेनैव कन्यका सन्ततिं लभेत् ॥

एकलिङ्गार्चनेनैव अतुलां श्रियमाप्नुयात् ।
लक्षमेकं तु लिङ्गानां यः करोति नरो भुवि ॥
शिव एव भवेत्सोऽपि नात्र कार्या विचारणा । इति ।

इति लिङ्गफलम् ।

अथ शिवलिङ्गनैवेद्यभक्ष्याभक्ष्यविचारः ।

पद्मपुराणे,
द्रव्यमन्नं फलं तोयं शिवस्य न स्पृशेत्क्वचित् ।
लङ्घयेन्नैव निर्माल्यं कूपे सर्वं विनिःक्षिपेत् ॥
मक्षिकापादमात्रं यः शिवान्नमुपजीवति ।
लोभान्मोहात्स पच्येत कल्पान्ते नरके नरः ॥ इति ।
पाद्मस्कान्दब्रह्मपुराणसङ्ग्रहेषु,

शिव उवाच ।

अनर्हं मम नैवेद्यं पत्रं पुष्पं फलं जलम् ।
शालग्रामशिलालग्नं सर्वं याति पवित्रताम् ॥
नैवेद्यं मे नरो भुक्त्वा शुद्ध्यै चान्द्रायणं चरेत् । इति ।
शालग्रामशिलालग्नमित्यस्यार्थः पूर्वमेव शालग्रामशिलालक्षणप्रकरणे नैवेद्यप्रस्तावे प्रपञ्चितः । क्वचिच्छिवलिङ्गनैवेद्यभक्षणे दोषाभावोऽपि । तदुक्तम्—
शिवनारदसंवादे,
बाणलिङ्गे न चण्डांशो न च निर्माल्यकल्पना ।
सर्वं बाणार्पितं ग्राह्यं भक्त्या भक्तैश्च नान्यथा ॥
ग्राह्याग्राह्यविचारोऽयं बाणलिङ्गे न विद्यते ।
तदर्पितं जलं चान्नं ग्राह्यं प्रासादसंज्ञया ॥
बाणलिङ्गे स्वयम्भूते चन्द्रकान्ते हृदि स्थिते ।

चान्द्रायणसमं ज्ञेयं शम्भोर्नैवेद्यभक्षणम् ॥ इति ।
निर्माल्यकल्पना चोक्ता—
सिद्धान्तशेखरे,
धराहिरण्यगोरत्नताम्ररौप्यांशुकादिकान् ।
विहाय शेषं निर्माल्यं चण्डांशाय निवेदयेत् ॥
अन्यदन्नादिपानीयं ताम्बूलं गन्धपुष्पकम् ।
दद्याच्चण्डाय निर्माल्यं शिवभुक्तं तु सर्वशः ॥ इति ।
भविष्यपुराणे,
ज्योतिर्लिङ्गं विना लिङ्गं यः पूजयति सत्तमः ।
तस्य नैवेद्यनिर्माल्यभक्षणाच्चान्द्रकृच्छ्रकम् ॥
शालग्रामोद्भवे लिङ्गे बाणलिङ्गे स्वयम्भुवि ।
रसलिङ्गे तथार्षे च सुरसिद्धप्रतिष्ठिते ॥
हृदये चन्द्रकान्ते च स्वर्णरूप्यादिनिर्मिते ।
शिवदीक्षावता भक्तेनेदं भक्ष्यमितीर्यते ॥ इति ।
स्वर्णरूप्यादीत्यत्रादिना ताम्रादिधातुमयलिङ्गं गृह्यते ।
तथा हनुमन्तं प्रति शम्भुः,
बाणलिङ्गे स्वयम्भूते चन्द्रकान्ते हृदि स्थिते ।
चान्द्रायणसमं ज्ञेयं शम्भोर्नैवेद्यभक्षणम् ॥
लिङ्गे स्वयम्भवे बाणे रत्नजे रसनिर्मिते ।
सिद्धप्रतिष्ठिते चैव न चण्डाधिकृतिर्भवेत् ॥
यत्र चण्डाधिकारोऽस्ति न भोक्तव्यं च मानवैः ।
चण्डाधिकारो नो यत्र भोक्तव्यं तत्र भक्तितः ॥ इति ।
यच्च पुरुषार्थप्रबोधे शिववचनम्—
किं दीक्षया किं तपसा किं ध्यानेन जपेन किम् ।
शृणु देवि वरारोहे मद्भुक्तं यदि भुज्यते ॥ इति ।

तदपि बाणादिलिङ्गार्पितनैवेद्यविषयमिति । बाणलिङ्गादिषु शम्भोर्नैवेद्यभक्षणे न दोष इति वदता तत्तीर्थमाल्यधारणमप्यभ्यनुज्ञातम् । श्रीविश्वनाथतीर्थादिधारणं तु कर्त्तव्यमेव । तथा च–

स्कान्दे काशीखण्डे,

जलस्य धारणं मूर्ध्नि विश्वेशस्नानजन्मनः ।

इत्युपक्रम्योक्तम्–

स्नापयित्वा विधानेन यो लिङ्गस्नापनोदकम् ।
त्रिः पिबेत्त्रिविधं पापं तस्येहाशु विनश्यति ॥
लिङ्गस्नपनवार्भिर्यः कुर्यान्मूर्धाभिषेचनम् ।
गङ्गास्नानफलं तस्य जायतेऽत्र विपाप्मनः ॥ इति ।

यथा रत्नेश्वरोपाख्याने,

श्रद्धावता स्वभक्तानामुपसर्गे महत्यपि ।
नोपायान्तरमस्त्येवं विनेशचरणोदकम् ॥
ये व्याधयो हि दुःसाध्या बहिरन्तः शरीरिणाम् ।
श्रद्धयेशोदकस्पर्शाचे नश्यन्त्येव नान्यथा ॥ इति ।

ज्योतिर्लिङ्गं विना लिङ्गमिति पूर्वोदाहृतभविष्यवचनाच्चेति ।

इति शिवलिङ्गनैवेद्यादिभक्ष्याभक्ष्यविचारः ।

अथ प्रसङ्गादन्यदपि किञ्चिदुच्यते । पाराशरमाधवीये–

नन्दिकेश्वरः,

यः प्रदद्याद्गवां लक्षं दोग्ध्रीणां वेदपारगे ।
एकाहमर्चयेल्लिङ्गं तस्य पुण्यं ततोऽधिकम् ॥
सकृत्पूजयते यस्तु भगवन्तमुमापतिम् ।
अश्वमेधादधिकं फलं भवति नान्यथा ॥ इति ।

व्यासः,

सहस्रकलशैरद्भिरभिषेकं करोति यः ।

शिवाय विधिवन्मन्त्रैश्चिरजीवी भवेन्नरः ॥ इति ।
विष्णुधर्म्मोत्तरे,
प्रायश्चित्तविहीनानि पापानि शृणु भूपते ।
समस्तपापतुल्यानि महानरकदानि वै ॥
यः शूद्रेणार्चितं लिङ्गं विष्णुं वा प्रणमेन्नरः ।
न तस्य निष्कृतिर्भूप प्रायश्चित्तायुतैरपि ॥
नमेद्यः शूद्रसंस्पृष्टं लिङ्गं वा हरिमेव वा ।
स सर्वयातनाभोगी यावदाचन्द्रतारकम् ॥
योषिद्भिः पूजितं लिङ्गं विष्णुं वापि नमेत्तु यः ।
स कोटिकुलसंयुक्त आकल्पं रौरवं व्रजेत् ॥
पाखण्डपूजितं लिङ्गं नत्वा पाखण्डतां व्रजेत् ।
आभीरपूजितं लिङ्गं विष्णुं वापि नरेश्वर ॥
नमन्तं नाशयाम्येव किमन्यैर्बहुभाषितैः ।
शूद्रो वाऽनुपनीतो वा स्त्री वापि पतितोऽपि वा ॥
केशवं वा शिवं वापि स्पृष्ट्वा नरकमश्नुते । इति ।
एतत्सर्वमिदानीन्तनप्रतिष्ठितलिङ्गादिविषयम् । न तु पुराणप्रसिद्धमाहिमलिङ्गादिविषयम् ।
यदा प्रतिष्ठितं लिङ्गं मन्त्रविद्भिर्यथाविधि ।
तदाप्रभृति शूद्रश्च योषिद्वापि न संस्पृशेत् ॥
इति तत्रैवोक्तत्वात् । अत एव—
स्कान्दे काशीखण्डे लिङ्गानि प्रकृत्योक्तम्,
अदृश्यान्यपि दृश्यानि दुःखस्थान्यपि च प्रिये ।
भग्नान्यपि च कालेन तानि पूज्यानि सुन्दरि ॥ इति ।
दुःखस्थान्यस्पृश्यस्पृष्टानि । तथान्योऽपि विशेषः—
तत्रैव,

स्त्रीणामनुपनीतानां शूद्राणां च नरेश्वर ।
स्पर्शने नाधिकारोऽस्ति विष्णोर्वा शङ्करस्य च ॥
यः शूद्रसंस्कृतं लिङ्गं विष्णुं वापि नमेन्नरः ।
इहैवात्यन्तदुःखानि पश्यत्यामुष्मिके किमु ॥
शूद्रो वानुपनीतो वा स्त्री वापि पतितोऽपि वा ।
केशवं वा शिवं वापि स्पृष्ट्वा नरकमश्नुते ॥ इति ।
सिद्धान्तशेखरे,
प्रतिष्ठां शिवलिङ्गस्य वक्ष्ये नानागमोदिताम् ।
आचार्यैरुपदिष्टां च समासेन यथामति ॥
पञ्चधा या शिवेनोक्ता प्रतिष्ठा स्थापनं ततः ।
स्थितस्थापनमित्येतत्त्रयमव्यक्तलिङ्गकम् ॥
आस्थापनं तु सुव्यक्ते जीर्णे तूत्थापनं मतम् ।
लिङ्गब्रह्मशिलायोगः प्रतिष्ठा मन्त्रसंस्कृतः ॥
लिङ्गं बाणादिकं कृत्वा सप्तधा पञ्चधा त्रिधा ।
द्विधा वारोप्यते पीठे यत्र स्थापनमुच्यते ॥
अभिन्नपिण्डकं लिङ्गं रत्नं वा लोहजादिकम् ।
त्रिधा संस्क्रियते मन्त्रैस्तत् स्थितस्थापनं मतम् ॥
व्यक्तलिङ्गस्य पीठस्य यो योगः क्रियते नृभिः ।
आस्थापनं तदुद्दिष्टं विष्ण्वादिप्रतिमास्वपि ॥
जीर्णादिदोषदुष्टं यल्लिङ्गं वा प्रतिमापि वा ।
उद्धृत्य स्थापितं यत्र तदुत्थापनमुच्यते ॥
एवं पञ्चविधा प्रोक्ता प्रतिष्ठा शिवशासनात् । इति ।
वायवीयसंहितायाम्,
अत्यन्तोपहतं लिङ्गं विशोध्य स्थापयेत्पुनः ।
सम्प्रोक्षयेदुपहतं मनागुपहितं यजेत् ॥

लिङ्गानि बाणसंज्ञानि स्थापनीयानि यानि वा ।
तानि पूर्वं शिवेनैव संस्कृतानि यतस्ततः ॥
संस्तुतानीति पाठान्तरम् ।
रौद्राणि स्थापनीयानि यानि दृष्टानि बाणवत् ।
स्वयमुद्भूतलिङ्गे च दिव्ये चार्षे तथैव च ॥
अपीठे पीठमावेश्य कृत्वा सम्प्रोक्षणं विधिम् ।
यजेत्तत्र शिवं तेषां प्रतिष्ठा नावसीयते ॥
दग्धं श्लथं सताङ्गं च क्षिपेल्लिङ्गं जलाशये ।
सन्धानयोग्यं सन्धाय प्रतिष्ठादिकमाचरेत् ॥
बेराद्वा विकलाल्लिङ्गादेवं पूजाङ्गरास्सरम् ।
उद्धास्य हृदि सन्धानं त्यागं वाप्युक्तमाचरेत् ॥ इति ।
बेरः काश्मीरम् । तथा—
त्रिविक्रम्यां च,
स्पृष्टे सति तु लिङ्गे च बेरे मर्त्यप्रतिष्ठिते ।
पुनः प्रतिष्ठां कृत्वेशं पूजयेत्तत्र पण्डितः ॥
पुनः प्रतिष्ठां यो मोहादकृत्वा तत्र शङ्करम् ।
पूजयेत्तत्र शास्त्रेषु निष्कृतिर्नैव दृश्यते ॥
स्पृष्टे लिङ्गे च बेरे वा शूद्राद्यैरप्रतिष्ठिते ।
रुद्राभिषेकतो धीमान् विशोध्यात्र समर्चयेत् ॥ इति ।
सिद्धान्तशेखरे,
लिङ्गादीनां च जीर्णानां प्रोच्यते विधिरुद्धृतौ ।
सर्वारिष्टविनाशार्थं सर्वप्राणिहितार्थकम् ॥
लिङ्गस्य पिण्डिकायाश्च प्रतिमामुखलिङ्गयोः ।
सर्वेषां परिवाराणां हर्म्यप्राकारयोस्तथा ॥
उद्धारश्चोद्धृतिः प्रोक्ता चोद्धारे हेतुरुच्यते ।

स्फुटिते खण्डिते भिन्ने दग्धे वाऽशनिनाग्निना ॥
उन्मत्तैः शत्रुभिश्चौरैः करिणा स्रोतसा हृते ।
लिङ्गे पीठादिके वापि विशीर्णे कालपर्ययात् ॥
देहं जीर्णं यथा देही त्यक्त्वान्यदुपगच्छति ।
लिङ्गादीनि तु जीर्णानि तथा मुञ्चन्ति देवताः ॥
ततः प्रेताश्च वेताला जीर्णं दृष्ट्वा श्रयन्ति च ।
लिङ्गार्चं सत्त्वशून्यत्वात्तथा च ब्रह्मराक्षसाः ॥
कर्तुर्नृपाणां राष्ट्रस्य तद्ग्रामस्य विशेषतः ।
पीडां कुर्वन्ति तेऽत्युग्रां दुर्भिक्षमरणादिकाम् ॥
तस्मात्सर्वप्रयत्नेन कुर्यादुद्धरणक्रियाम् ।
स्वायम्भुवे च दैवे च बाणे च गणलिङ्गके ॥
ऋषिभिश्चासुरैर्देवैस्तत्त्वविद्भिः प्रतिष्ठिते ।
लिङ्गे जीर्णादिदुष्टेऽपि नोद्धारं तत्र कारयेत् ॥
स्वायम्भुवादिलिङ्गानां जीर्णपीठं परित्यजेत् ।
उक्तैर्जीर्णादिभिर्दुष्टं मानुषं तु परित्यजेत् ॥
दिग्मूढं पतितं स्थानात्प्रभ्रष्टं स्रोतसा हृतम् ।
आग्निपुराणे तु दिग्मूढमिति पाठः ।
चौराद्यैश्चलितं लिङ्गं स्थापयेन्निर्व्रणं पुनः ॥
यदि तल्लिङ्गं निर्व्रणं भवेत्तदा तदेव पुनः स्थापयेत् । अ-
ग्निपुराणे तु स्पष्टमेवाभिहितम्—
एवंविधं च संस्थाप्यं निर्व्रणं च भवेद्यदि । इति ।
लोहाढ्यं छिन्नभिन्नाङ्गं सन्धाय स्थापयेत्पुनः ।
बाहुपादशिरोहीनां कर्णनासास्यहीनिकाम् ॥
तादृशीं परिवाराणां प्रतिमां परिवर्जयेत् ।
यद्द्रव्यं यत्प्रमाणं च लिङ्गं वा प्रतिमापि वा ॥

त्यक्तं तच्चेन मानेन तद्द्रव्येण प्रकल्पयेत् ।
कारयेन्नान्यमानेन नान्यद्रव्येण तद्बुधः ॥
नान्याकारं च नान्यत्र स्थापयेत्तद्गुरूत्तमः ।
स्रोतसापहृते लिङ्गे प्रासादे वा तदन्यतः ॥
तत्समीपगते देशे स्थापयेद्बाधवर्जिते ।
प्राकारे पतिते हर्म्ये गोपुरे मण्डपादिके ॥
तदाकारं च तद्द्रव्यं तन्मानं तत्र कारयेत् ।
कर्मयोग्याः शिला ग्राह्या दृढकाश्च तथाविधाः ॥
हीनद्रव्यकृतं हर्म्यं श्रेष्ठैर्द्रव्यैः समाचरेत् ।
हीनं वाप्यधिकं मानं प्राकारं वा न कारयेत् ॥
एवमुक्तेन मार्गेण दोषैरुक्तैर्विचार्य च ।
लिङ्गपीठादिकं जीर्णं तदुद्धारं तदाचरेत् ॥
विधिनक्षत्रवारादींस्तदर्थं न विचारयेत् ।
जीर्णं चोद्धारयेज्जीर्णमजीर्णं रक्षयेद्बुधः ॥ इति ।

अग्निपुराणे,

सुस्थितं दुःस्थितं वापि शिवलिङ्गं न चालयेत् ।
शतेन स्थापनं कुर्यात्सहस्रेण तु चालनम् ॥ इति ।

सुस्थितदुःस्थितलक्षणमपि तत्रैवोक्तम्—

पूजादिभिश्च संयुक्तं जीर्णाद्यमपि सुस्थितम् ।
पूजया रहितं यत्तददुष्टमपि दुःस्थितम् ॥ इति ।

अदुष्टमजीर्णम् ।

हीनं पूजादिभिर्लिङ्गमजीर्णमपि दुःस्थितम्—

इति सिद्धान्तशेखरे उक्तत्वात् । अजीर्णं दृढमनेककालस्थितियोग्यमित्यर्थः । दुःस्थितविषये तत्रैव विशेषः ।

दिग्मूढं स्थापितं लिङ्गं मोहाद्भिन्नत्वमागतम् ।

तल्लिङ्गं सुस्थितं वापि तन्त्रज्ञैरिति निश्चितम् ॥
शतेन स्थापनं कुर्यात्सहस्रेण तु चालनम् । इति ।
अस्य चार्थः सिद्धान्तशेखरे उक्तः—
सहस्राधिकहोमेन तस्य चालनमीप्सितम् ।
स्थापनं शतहोमेन तस्य लिङ्गस्य चोदितम् ॥ इति ।
अतिजीर्णं लिङ्गं स्याच्चेत्तदा तज्जले निक्षिप्य तत्रान्यल्लिङ्गं स्थापयेत् । एतद्विधिश्च—
अग्निपुराणे उक्तः—
विसृज्य स्वर्णपाशेन वृषस्कन्धस्थया तथा ।
रज्ज्वा बद्धा तया नीत्वा शैवं मन्त्रं गृणन् शनैः ॥
तज्जले निःक्षिपेन्मन्त्री पुष्ट्यर्थं जुहुयाच्च तम् ।
तृप्तये दिक्पतीनां च वास्तुशुद्धौ शतं शतम् ॥
रक्षां विधाय तद्धाम्नि महापाशुपतास्त्रतः ।
लिङ्गमन्यत्ततस्तत्र विधिवत्स्थापयेद्गुरुः ॥ इति ।

इति लिङ्गलक्षणप्रकरणम् ।

अथ प्रकीर्णलक्षणप्रकरणम् ।

इह पूर्वं शालग्रामशिवलिङ्गादिमूर्त्तिपूजा कर्त्तव्येत्युक्तम् । तत्र वैखानसाद्यागमोक्तदीक्षावद्भिर्वैष्णवैः शालग्रामादिविष्णुमूर्तिपूजा कर्त्तव्या, शिवागमोक्तदीक्षावद्भिः शिवभक्तैस्तु लिङ्गादिपूजा कर्त्तव्येति विवेकः । तत्र तत्र दीक्षादौ गुरोरावश्यकत्वात्कीदृग्लक्षणो गुरुः कर्त्तव्य इति तल्लक्षणमुच्यते ।

रामार्चनचन्द्रिकायाम्,
शान्तो दान्तः कुलीनश्च विनीतः शुद्धवेषवान् ।

शुद्धाचारः सुप्रसिद्धः शुचिर्दक्षः सुबुद्धिमान् ॥
आश्रमी ध्याननिष्ठश्च मन्त्रतन्त्रविचक्षणः ।
निग्रहानुग्रहे शक्तो गुरुरित्यभिधीयते ॥ इति ।

मन्त्रमुक्तावल्याम्,

अन्नदातान्वये शुद्धः स्वोचिताचारतत्परः ।
आश्रमी वेदवित्क्रोधरहितः सर्वशास्त्रवित् ॥
श्रद्धावाननसूयश्च प्रियवाक् प्रियदर्शनः ।
शुचिः सुवेशस्तरुणः सर्वभूतसमानधीः ॥

तरुण इत्यनेन अतिवृद्ध इन्द्रियविकलोऽप्रौढो बालश्च निषिध्यते । न तु तरुणो यौवनाक्रान्तोऽभिधीयते ।

हीनाङ्गमधिकाङ्गं च खल्वाटं दन्तुरं कृशम् ।
खल्वाटमसूर्यकेशम् ।
अतिबालं च वृद्धं च खञ्जं गौडोद्भवं तथा ।
कार्णाटकं च कालिङ्गं कामरूपं विवर्जयेत् ॥

इति तत्र शेखरवचनात् ।

धीमाननुद्धतमतिः पूर्णो ऽहन्ता विमर्शकः ।

पूर्णः मन्त्रकलापेतिकर्तव्यताद्यागमज्ञानवान् । अहन्ता जीवाहिंसकः । विमर्शको विचारवान् ।

स्वगुणाचारकृतधीः कृतज्ञः शिष्यवत्सलः ।
निग्रहानुग्रहे दक्षो महामन्त्रपरायणः ॥

महामन्त्रपरायण इति पदेन क्षुद्रविद्योपासनया क्षुद्रदेवताभक्तिरहितः प्रतीयते ।

ऊहापोहप्रकारार्हः शुद्धायश्च कृपालयः ।

---

१ शास्त्रवचनादिति द्वि० पु० पाठः ।

शुद्धः आयः द्रव्यागमो यस्य सः तथोक्तः। असत्प्रतिग्रहान्यायोपार्जितद्रव्यविवर्जित इत्यर्थः।

इत्यादिलक्षणैर्युक्तो गुरुः स्याद्धरिमालयः॥ इति।

गरिमा गुरुत्वम्।

सिद्धान्तशेखरे तु विशेषः।

आर्यावर्तसमुद्भूतो गुरुः श्रेष्ठः प्रकीर्तितः।
अथ वा स्वेच्छया यत्र चरन्ति श्यामलाः मृगाः॥
तं देशमुत्तमं प्राहुस्तद्देशीयो गुरुर्वरः।
ब्राह्मणः सर्ववर्णानां त्रयाणां क्षत्रियो गुरुः॥
द्वयोर्वैश्यो गुरुः श्रेष्ठः शूद्रो वर्णानुपूर्वतः।
गृहस्थः सर्ववर्णेषु श्रेष्ठो गुरुरुदाहृतः।
नैष्ठिकस्त्वधमो ज्ञेयो भौतिकस्तु ततोऽधमः॥

भौतिको भूत्या ऐश्वर्येण सम्पन्नः महाधनी इत्यर्थः।

वानप्रस्थयतीनां तु गुरुत्वं नेष्यते सदा।

इदं तु गृहस्थादिभिन्नाश्रमिविषयम्। एकाश्रमिविषये तु न दोषः।

गृहस्थानां गृहस्थो वै यतीनां तु यतिर्भवेत्।
भिन्नाश्रमी गुरुस्त्वाज्यः सर्वसाधारणश्च यः॥

इति कल्पचिन्तामणौ अभिधानात्। अथ वा उक्तगुणोपेतगृहस्थसद्भावे निर्गुणयत्यादिविषयम्।

वर्णाश्रमक्रियानिष्ठो वेदविच्छास्त्रकोविदः।
मिताशी मितनिद्रश्च मितवाक् योगतत्परः॥
जितेन्द्रियो जितद्वन्द्वस्तपोदानदयापरः।

जितद्वन्द्वो जितशीतोष्णः।

स्थिरबुद्धिः स्थिरारम्भः क्षान्तः दान्तः प्रसन्नधीः॥

सत्यवागूर्जितप्रज्ञो मेधावी नियतः शुचिः ।
शक्तः कल्यो निस्पृहश्च सर्वभूतहितान्वितः ॥
कल्यो निरामयः ।
वास्तुशास्त्रकृताभ्यासः शल्योद्धारविचक्षणः ॥
नित्याधिकारकुशलो नैमित्तिकविचक्षणः ।
काम्याधिकारचतुरो दीक्षाकर्मणि कर्मठः ॥
मण्डले मण्डपे कुण्डे प्रासादे प्रतिमासु च ।
लिङ्गे पीठे शिलायां च परीक्षानिपुणाग्रणीः ॥
निग्रहानुग्रहे दक्षः सर्वदोषविवर्जितः ।
एवम्भूतो गुरुर्ज्ञेयो वरो दीक्षाप्रतिष्ठयोः ॥
वर्ज्योऽपि विशेषतस्तत्रैवोक्तः—
क्षयरोगी च दुश्चर्मा कुनखी श्यामदन्तकः ।
काणोऽन्धः कुसुमाक्षश्च खल्वाटः खञ्जरीटकः ॥
खञ्जरीटकः खञ्जः ।
अङ्गहीनोऽतिरिक्ताङ्गः पिङ्गाक्षः पूतिनासिकः ।
वृद्धाण्डो वामनः कुब्जः पङ्गुः श्वित्री नपुंसकः ॥
पूतिनासिकः दुर्गन्धिनासिकः । श्वित्री कुष्ठी ।
शिपिविष्टः कृशः स्थूलो दीर्घश्रोत्रो विवर्जितः ॥
त्रिकर्णो दन्तुरो वृद्धो बालो लम्बोदरान्वितः ।
शिपिविष्टः खल्वाटः सन् कृशः, स्थूलः ।
इत्याद्यैर्देहजैर्दोषैः संयुक्तो निन्दितो गुरुः ।
अकुलीनः कुदेशस्थः कुमातापितृसम्भवः ।
संस्काररहितो मूर्खो वेदशास्त्रविवर्जितः ॥
श्रौतस्मार्तक्रियाशून्यः पतितः शुष्कतार्किकः ।
पुरोधाः पण्यजीवी च नटो वैद्यश्च गायकः ॥

क्रूरो दम्भी मत्सरी च व्यसनी कृपणः खलः ।
कुसङ्गी नास्तिको भीरुर्महापातकदूषितः ॥
परिवित्तिरशक्तश्च परिवेत्ता च सेवकः ।
वानप्रस्थश्च संन्यासी पीनाङ्गो निन्दितान्नभुक् ॥
देशवर्णाश्रमाचाररहितः पारदारिकः ।
देवाग्निगुरुविद्यादिपूजाविधिपराङ्मुखः ॥
सन्ध्यातर्पणपूजादौ मन्त्रोहज्ञानवर्जितः ।
आलस्योपहतो भोगी धर्महीनस्तपश्च्युतः ॥
इत्याद्यैर्बहुभिर्दोषैरागमोक्तैश्च संयुतः ।
वर्जनीयो गुरुः प्राज्ञैर्दीक्षासु स्थापनादिषु ॥ इति ।

इति गुरुलक्षणम् ।

अथ शिष्यलक्षणम् ।

अमात्यदोषो राजानं भार्यादोषः पतिं यथा ।
तथा शिष्यकृतो दोषो गुरुं प्राप्नोत्यसंशयम् ॥
तस्माच्छिष्यं गुरुर्नित्यं परीक्षेत परिग्रहे ।

इति चूडामणिवचनात् गुरुणा शिष्योऽपि परीक्षणीय इति तल्लक्षणमुच्यते ।

शारदातिलके,

शिष्यः कुलीनः शुद्धात्मा पुरुषार्थपरायणः ।
अधीतवेदः कुशलो दूरमुक्तमनोभवः ॥
हितैषी प्राणिनां नित्यमास्तिकस्त्यक्तनास्तिकः ।
स्वधर्मनिरतो भक्त्या पितृमातृहितोद्यतः ॥
वाङ्मनःकायवसुभिर्गुरुशुश्रूषणे रतः ।
एतादृशगुणोपेतः शिष्यो भवति नापरः ॥ इति ।

रामार्चनचन्द्रिकायाम्,
शान्तो विनीतः शुद्धात्मा श्रद्धावान् धारणक्षमः ।
समर्थश्च कुलीनश्च प्राज्ञः सच्चरितो धनी ॥
एवमादिगुणैर्युक्तः शिष्यो भवति नान्यथा । इति ।
मन्त्रमुक्तावल्याम्,
शिष्यः शुद्धान्वयः श्रीमान् विनीतः प्रियदर्शनः ।
सत्यवाक् पुण्यचरितः शुद्धधीर्दम्भवर्जितः ॥
कामक्रोधपरित्यागी रागी च गुरुपादयोः ।
देवताप्रवणः कायमनोवाग्भिर्दिवानिशम् ॥
नीरुजो निर्जिताशेषपातकः श्रद्धयान्वितः ।
द्विजदेवपितॄणां च नित्यमर्चापरायणः ॥
युवा विनियताशेषकरणः करुणालयः ।
परोपकारेषु हितः परार्थे विगतज्वरः ॥ इति ।
भैरवपद्मावतीकल्पे,
मन्त्राराधनशूरः पापविदूरो गुणेन गम्भीरः ।
मौनी महाभिमानी मन्त्री स्यादीदृशः पुरुषः ॥ इति ।
तन्त्रशेखरे,
शिष्यलक्षणमधिकृत्य ।
बहुप्रलापितां कामं क्रोधं लाभं च चापलम् ।
असत्यवादितां कुर्याद्गुरुणा न कदाचन ॥
शिवस्वरूपं जानीयाद्गुरुं मर्त्यं न भावयेत् ।
एतादृशगुणोपेतो नेतरो दुःखकृद्गुरोः ॥ इति ।
वर्ज्योऽपि शिष्यः—

श्रुत्याद्युक्तः, विद्या ह वै ब्राह्मणमाजगाम गोपाय मा शेवधि-ष्टेऽहमस्मि । असूयकायानृजवेऽयताय न मां ब्रूया अवीर्यवती

तथा स्याम् । इति । अयमर्थः । विद्या ब्राह्मणमाह मां गोपाय रक्ष तेऽहं शेवधिः निधिरस्मि । ननु कोऽसौ रक्षणप्रकारस्त-माह—असूयकाय ईर्ष्यायुक्ताय अनृजवे यः ऋजुर्न भवति तस्मै अयताय अपवित्राय मां न त्वं ब्रूयाः । एवंभूताय न वक्तव्य-मित्यर्थः । एतावतैव मम रक्षणं भवति । अन्यथा उक्तवैपरीत्ये अहमवीर्यवती स्याम् ।

भुवनेश्वरीकल्पे,

अयोग्याय न दातव्यो मन्त्रराजस्त्वयानघ ।
अलसं मलिनं क्लिष्टं दम्भलोभसमन्वितम् ॥
अन्यायेनार्जितद्रव्यं परदाररतं सदा ।
भ्रष्टव्रतं कष्टवृत्तिं पिशुनं दुष्टमानसम् ॥
बह्वाशिनं क्रूरचेष्टमग्रगण्यं दुरात्मनाम् । इति ।

चूडामणौ,

अन्यदेशागतं क्रूरं सुधूर्तमतिकोभितम् ।
पाखण्डिनं विकर्मस्थं कुजातिं व्याधिपीडितम् ॥
काश्मीरं कोङ्कणं चैव कार्णाटं करहाटकम् ।
कौवेर्यकोशलं काणमेतान् यत्नेन वर्जयेत् ॥
कौवेर्यकोशलम् उत्तरकोशलोद्भूतम् ।
गृह्णीयाद्यदि तद्दोषः प्रायो गुरुमपि स्पृशेत् ।
अमात्यदोषो राजानं भार्यादोषः पतिं यथा ॥
तथा शिष्यकृतो दोषो गुरुं प्राप्नोत्यसंशयम् ।
तस्माच्छिष्यं गुरुर्नित्यं परीक्षेव परिग्रहे ॥ इति ।

शिष्यपरीक्षाकालावधिरप्युक्तो—
रामार्चनचन्द्रिकायां सारसङ्ग्रहे च,

सद्गुरुः स्वाश्रितं शिष्यं वर्षमेकं परीक्षयेत् । इति ।

वर्णभेदेन विशेष उक्तः—
शारदातिलके,
एकाब्देन भवेद्योग्यो ब्राह्मणोऽब्दद्वयान्नृपः ।
वैश्यो वर्षैस्त्रिभिः शूद्रश्चतुर्भिर्वत्सरैर्गुरोः ॥
शुश्रूषुश्च परिग्राह्यो दीक्षायागव्रतादिषु ॥
एवं शिष्येणापि गुरुः परीक्षणीयः ।
गुरुं परीक्षयेच्छिष्यो बहुधा सर्वकर्मभिः ।
गुणैः पूर्वोदितैः सर्वैरागमज्ञानपूर्वकैः ॥
इति सिद्धान्तशेखरवचनात् ।
मन्त्रमुक्तावल्यामपि,
गुरुशिष्यलक्षणमुक्त्वा—
तयोर्वत्सरवासेन ज्ञातान्योन्यस्वभावयोः ।
गुरुता शिष्यता वापि नान्यथेति विनिश्चयः ॥
इत्युक्तत्वात् ।

इति शिष्यलक्षणम् ।

योगपट्टादीनां पदार्थानां पूजादावुपयोगात्तल्लक्षणान्युच्यन्ते ।
सिद्धान्तशेखरे,
त्रिविधं योगपट्टं स्यादाद्यं व्याघ्राजिनोद्भवम् ।
द्वितीयं मृगचर्माद्यं तृतीयं तन्तुनिर्मितम् ॥
चतुर्मात्रप्रविस्तारं दैर्घ्यं स्याद्यज्ञसूत्रवत् । इति ।

इति योगपट्टलक्षणम् ।

अथ कौपीनलक्षणम् ।

सिद्धान्तशेखरे,
एकहस्तप्रविस्तारं करद्वन्द्वसमायतम् ।

विलम्बिततृतीयांशं गुह्याच्छादनमीरितम् ॥ इति ।

इति कौपीनलक्षणम् ।

अथ कटितन्तुलक्षणम् ।

तत्रैव,

कार्पाससूत्रसम्भूतं त्रिगुणं त्रिगुणीकृतम् ।
तत्पुनस्त्रिगुणं चेति सप्तविंशतिसूत्रकम् ॥
प्रदक्षिणक्रमेणेति कटिसूत्रमुदाहृतम् । इति ।

इति कटिसूत्रलक्षणम् ।

अथ यज्ञोपवीतलक्षणम् ।

तत्रैव,

यज्ञसूत्रमथो वक्ष्ये सूत्रं कार्पासनिर्मितम् ।
सुश्लक्ष्णं सुसितं सूक्ष्मं समं ग्रन्थ्यादिवर्जितम् ॥
वेष्टयेद्दक्षहस्तस्य चतुरङ्गुलिमध्यतः ।
समं तथा षण्णवतिसङ्ख्यया तन्तुना ततः ॥
त्रिगुणीकृत्य तत्सूत्रं जलाक्तं वर्तयेद्यथा ।
पूर्वमूर्ध्वं नयेद्वामपाणिं सूत्रस्य वर्त्तने ॥
पश्चादूर्ध्वं नयेद्दक्षपाणिं प्राग्वद्व्यवस्थितः ।
त्रिगुणं त्रिगुणीभूतं गोमयालिप्तभूतले ॥
क्षिप्रं भ्रमति वै यावत्तावत्प्रीतिमतिव्रजेत् ।
विप्रस्य त्रिसरद्वन्द्वं राज्ञस्त्रिसरकं भवेत् ॥
वैश्यस्य द्विसरं प्रोक्तं शूद्रस्यैकसरं मतम् । इति ।

छन्दोगपरिशिष्टे,

त्रिवृदूर्ध्ववृतं कार्यं तन्तुत्रयमधोवृतम् ।
त्रिवृतं चोपवीतं स्यात्तस्यैको ग्रन्थिरिष्यते ॥

तथा,

पृष्ठदेशे च नाभ्यां च धृतं यद्विन्दते कटिम् ।
तद्धार्यमुपवीतं स्यान्नातिलम्बं न चोच्छ्रितम् ॥ इति ।

इति यज्ञोपवीतलक्षणम् ।

अथोत्तरीयलक्षणम् ।

सिद्धान्तशेखरे,

सप्तपद्पञ्चहस्तैर्वा दैर्घ्यं स्यादुत्तरीयकम् ।
एकहस्तप्रविस्तारं यद्वा सूर्याङ्गुलास्तृतम् ॥
द्विपुच्छौ बन्धयेत्तस्य धारयेद्यज्ञसूत्रवत् ।
यद्वा यवोदरास्तीर्णं दैर्घ्यं तद्यज्ञसूत्रवत् ॥
उत्तरीयमिति ख्यातम्–इति ।

इत्युत्तरीयलक्षणम् ।

अथ रुद्राक्षमहिमा ।

स्मृतिसङ्ग्रहे,

सर्वाश्रमाणां वर्णानां रुद्राक्षाणां च धारणम् ।
कर्तव्यं मन्त्रवत्प्रोक्तं द्विजानां नान्यवर्णिनाम् ॥
रुद्राक्षधारणादेव रुद्रा रुद्रत्वमागताः ।
मुनयः सत्यसङ्कल्पा ब्रह्म ब्रह्मत्वमागताः ॥
रुद्राक्षमालाभरणाः शिवपूजापरायणाः ।
बाह्यलक्षणसंयुक्तास्ते रुद्रा नात्र संशयः ॥
रुद्राक्षस्य मुखं ब्रह्मा नालं विष्णुः सनातनः ।
देवाश्च बिन्दवो जाता ईशः सर्वाधिदेवताः ॥
सुवर्णेनाथ वा बद्ध्वा रुद्राक्षं रजतेन वा ।
शिखायां धारयेन्नित्यं कर्णयोर्वा समाहितः ॥

यज्ञोपवीते हस्ते वा कण्ठे तुण्डेऽथ वा नरः ।
श्रीमत्पञ्चाक्षरेणैव प्रणवेनैव चाथ वा ॥
आत्ममन्त्रेण मेधावी रुद्राक्षं धारयेन्मुदा ।
रुद्राक्षधारणं साक्षाच्छिवज्ञानस्य साधनम् ॥
रुद्राक्षं यच्छिखायां तच्छिवतत्त्वमिति स्मरेत् ।
कर्णयोरुभयोश्चैव देवं देवीं च भावयेत् ॥
यज्ञोपवीते वेदांश्च तथा हस्ते दिवाकरम् ।
कण्ठे सरस्वतीं देवीं पावकं चैव भावयेत् ॥
सहेमरुद्राक्षमाला मनोज्ञा क्षमलापहा ।
तद्वत् सहेमपद्माक्षमाला कान्तियशस्करी ॥
स्फाटिकं पद्मरुद्राक्षहारमाभरणानि च ।
मेध्यन्तनाग्न्यमायुष्यं श्रीकरं पापवारणम् ॥
रुद्राक्षधारिणं श्राद्धे पूजयित्वा तु मोदितः ।
पितृलोकमवाप्नोति नात्र कार्या विचारणा ॥
रुद्राक्षधारिणं दृष्ट्वा परिवादं करोति यः ।
उत्पत्तौ तस्य साङ्कर्यमस्त्येवेति विनिश्चयः ॥ इति ।

क्रियासारे,
रुद्राक्षधारिणं यस्तु श्राद्धे भोजयति द्विजम् ।
पितरस्तस्य तृप्ताश्च भवन्ति सुखिनो भृशम् ॥ इति ।

इति रुद्राक्षमहिमा ।

अथ रुद्राक्षलक्षणम् ।

क्रियासारे,
ब्राह्मणः क्षत्रियो वैश्यः शूद्रश्चेति चतुर्विधः ।
श्वेतो रक्तः सुवर्णाभः कृष्णवर्णः क्रमाद्भवेत् ॥

एतेषु ब्राह्मणः श्रेष्ठो जपमालाकृतौ भृशम् ।
अलाभे स्युर्द्विजातीनामपिवा हि त्रिजातयः ॥
धारणे सकलाः श्रेष्ठा रुद्राक्षा दोषवर्जिताः ।
रुद्राक्षं सर्वदा धार्यं शिवभक्तैरसंस्कृतम् ॥
तस्योच्छिष्टादिको दोषो नास्त्यनारतधारणे ।
अतिस्थूलोऽतिसूक्ष्मश्च स्फाटितो भङ्गुरो लघुः ॥
भिन्नः पुराधृतो जीर्णो रुद्राक्षो नावरः स्मृतः । इति ।

इति रुद्राक्षलक्षणम् ।

वैखानससंहितायाम्—
आराधनोपकरणं तस्य लक्षणमेव च ।
उच्यते सम्प्रति ब्रह्मन् श्रूयतां तदशेषतः ॥
इत्युपक्रम्य सिंहासनघण्टाभिषेकधूपदीपादिपात्रलक्षणान्यभिधाय—
चतुष्कं हेमदण्डांश्च पूजार्थं परिकल्पयेत् ।
इत्युपसंहारात्, घण्टाभिषेकादिपात्राणां पूजाङ्गत्वस्मरणात् पूजोपयोगित्वादुपकरणपात्रलक्षणान्युच्यन्ते । तत्र प्रथमं देवाधिष्ठानतया अभ्यर्हितत्वात् सिंहासनलक्षणं निरूप्यते ।

वैखानसग्रन्थे,

श्रीभगवानुवाच ।

आराधनोपकरणं तस्य लक्षणमेव च ।
उच्यते सम्प्रति ब्रह्मन् श्रूयतां तदशेषतः ॥
सपर्याविष्टरं ब्रह्मन् हस्तमानान्वितं शुभम् ।
यद्वा न्यूनसमुत्सेधं यथाविधानुसारतः ॥
सपर्याविष्टरं सिंहासनम् ।
सिंहपादयुगं यद्वा हस्तिपादचतुष्टयम् ।

शार्दूलपादमथ वा हेमरत्नपरिष्कृतम् ॥
चतुरस्रं मध्यमे तु सरसीरुहविस्तृतम् ।
तपनीयमयं यद्वा रजतादिविनिर्मितम् ॥
दारुजं वा मणिच्छन्दं स्वर्णपट्टैर्विराजितम् । इति ।

इति सिंहासनलक्षणम् ।

अथ कुम्भलक्षणम् ।

विष्णुधर्मोत्तरे,

हैमराजतताम्राश्च मृन्मया लक्षणान्विताः ।
यात्रोद्वाहप्रतिष्ठादौ कुम्भाः स्युरभिषेचने ॥
पञ्चाशाङ्गुलवैपुल्या उत्सेधे षोडशाङ्गुलाः ।
द्वादशाङ्गुलमूलाः स्युर्मुखमष्टाङ्गुलं भवेत् ॥ इति ।

पञ्चाशेति । पञ्च च आशाश्च पञ्चाशाः । आशा दश ।
पञ्चदशाङ्गुलैर्मध्ये विस्तृता इत्यर्थः ।

अत्राङ्गुलं च,

दक्षिणस्य च हस्तस्य मध्याङ्गुल्याश्च मध्यमम् ।
पर्वरन्ध्रेण मात्राख्यमङ्गुलं तत्त्रिधा मतम् ॥
उत्तमं पर्वदैर्घ्यं स्यात्तत्पादोनं तु मध्यमम् ।
पर्वदैर्घ्यार्धमधमामिति मात्राङ्गुलं त्रिधा ॥
इति सिद्धान्तशेखरोक्तं ग्राह्यम् ।

सिद्धान्तशेखरे विशेषः ।

तत्रादौ सम्प्रवक्ष्यामि शिवकुम्भस्य लक्षणम् ।
उदरस्य प्रविस्तारो भवेत्पञ्चदशाङ्गुलः ॥
एकादशाङ्गुलोत्सेध आस्यं स्याच्चतुरङ्गुलम् ।
ओष्ठमेकाङ्गुलं कुर्यात्तन्निर्व्यूहं चतुर्यवम् ॥

त्र्यङ्गुलं तद्गलोत्सेधं तिस्रो रेखा गलादधः ।
पक्वबिम्बफलाकारः कृष्णभिन्नादिवर्जितः ॥
शिवकुम्भ इति प्रोक्तो वर्द्धनीलक्षणं ब्रुवे ।
सप्ताङ्गुलसमोत्सेधा विस्तृता स्यान्नवाङ्गुलम् ॥
त्र्यङ्गुलं वक्त्रविस्तारं कण्ठोत्सेधं चतुर्यवम् ।
ओष्ठान्तं त्र्यङ्गुलं कुर्यान्निर्गमं चैकमङ्गुलम् ॥
नालं सार्द्धाङ्गुलं कुर्यादुत्पलाकातिवच्छुभम् ।
वर्द्धनीलक्षणं प्रोक्तं कलशस्याथ लक्षणम् ॥
षडङ्गुलोन्नताः सर्वे विस्तृता नागपर्वभिः ।
नागा गजाः । ते चाष्टौ । पर्व मानाङ्गुलम् ।
त्र्यङ्गुलं मुखविस्तारं कुर्यादर्द्धाङ्गुलोष्ठकम् ॥
तन्निर्व्यूहं यवं चैके गलोत्सेधं चतुर्यवम् ।
कनिष्ठाः कलशा ह्येते द्विगुणा मध्यमा मताः ॥
उत्तमास्त्रिगुणा ज्ञेयाः कलशाः कथिता इति ।
सामान्यघटसङ्घातलक्षणं वच्मि साम्प्रतम् ॥
अष्टाङ्गुलोन्नताः कार्या विस्तृता रुद्रपर्वभिः ।
आस्यमग्न्यङ्गुलं कुर्यादोष्ठमर्धाङ्गुलं ततः ॥
अग्निशब्दः त्रिसङ्ख्यावाचकः ।
तन्निर्व्यूहं यवं कुर्यान्मानं सार्धाङ्गुलोन्नतम् ।
साधारणाः समुद्दिष्टा देवस्य स्नपनार्हकाः ॥ इति ।

इति कुम्भलक्षणम् ।

अथार्घ्यपात्रलक्षणम् ।

देवीपुराणे,
हैमराजतताम्राणि काष्ठमृच्छैलजानि च ।
रत्नादीनि च पात्राणि शुभरेखाङ्कितानि च ॥

अर्घ्यनैवेद्यपूजार्थं बलिदाने प्रकल्पयेत् । इति ।
शिवरहस्ये विशेषः ।
हैमपात्राणि सर्वाणि ईहितानि भवन्त्युमे ।
अर्घं दत्त्वा तु रौप्येण आयू राज्यं सुतान् लभेत् ॥
ताम्रपात्रेण सौभाग्यं धर्मं मृन्मयसम्भवे ।
सर्वाभावे तु माहेयं स्वहस्तघटितं यदि ॥
माहेयं मृन्मयम् ।
आसनं चार्घपात्रं च भग्नमासादयेन्न तु ।
सर्वत्र स्वर्णकं ताम्रमर्घपात्रे ततोऽधिकम् ॥
पात्राणामादरः कार्यः पात्राण्येवोत्तमादरः ।
बलिहोमक्रियार्थं हि विना पात्रं न सिद्ध्यति ॥
षट्त्रिंशदङ्गुलं पात्रमुत्तमं परिकीर्तितम् ।
मध्यमं तु त्रिभागेण कनिष्ठं द्वादशाङ्गुलम् ॥
चतुर्विंशाङ्गुलं मध्यं कनिष्ठं द्वादशाङ्गुलम्–इत्यपि क्वचित्पाठः।
षडङ्गुलविहीनं तु न पात्रं कारयेत्क्वचित् ।
न पात्रं कारयेद्बुध इति पाठान्तरम् ।
सर्वाभावे तु तत्पात्रं स्रवते यन्न धारितम् ॥
यत्रोदकं न स्रवते तत् । स्रवत इति कार्यासमापोपलक्षकम् ।
नाभीविवररूपाणि पुण्डरीकाकृतीनि च ।
शङ्खनीलोत्पलाभानि पात्राणि परिकल्पयेत् ॥ इति ।
वैखानसग्रन्थे,
प्रस्थमानपलद्रव्यप्रयोग्यान्तराणि च ।
शङ्खशुक्तिप्रभवाणि यद्वा पात्राणि कल्पयेत् ॥ इति ।
सिद्धान्तशेखरे,
अर्घ्यस्य लक्षणं वक्ष्ये पलद्रव्यादिभेदतः ।

सामान्यार्घं निरोधार्घं विशेषार्घं पराङ्मुखम् ॥
अर्घपात्राणि चत्वारि स्वर्णदुर्वर्णजानि वा ।
दुर्वर्णं रजतम् ।
ताम्रशुक्तिशिलादारुकूर्ममृत्पात्रजानि च ॥
उत्तमं पलविंशत्या मध्यमं दशभिः पलैः ।
हीनं पञ्चपलं कुर्यादेवमाचाम्यपाययोः ॥
चतुष्पर्वाणि तानि स्युर्विस्तृतान्यष्टपर्वभिः ।
पृष्ठे पङ्केरुहाङ्काणि वृत्ताकाराणि वा पुनः ॥
चतुरस्राणि कुर्वीत चतुष्पात्राणि वार्घके ।
कर्पूरं कुङ्कुमं दूर्वा सिद्धार्थं बिल्वपत्रकम् ॥
यवदर्भाङ्कुरांश्चेति सामान्यार्घ्ये विनिःक्षिपेत् ।
तिलप्रसूनसिद्धार्थदर्भदूर्वायवाक्षतान् ॥
द्रव्याण्येतानि सप्तापि निरोधार्घ्ये विनिःक्षिपेत् ।
तिलतण्डुलसिद्धार्थदूर्वादर्भं यवानपि ॥
पराङ्मुखार्घपात्रे च द्रव्यषट्कं प्रकल्पयेत् । इति ।

इत्यर्घपात्रलक्षणम् ।

अथ पाद्यपात्रलक्षणम् ।

वैखानसग्रन्थे,

पादावनेजनजलग्रहणं पात्रमद्भुतम् ।
निराघ्रं सरोजाभं हैमं राजतमेव वा ॥
ताम्रं सचक्रचरणमपि वा पावनं सताम् । इति ।

सिद्धान्तशेखरे,

षडङ्गुलप्रविस्तारमुत्सेधं चतुरङ्गुलम् ।
ओष्ठमेकाङ्गुलं कुर्यान्नासिकां चतुरङ्गुलाम् ॥

पृष्ठे पादसमायुक्तं चतुरङ्गुलमानतः ।
पाद्यपात्रमिति ख्यातम् । इति ।

इति पाद्यपात्रलक्षणम् ।

अथ पाद्यक्षेपणीयपात्रलक्षणम् ।

सिद्धान्तशेखरे,

अष्टाङ्गुलसमुत्सेधं विस्तारे षोडशाङ्गुलम् ।
ओष्ठमेकाङ्गुलं कुर्याच्छरावाकृति पात्रकम् ॥
उभयोः पार्श्वयोः कुर्यात् वृत्तकङ्कणके समे ।
पृष्ठे पादसमायुक्तमष्टाङ्गुलसुविस्तृतम् ॥
पादोत्सेधं चतुर्मात्रं पाद्याधारं प्रकीर्तितम् । इति ।

इति पाद्यक्षेपणीयपात्रलक्षणम् ।

अथाचमनपात्रलक्षणम् ।

वैखानसग्रन्थे,

आचामवारिग्रहणपात्रमुत्तमलोहजम् ।
सरोजकर्णिकाकारं कुर्यादद्भुतदर्शनम् ॥
कार्तस्वरमयं श्रेष्ठं राजतं वाथ पावनम् । इति ।

कार्तस्वरं सुवर्णम् ।

सिद्धान्तशेखरे,

द्वादशाङ्गुलविस्तारं कुक्षिमध्ये सुवृत्तकम् ।
त्र्यङ्गुलं तद्गलोत्सेधमोष्ठं कुर्यादथाङ्गुलम् ॥
आस्यतारं त्रिमात्रं स्यात्पार्श्वे नासा युगाङ्गुला ।
रन्ध्रं कनिष्ठिकातुल्यमग्रे तद्द्विगुणं त्वधः ॥
पृष्ठे पादान्वितं कुर्यादुत्सेधं त्र्यङ्गुलं ततः ।
षडङ्गुलप्रविस्तारं पात्रमाचमनार्थकम् ॥ इति ।

इत्याचमनपात्रलक्षणम् ।

अथाभिषेकपात्रलक्षणम् ।

वैखानसग्रन्थे,

अरत्निमानविस्तारं मध्येऽष्टदलसंयुतम् ।
प्रतिपत्र दलं मध्ये सुषिराणि शतं भवेत् ॥
अष्टोत्तरशते भूयः पर्यन्तदलमध्यतः ।
खचितं च महारत्नैरेवं धारासहस्रकम् ॥

अयमर्थः । अरत्निमानविस्तीर्णं पात्रं कुर्यात्तन्मध्येऽष्टदलं कार्यम् तदेकैकदले शतं सुषिराणि । एवमष्टदले सुषिराणामष्टशती सञ्जायते । भूयः अष्टोत्तरशते सम्पादितसुषिराष्टशत्युत्तरशते उपरितनं शतद्वयं छिद्राणामष्टसु पर्यन्तदलेषु पञ्चविंशतिमङ्ख्यया कार्यम् । एवं सहस्रसुषिरैं रत्नखचितैर्धारासहस्रकं भवतीत्यर्थः ।

धाराष्टकेन वा युक्तमभिषेकाय कल्पयेत् ।
व्याकोशपङ्कजाकारं शुद्धमुत्तमलोहजम् ॥
आढकापरिमाणाम्भःपूरयोग्यं महाबिलम् ।
हस्तदीर्घं जलस्रावि पार्श्वमानोपशोभितम् ॥
कल्पयेदपरं स्नानपात्रं मुक्तापरिष्कृतम् ।
यद्वा शङ्खनिभाकारमग्रतो जलनालकम् ॥ इति ।

इत्यभिषेकपात्रलक्षणम् ।

अथ त्रिपादीलक्षणम् ।

सिद्धान्तशेखरे,

चतुःषडष्टभिर्मात्रैरुच्चता विस्तृता त्रिधा ।
उत्तमादिविभेदेन यन्त्रिका त्रिपदी मता ॥
त्रिचक्रपादसंयुक्ता पादार्द्धे सिंहवक्त्रकम् ।

पादमर्घ्यं सुवृत्तं स्याच्छरावाभं पदोऽप्यधः ॥
शेषं कुर्याद्यथाशोभं त्रिपादीति प्रकीर्तिता ।
अर्घ्यशङ्खादिनैवेद्यपात्राधारा त्रिपादिका ॥ इति ।

इति त्रिपादीलक्षणम् ।

अथ शङ्खमाहात्म्यम् ।

स्कन्दपुराणे,

त्रैलोक्ये यानि तीर्थानि वासुदेवस्य चाज्ञया ।
शङ्खे तिष्ठन्ति विप्रेन्द्र तस्माच्छङ्खं प्रपूजयेत् ॥
त्वं पुरा सागरोत्पन्नो विष्णुना विधृतः करे ।
नमितः सर्वदेवैस्तु पाञ्चजन्य नमोऽस्तु ते ॥
तव नादेन जीमूता वित्रस्यन्ति सुरासुराः ।
शशाङ्कायुतकान्त्याभ पाञ्चजन्य नमोऽस्तु ते ॥
दर्शनादेव शङ्खस्य किं पुनः स्पर्शने कृते ।
विलयं यान्ति पापानि हिमवद्भास्करोदये ॥
पुरतो वासुदेवस्य सपुष्पं सजलाक्षतम् ।
शङ्खमभ्यर्चितं तिष्ठेत्तस्य लक्ष्मीर्न दुर्लभा ॥
शङ्खे कृत्वा ॥ पानीयं सपुष्पं सजलाक्षतम् ।
अर्घ्यं ददाति देवस्य ससागरमहीफलम् ॥
प्राप्नुयादिति शेषः ।
अर्घ्यं दत्त्वा तु शङ्खेन यः करोति प्रदक्षिणम् ।
प्रदक्षिणीकृता तेन सप्तद्वीपा वसुन्धरा ॥
तीर्थोदकं हरेर्मूर्ध्नि भ्रामयेच्छङ्खसंस्थितम् ।
मुक्तिं ददाति वै तस्य क्षीरसागरजाप्रियः ॥
भ्रामयित्वा हरेर्मूर्ध्नि दृश्यते कृष्ण सर्वदा ।(?)

तथा,
शङ्खस्थं तु यत्तोयं भ्रामितं केशवोपरि ।
वहते शिरसा नित्यं गङ्गास्नानेन तस्य किम् ॥
नित्ये नैमित्तिके काम्ये स्नानार्चनविलेपने ।
शङ्खमुद्वहते यस्तु श्वेतद्वीपे वसेद्धि सः ॥ इति ।

इति शङ्खमाहात्म्यम् ।

अथ शङ्खलक्षणम् ।

क्रियासारे,
प्रस्थाम्बुमापितः शङ्खः श्रेष्ठस्तत्त्र्यंशपूर्णकः ।
मध्यस्तदर्धममितः कनिष्ठः क्रमशो भवेत् ॥
सुश्वेतः मांसशिखरः स्निग्धो दीर्घाम्बुपद्धतिः ।
शङ्खः स्यादर्चने योग्यो योऽसावलिकचक्षुषः ॥
अलिकचक्षुस्त्रियम्बकः ।
मलिनो निम्नशिखरः सरक्तः कृमिदष्टकः ।
ह्रस्वमणालिकः शङ्खो न स्याद्योग्यः सुरार्चने ॥
गोक्षीरधवलः स्निग्धो दीर्घनालो बृहत्तनुः ।
वृत्तो यो दक्षिणावर्त्तः सोऽब्धिजः शङ्खसंज्ञकः ॥
पूर्वोक्तलक्षणोपेतो वामावर्त्तोऽथ वार्चितः ।
शङ्खोऽयं नातिसुलभः सोऽपि मुख्यः सुरार्चने ॥
ताम्रस्फाटिकशङ्खेषु सुवर्णकलधौतयोः ।
न विद्यते भिन्नदोषो द्रव्येष्वन्येषु विद्यते ॥
कलधौतं रजतम् ।
शङ्खः शुद्धो भवेत्तत्र तुषाभिर्घर्षणेन च । इति ।
तुषा धान्यत्वचः ।

इति शङ्खलक्षणम् ।

अथ गन्धपात्रलक्षणम्।

सिद्धान्तशेखरे,

अर्घ्यवत् गन्धपात्रं स्यात्—इति।

अत्रार्घ्यवदित्यनेन सम्पूर्णार्घ्यपात्रलक्षणातिदेशः। यथार्घ्यपात्रं क्रियते तथैव गन्धपात्रं कर्त्तव्यमित्यर्थः।

इति गन्धपात्रलक्षणम्।

अथ धूपपात्रलक्षणम्।

वैखानसग्रन्थे,

धूपपात्रं सरोजाभं सुवर्णादिविनिर्मितम्।
पादयोरपि तस्य स्यादुत्सेधश्चतुरङ्गुलः॥
अनेकसुषिरं तस्य पिधानं संहतं भवेत्।

पिधानमाच्छादनम्। अथवा विकसत्पद्मसदृशाकारशोभितमिति।

सिद्धान्तशेखरे,

धूपपात्रविधिं वक्ष्ये पलद्रव्यादिपूर्ववत्।
चतुष्पञ्चरसाश्वैर्वा पात्रविस्तारमङ्गुलैः॥

रसाः षट्। अश्वाः सप्त।

पात्रोत्सेधस्तदर्धः स्याद्दोष्ठमर्द्धाङ्गुलं मतम्।
पद्माभं परितः पात्रं ग्र्यङ्गुलाऽधोगलोन्नतिः॥
पादमेकाङ्गुलोत्सेधं विस्तृतं ग्र्यङ्गुलं ततः।
षट्पर्वदीर्घं नालं स्यात्तन्माहं ग्र्यङ्गुलं मतम्॥
पूर्ववत्पादसंयुक्तं हृत्तं चक्रं च चापवत्।
पिधानं त्र्यङ्गुलोत्सेधं नानाच्छिद्रसमन्वितम्॥
एकच्छिद्रयुतं चापि कलशाकारमूर्द्धतः। इति।

इतिधूपपात्रलक्षणम्।

अथ दीपपात्रलक्षणम् ।

वैखानसग्रन्थे,

दीपपात्रं तथा नालमध्ये कुमुदकुण्डलम् ।
वर्त्याधारशतेनापि युक्तमष्टाभिरेव च ॥
विंशत्या चाष्टभिर्वैव द्वाभ्यां वा दशभिश्च वा ।
अष्टभिर्वा यथाशक्ति कल्पयेच्छिल्पवित्तमः ॥ इति ।

सिद्धान्तशेखरे,

दीपपात्रविधिं वक्ष्ये पलद्रव्यादिरर्घ्यवत् ।
पादनालगला धूपपात्रवच्छेप उच्यते ॥
एकपत्रं चतुष्पत्रं षड्दलं चाष्टपत्रकम् ।
तत्रैकपत्रं मध्ये तु निम्नाश्वत्थदलाकृति ॥
चतुष्पत्रं चतुर्दिक्षु मध्यस्था निम्नकर्णिका ।
षड्दलेऽष्टदलं तद्वदुपपत्रसमन्वितम् ॥ इति ।

इति दीपपात्रलक्षणम् ।

अथ दीपमालालक्षणम् ।

सिद्धान्तशेखरे,

दार्वयस्ताम्रसम्भूता दीपमालाऽधमा मता ।
मध्यमा च तथा श्रेष्ठा स्वर्णदुर्वर्णजा क्रमात् ॥
द्वारेषु द्वारवत्कुर्यात् लिङ्गपृष्ठे प्रभाकृतिम् ।
द्वारामान्यदेशेषु दीपमालां सुशोभनाम् ॥
चतुर्भिरङ्गुलैर्दीर्घं स्कन्धं त्र्यङ्गुलविस्तृतम् ।
एवं कृत्वा विभागैकं दण्डं मध्ये नियोजयेत् ॥
स्कन्धात्स्कन्धं समं कुर्यादन्तरं भूतमात्रकम् ।
दीपमालेति गदिता दीपाधारोऽथ कथ्यते ॥ इति ।

इति दीपमालालक्षणम् ।

अथ दीपाधारलक्षणम् ।

सिद्धान्तशेखरे,

हेमताम्रादिसम्भूतं विदध्यादुत्तमादिकम् ।
द्वादशाङ्गुलमारभ्य त्र्यङ्गुलादीविवृद्धितः ॥
अष्टादशोदिता भेदा दीपाधारस्य चोन्नतिः ।
स्नेहाधारस्य पादे तु नाहं दैर्घ्यसमं मतम् ॥
पादतारशरांशो वा स्नेहाधारोऽपि तत्समः ।
तदूर्ध्वे मुकुलं कुर्यात्पट्टिकादिसमन्वितम् ॥
नानापट्टीसमायुक्तं नानाकुम्भं सनालकम् ।
दीपाधार इति प्रोक्तः—इति ।

इति दीपाधारलक्षणम् ।

अथ दीपिकालक्षणम् ।

वैखानसग्रन्थे,

लोहजान् दीपिकास्तम्भान् चतुर्हस्तप्रमाणकान् ।
त्रिहस्तानेकहस्तान् वा द्विहस्तान् वा यथाबलम् ॥
ताम्रजान् राजतीयान् वा ऽयुग्मैस्तैः स्नेहधारकैः ।
युग्मैर्वा वृत्तविस्तीर्णैर्बह्वसैर्वा परिष्कृतान् । (?)
स्नेहाधारपरिक्षिप्तपद्मकोशैरलङ्कृतान् ॥ इति ।

इति दीपिकालक्षणम् ।

अथ नीराजनपात्रलक्षणम् ।

वैखानसग्रन्थे,

नीराजनक्रियापात्र्यो हेमादिद्रव्यनिर्मिताः ।
त्रितालायतविस्तीर्णा वृत्तमध्यसरोरुहाः ॥
नव वा सप्त वा पञ्च तिस्रस्त्वेका वर्तिर्भवेत् । इति ।

सिद्धान्तशेखरे,

हिरण्यतारताम्रादिनिर्मितं ह्युत्तमादिकम् ।
षट्त्रिंशताङ्गुलैः श्रेष्ठं त्रिंशता मध्यमं मतम् ॥
चतुर्विंशतिमात्रैः स्यादधमं विस्तृतौ क्रमात् ।
अग्निभागैकभागेन कुर्यान्मध्येऽत्र कर्णिकाम् ॥
तद्वाणैकांशमुत्सेधं कर्णिकायाः प्रमाणतः ।
पट्टिकां परितः कुर्याद्यवयुग्मेन विस्तृताम् ॥
तत्समानोन्नतां चाथ परितोऽष्टदलानि च ।
कर्णिकार्धप्रमाणेन काष्ठानामष्टके समम् ॥
ओष्ठमेकाङ्गुलं कुर्याद्विस्तारात्कर्णिकोन्नतेः ।
समानं पूर्णचन्द्राभं दीपाधाराश्च कुम्भवत् ॥
उन्नता द्विचतुर्मात्रैर्विस्तृताश्चाङ्गुलद्वयात् ।
तद्रन्ध्रं त्र्यङ्गुलं कुर्यात्कर्णिकामध्यसंस्थितम् ॥
दीपाधारांश्च पात्रेऽस्मिन् स्थापयेत्तद्दलाष्टके ।
मध्यस्थमेकमित्येवं नवदीपक्रमो मतः ॥
पञ्चात्मके चतुर्दिक्षु मध्ये त्वेकमिति त्रिधा ।
अङ्गुलत्रयमानेन पादं कुर्यादधस्ततः ॥
नीराजनमिति प्रोक्तं घण्टालक्षणमुच्यते । इति ।

इति नीराजनपात्रलक्षणम् ।

अथ घण्टालक्षणम् ।

वैखानसग्रन्थे,

शब्दब्रह्ममयी घण्टा हस्तोत्सेधप्रमाणिका ।
ब्रह्माण्डगोलकाकारा सौवर्ण्यप्युत्तमा भवेत् ॥
अधोमुखस्तालमानविस्तारोत्सेधमन्ततः ।
प्रदीपतुल्यसंस्थानस्तीक्ष्णाभ्यन्तरतालुकः ॥

चक्राङ्का पद्मजाङ्का वा, घण्टैषा परिकीर्तिता ।
नालबन्धाश्चतस्रोऽन्या घण्टाप्रतिदिशः कृताः ॥
एवं विशिष्टा घण्टा स्याद्यद्वा विचानुसारतः । इति ।
सिद्धान्तशेखरे,
पञ्चाङ्गुलोन्नता घण्टा तद्वद्विस्तारसम्मता ।
ओष्ठं चतुर्यवं कुर्यात्तत्समं तस्य निर्गमम् ॥
उपपदी यवेन स्याच्छिखरं त्वङ्गुलोन्नतम् ।
अर्द्धाङ्गुलो गलोत्सेधो जिह्वा वेदाङ्गुलायता ॥
घण्टयास्तत्परीणाहो विस्तारार्धेन वर्तितः ।
अङ्गुलं दण्डदैर्घ्यं स्यात्तन्नाहं तत्समं मतम् ॥
दण्डाग्रे वृषभं शूलं नालिनं वापि कारयेत् ।
शुद्धकांस्येन कर्त्तव्या घण्टालक्षणमीरितम् ॥
महाघण्टामथो वक्ष्ये विदध्याच्छुद्धकांस्यतः ।
स्वराङ्गुलसमुत्सेधामष्टाङ्गुलसुविस्तृताम् ॥
अन्यङ्गुलोन्नतगलां गलनाहं रसाङ्गुलम् ।
पट्टिकाद्वन्द्वसम्बद्धो त्र्यङ्गुलः शिखरोदयः ॥
तन्नाहमष्टमात्रं स्याच्चतुर्नासं सरन्ध्रकाम् ।
सारार्धवर्तितन्नाहं जिह्वां रन्ध्राङ्गुलायताम् ॥
चतुर्मात्रपरीणाहां तदग्रे वलयान्विताम् ।
महाघण्टा समाख्याता—इति ।

इति घण्टालक्षणम् ।

अथ भेरीलक्षणम् ।

सिद्धान्तशेखरे,
सारदारुसमुद्भूतां वृत्तां हस्तद्वयायताम् ।
पञ्चतालपरीणाहां चतुर्यवयनां शुभाम् ॥

द्वादशाङ्गुलविस्तारा मुखोत्थाः सप्त कीलकाः ।
पार्श्वयोरुभयोर्मध्ये चापः पट्टेन वेष्टितः ॥
चर्मबद्धमुखां भेरीं कुर्याचस्याः प्रहारकम् ।
अयसा दारुणा वापि षोडशाङ्गुलदैर्घ्यकम् ॥
मध्याङ्गुलपरीणाहं भेरीताडनसाधनम् ।
भेरीलक्षणमित्युक्तम्—इति ।

इति भेरीलक्षणम् ।

अथ नैवेद्यपात्रलक्षणम् ।

वैखानसग्रन्थे,

नैवेद्यपात्रं वक्ष्यामि केशवाय महात्मने ।
हैरण्यं राजतं ताम्रं कांस्यं मृन्मयमेव वा ॥
पालाशं पद्मपत्रं वा पात्रं विष्णोरतिप्रियम् ।
हविर्द्रव्यप्रमाणानि वृत्तानि परिकल्पयेत् ॥ इति ।

सिद्धान्तशेखरे,

स्वर्णदुर्वर्णताम्रा स्यात्स्थालिकात्युत्तमादिका ।
शुद्धकांस्येन वा कुर्याद्देवनैवेद्यपात्रके ॥
एकपात्रं समारभ्य पञ्चाशत्पात्रतः क्रमात् ।
कुर्यान्नैवेद्यपात्राणि हीननैवेद्यकादिषु ॥
पात्रं शतपलं श्रेष्ठं तदर्द्धं मध्यमं मतम् ।
तदर्धमधमं ज्ञेयं पात्रसङ्ख्येति कीर्त्तिता ॥
स्थालिका नवधा कार्या तारा षड्त्रिंशदङ्गुलैः ।
त्र्यङ्गुलत्र्यङ्गुलन्यूनैरष्टधार्काङ्गुलैः क्रमात् ॥
इति विस्तारमाख्यातं स्थालिकानवके क्रमात् ।
उत्तमत्रयमग्रे स्यान्मध्यमे मध्यमं त्रयम् ॥

न्यूनत्रयमधस्तात्स्यात्स्थालिकानां यथाक्रमम् ।
ओष्ठो नवयवः श्रेष्ठो यवैकैकविहीनतः ॥
विस्तरेण तथोत्सेधा नवधा कीर्तितः क्रमात् । इति ।

इति नैवेद्यपात्रलक्षणम् ।

अथ पानीयपात्रलक्षणम् ।

वैखानसग्रन्थे,
पानीयपात्रं सौवर्णं राजतं ताम्रमेव वा ।
वृत्तायतं सुवृत्तं वा भवेदायतमेव वा ॥
प्रस्थमानप्रमाणाम्भःपूरयोग्यान्तरं शुभम् । इति ।

इति पानीयपात्रलक्षणम् ।

अथ ताम्बूलपात्रलक्षणम् ।

वैखानसग्रन्थे,
कल्पयेन्नागलतिकादलपात्रं च रैमयम् ।
रैमयं सौवर्णम् ।
अरत्निमानविस्तीर्णं कारयेद्वा यथाबलम् ॥ इति ।

इति ताम्बूलपात्रलक्षणम् ।

अथ मुकुटलक्षणम् ।

सिद्धान्तशेखरे,
जटामुकुटमीशस्य शक्तीनां तु करण्डकम् ।
किरीटमन्यदेवानां वचन्मुकुटमानतः ॥
नानारत्नसमायुक्तं वल्लीकलशशोभितम् ।
लक्षणं मुकुटस्योक्तं पट्टलक्षणमुच्यते ॥ इति ।

इति मुकुटलक्षणम् ।

अथ सुवर्णपुष्पलक्षणम् ।

सिद्धान्तशेखरे,
त्र्यङ्गुलं पुष्पविस्तारं वृत्तं हैमं विनिर्मितम् ।
दलाष्टकसमायुक्तं मध्ये कर्णिकया युतम् ॥
हेमपुष्पमिति ख्यातं कुर्यादाभरणं यथा । इति ।

इति सुवर्णपुष्पलक्षणम् ।

अथ नानाभरणलक्षणम् ।

सिद्धान्तशेखरे,
हारकङ्कणकेयूरमुद्रिकाकटिसूत्रकम् ।
पदकं कण्ठमाला च यज्ञसूत्रं च नूपुरम् ॥
अन्यदाभरणं सर्वं तत्तन्मानानुरूपतः ।
हिरण्यनिर्मितं कुर्यान्नानारत्नविचित्रितम् ॥ इति ।

इति नानाभरणलक्षणम् ।

अथ कङ्कतलक्षणम् ।

वैखानसग्रन्थे,
कङ्कतं कनकं रूप्यमपि वाष्टाङ्गुलायतम् ।
षडङ्गुलायतं यद्वा तदर्धाङ्गुलविस्तरम् ॥
विंशत्या दशनैर्युक्तं भवेदुभयतोमुखम् ।
यद्वा षोडशभिर्दन्तैरष्टाभिर्वाथ मङ्गलम् ॥ इति ।

इति कङ्कतलक्षणम् ।

अथाञ्जनक्षोदपात्रशलाकालक्षणम् ।

वैखानसग्रन्थे,
सौवर्णमञ्जनक्षोदभाजनं पुंमृगाकृति ।
सिंहाकारं भवेद्यद्वा हंसाकारमथापि वा ॥

शिरोबिलं शलाका च द्वादशाङ्गुलमायता ।
अष्टाङ्गुला वा सौवर्णी भवेदुभयतोमुखी ॥ इति ।

इत्यञ्जनक्षोदपात्रशलाकालक्षणम् ।

अथ दर्पणलक्षणम् ।

वैखानसग्रन्थे,
दर्पणं प्रतिमामानं तदर्धं वा सुशोभनम् ।
वृत्तं कांस्यं महारत्नखचितं वा यथाबलम् ॥
पादयुक्तं सनालं वा मुखमानमथापि वा । इति ।

सिद्धान्तशेखरे,
दर्पणं शुद्धकांस्येन पूर्णचन्द्रसमाकृति ।
षट्त्रिंशताङ्गुलैर्नाहं विदध्याद्वा तदर्धतः ॥
नालमष्टाङ्गुलं तस्य पदं स्याच्चतुरङ्गुलम् ।
नानापट्टिकया युक्तं प्रोक्तं दर्पणलक्षणम् ॥ इति ।

इति दर्पणलक्षणम् ।

अथ व्यजनलक्षणम् ।

सिद्धान्तशेखरे,
षट्त्रिंशता त्रिंशता वा दैर्घ्ये ऽप्यङ्गुलनाहकः ।
दण्डो दण्डाग्रभागं तु द्विधा कृत्वात्र योजयेत् ॥
षोडशाङ्गुलकं वृन्तं पिच्छनालसमूहकम् ।
सुदृढं तन्तुसम्बद्धं वृन्ताग्रे पिच्छभूषितम् ॥
मायूरं व्यजनं प्रोक्तं वक्ष्ये पट्टादिसम्भवम् ।
सम्पाद्य पूर्ववद्दण्डं वृन्तं वेणुविवर्जितम् ॥
अष्टादशाङ्गुलं वाथ षोडशाङ्गुलसम्मितम् ।

देवाङ्गपट्टकार्पासवेष्टितं योजयेद्दृढम् ॥
लक्षणं व्यजनस्योक्तम्—इति ।

इति व्यजनलक्षणम् ।

अथ पादुकालक्षणकम् ।

वैखानसग्रन्थे,
पादमानानुसारेण पादुके रैमये शुभे ।
यद्वा रूप्यमये ताम्रमये कांस्यमये तथा ॥
अयोमयं विवर्ज्यं स्याद्वृत्तमध्ये कृताम्बुजम् । इति ।
दण्डस्थानीयमित्यर्थः ।
सिद्धान्तशेखरे,
पादुकालक्षणं वक्ष्ये स्वर्णताम्रादिदारुजम् ।
पादुकायुगलं कार्यं पूजार्थं चोत्सवादिषु ॥
पूजार्थं पादुकायुग्मं दैर्घ्यमष्टादशाङ्गुलम् ।
पञ्चाङ्गुलसुविस्तारं शेषं स्याद्वक्ष्यमाणवत् ॥
तत्तत्पादसमं दैर्घ्यं प्रतिमाऽऽचार्यकादिषु ।
दैर्घ्यार्धविस्तृतं कार्यं पादुकाग्रद्वयं समम् ॥
पार्ष्णिभागः पार्ष्णिसमो घनं स्याच्चतुरङ्गुलम् ।
घनं तु त्रिधा कृत्वा भागाभ्यां तत्पुरोन्नतिः ॥
भागेनोर्ध्वघनं कुर्यादष्टांशोच्चं तु कीलकम् ।
तदूर्ध्वे तत्समं पुष्पं मुकुलं तत्त्रिभागतः ॥
हंससिंहादिरचना यथार्थेन विचित्रिता ।
खुरत्रिभागतो गर्त्तं कुर्यान्मूलाग्रयोरधः ॥
पाशावन्योन्यसंश्लिष्टावङ्गुलार्द्धविचित्रितौ । इति ।

इति पादुकालक्षणम् ।

अथ वितानलक्षणम् ।

सिद्धान्तशेखरे,

दुकूलपट्टहेमाङ्कं कार्पासं वा वितानकम् ।
चतुर्हस्तसमायामं विस्तारं गुणसंयुतम् ॥
चतुष्कोणसमोपेतं घण्टारज्जुसमन्वितम् ।
कोणेषु तच्चतुर्दण्डैर्बद्ध्वा तद्धारयेद्बहिः ॥
चतुष्करायता दण्डाश्चतुरङ्गुलनाहकाः ।
अयोवलयसंयुक्ता वैणवा ग्रन्थिवर्जिताः ॥
प्रासादमण्डपाद्येषु तत्तत्पङ्क्तिसमानकम् ।
वितानं विस्तृतं तद्वद्वितानमिति कीर्तितम् ॥ इति ।

इति वितानलक्षणम् ।

एतानि च पूर्वोक्तलक्षणानि सिंहासनादीन्युपकरणपात्राणि पूजार्थमुपकल्पनीयानि । तथा चोक्तम्—

वैखानसग्रन्थे,

मुक्तातपत्रं धवलं शशिबिम्बसमद्युति ।
पद्माऽऽतपत्राणि तथा बर्हिपत्रमयानि च ॥
आतपत्राण्यनेकानि हेमदण्डानि पत्रज ।
व्यजनानि च भूयांसि कल्याणानि महान्ति च ॥
चतुष्कं हेमदण्डांश्च पूजार्थं परिकल्पयेत् ॥ इति ।

प्रत्याशं परिवर्द्धतेऽर्थिजतादैन्यान्धकारापहे
श्रीमद्वीरमृगेन्द्रदानजलधिर्यद्रूकचन्द्रोदये ।
राजादेशितमित्रमिश्रविदुषस्तस्योक्तिभिर्निर्मिते
ग्रन्थे लक्षणसङ्ग्रहस्य गहनः पूर्तिं प्रकाशोऽगमत् ॥

इति श्रीमत्सकलसामन्तचक्रचूडामणिमरीचिमञ्जरीनीराजितचरणकमल—

श्रीमन्महाराजाधिराजमधुकरसाहसूनु–

चतुरुदधिवलयवसुन्धराहृदयपुण्डरीकविकासदिनकर–

श्रीमन्महाराजाधिराजश्रीवीरसिंहदेवोद्योजित–

श्रीहंसपण्डितात्मजश्रीपरशुराममिश्रसूनु–

सकलविद्यापारावारपारीणधुरीण–

जगद्दारिद्र्यमहागजपारीन्द्र–

विद्वज्जनजीवातु–

श्रीमन्मित्रमिश्रकृते वीरमित्रोदयाभिधनिबन्धे

लक्षणप्रकाशः समाप्तः ॥

(१५) शिवस्तोत्रावली । उत्पलदेवविरचिता । श्रीक्षेमराजविरचितवृत्तिसमेता (वेदान्त) २

(१६) मीमांसाबालप्रकाश- जैमिनीयद्वादशाऽध्यायार्थसंग्रहः श्रीभट्टनारायणात्मजभट्टशङ्करविरचितः । (मीमांसा) २

(१७) प्रकरणपञ्चिका प्रभाकरमतानुसारि—मीमांसादर्शनम् । महामहोपाध्यायश्रीशालिकनाथमिश्रविरचितम् । श्रीशङ्करभट्टकृता मीमांसासारसंग्रहश्च सम्पूर्णः (मीमांसा) १

(१८) अद्वैतसिद्धिसिद्धान्तसारः । पण्डितप्रवरश्रीसदानन्दव्यासप्रणीतस्तत्कृतव्याख्यासमलङ्कृतः । (वेदान्तः) १

(१९) कात्यायनश्रौतसूत्रम् । महामहोपाध्यायश्रीकर्काचार्यविरचितभाष्यसहितम् । १२

(२०) ब्रह्मसूत्रभाष्यम् । श्रीभास्कराचार्यविरचितं सम्पूर्णम् (वेदान्तः) १

(२१) श्रीहर्षप्रणीतं खण्डनखण्डखाद्यम् । आनन्दपूर्णविरचितया खण्डनफक्किकाविभजनाख्यया व्याख्यया विद्यासागरीतिप्रसिद्धया समेतम् । (वेदान्तः) १४

(२२) आख्यातचन्द्रिका श्रीभट्टमल्लविरचिता।

(२३) श्रीलक्ष्मीसहस्रम्—बालबोधिनीव्याख्ययाऽन्तरार्थिक्या च सहितम् ८

(२४) ब्रह्मसूत्रवृत्तिः, मरीचिका श्रीव्रजनाथभट्टकृता (वेदान्तः) २

(२५) क्रोडपत्रसंग्रहः । अत्र श्रीकालीशङ्करसिद्धान्तवागीशविरचितानि अनुमानजागदीश्याः प्रत्यक्षानुमानगादाधर्याः, प्रत्यक्षानुमानमाथुर्याः व्युत्पत्तिवादस्य शक्तिवादस्य मुक्तिवादस्य शब्दशक्तिप्रकाशिकायाः कुसुमाञ्जलेश्च क्रोडपत्राणि २

(२६) ब्रह्मसूत्रम्, द्वैताद्वैतदर्शनम् । श्रीसुन्दरभट्टरचितसिद्धान्तसेतुकाऽभिधटीकासहितश्रीदेवाचार्यप्रणीतसिद्धान्तजाह्नवीयुतम् २

(२७) षड्दर्शनसमुच्चयः । बौद्धनैयायिककापिलजैनवैशेषिकजैमिनीयदर्शनसंक्षेपः । मणिभद्रकृतटीकया सहितः । हरिभद्रसूरिकृतः । १

(२८) शुद्धाद्वैतमार्तण्डः प्रकाशव्याख्यासहितः । प्रमेयरत्नार्णवश्च १

(२९) अनुमानचिन्तामणिव्याख्यायाः शिरोमणिकृतदीधित्या जागदीशी टीका । ११

(३०) वीरमित्रोदयः । महामहोपाध्यायश्रीमित्रमिश्रविरचितः परिभाषा—संस्कारप्रकाशात्मकः । शालिग्रामदीपकश्च ११

(३१) वीरमित्रोदयः । महामहोपाध्यायश्रीमित्रमिश्रविरचितः आह्निकप्रकाशः १

(३२) स्मृतिसारोद्धारः विद्वद्वरविश्वम्भरत्रिपाठिसंकलितः ४

(३३) वेदान्तरत्नमञ्जूषा । श्रीभगवत्पुरुषोत्तमाचार्यकृता । १

(३४) प्रस्थानरत्नाकरः । गोस्वामिश्रीपुरुषोत्तमजीमहाराजविरचितः ... २

(३५) वेदान्तपारिजातसौरभं नाम ब्रह्ममीमांसाभाष्यं श्रीनिम्बार्काचार्यविरचितम् । १

(३६) योगदर्शनम् । परमहंसपरिव्राजकाचार्यनारायणतीर्थविरचित—योगसिद्धान्तचन्द्रिकासमाख्यया व्याख्यया संवलितम् । १

(३७) वेदान्तदर्शनम् । परमहंसपरिव्राजकाचार्यश्रीरामानन्दसरस्वतीस्वामिकृत ब्रह्मामृतवर्षिणीसमाख्यव्याख्यासंवलितम् । ४

(३८) विश्वप्रकाशः । कोशः । विद्वद्वरश्रीमहेश्वरसूरिविरचितः । १

(३९) श्रीसुबोधिनी । श्रीवल्लभाचार्यविनिर्मिता श्रीमद्भागवतव्याख्या गोस्वामीश्रीविट्ठलनाथदीक्षितविरचितटिप्पणीसहिता । श्रीमद्भागवतदशमस्कन्धजन्मप्रकरणं श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः–प्रकाशः गोस्वामि श्रीश्रीपुरुषोत्तमजीमहाराज विरचित १

(४०) वीरमित्रोदयः । महामहोपाध्यायश्रीमित्रमिश्रविरचितः पूजाप्रकाशः । ४

(४१) वेदान्तसिद्धान्तसंग्रहः । श्रुतिसिद्धान्तापरनामकः । श्रीब्रह्मचारिवनमालिमिश्रविरचितः । वेदान्तकारिकावली श्रीपुरुषोत्तमप्रसाद शर्मकृता, अध्यात्मसुधातरङ्गिण्याख्यटीकयासहिता । २

(४२) स्वानुभवादर्शः । श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यनारायणाश्रमशिष्यमाधवाश्रमविरचितः । स्वकृतटीकाविभूषितश्च । १